

VOĐENI V JEČNOŠĆU

REVIDIRANO I PROŠIRENO
IZDANJE POVODOM
DESETE OBLJETNICE

Učinite da vam
se život računa i
danas i zauvijek

JOHN BEVERE

SADRŽI MATERIJALE
VOĐENI VJEČNOŠĆU NA DVD-U

Dragi/a prijatelju/ice,

u Psalmu 90: 12, Mojsije je zavapio Bogu: „Nauči nas dane naše brojiti“. Bilo koji broj dana ovdje na zemlji zaista nije ništa u usporedbi s beskonačnom stvarnošću vječnosti, a opet, naše upravljanje trenutcima koji su nam ovdje dani određuju koje ćemo nagrade primiti kad napustimo ograničena vremena.

Poruka knjige Vođeni vječnošću jedna je od najsnažnijih i najpreobražavajućih otkrivenja koja sam ikad primio od Božjeg Duha. Crkve, voditelji i pojedini životi koji su otkrili ove istine našli su novu svrhu, perspektivu i odlučnost u služenju kraljevstvu. Čast mi je s tobom podijeliti taj materijal.

Tebi i drugim voditeljima širom svijeta šaljem ovu knjigu kao mali znak moje ljubavi i podrške. Molim, prouči i podijeli tu temu i druge materijale koje nađeš na internetu sa svim ljudima koje znaš. Dok budeš dublje ulazio/la u istine na ovim stranicama, moja je želja da prigrliš i shvatiš veliki plan i svrhu koju Bog ima za tvoj život i sudbinu.

Moj/a prijatelju/ice, molim da doživiš istu razinu promjene koju sam i ja doživio kad sam primio ovu poruku. Kako budeš marljivo tražilo/la otkrivenje vječnosti, vjerujem da tvoj život, tvoja obitelj i tvoja služba nikad neće biti isti. Volio bih čuti kako je poruka utjecala na tebe i one pod tvojom zaštitom.

Tvoj brat u Kristu,

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

VOĐENÍ V JEČNOŠČU

≡ JOHN BEVERE ≡

„Tako je lako biti uvučen u stres naše svakodnevice i propustiti živjeti za ono što najviše vrijedi. Knjiga Johna Beverea, *Vodeni vječnošću*, motivirat će vas, nadahnuti i opremiti da danas živite na načine koji će utjecati na vječnost.“

— Craig Groeschel, pastor crkve Life.Church i autor
#Struggles: Following Jesus in a Selfie-Centered World

„*Vodeni vječnošću* odgovor je na vašu potragu za svrhovitim životom. Ova ključna poruka dovest će vas u položaj da razmišljate izvan svoje svakodnevice. To je obvezno štivo!“

— John C. Maxwell, autor najprodavanijih knjiga i govornik

„Izdanje knjige *Vodeni vječnošću* mogega prijatelja Johna Beverea povodom njezine desete obljetnice odličan je podsjetnik da je život mnogo više od zbroja naših dana. Pronaći ćete mir i nadu dok vas ova knjiga bude podsjećala da uskladite svoj život s višim pozivom.“

— Steven Furtick, pastor crkve *Elevation* i autor najprodavanijih knjiga New York Timesa

„U knjizi *Vodeni vječnošću*, John koristi Pismo da objasni kako je iznimno bitno da nam je razmišljanje usmjereno na vječnost. Vjerujem da će njegovo učenje pomoći vjernicima u Kristu da zadobiju veću mudrost i razumijevanje kako danas živjeti na taj način.“

— Joyce Meyer, autorica najprodavanijih knjiga i biblijska učiteljica

„*Vodeni vječnošću* hrabro se dotiče jednog od velikih ‘misterija’ ljudskog postojanja: vječnosti. Jasnoćom i temeljitošću kojima se odlikuju sva njegova djela, John Bevere proučava biblijsku mudrost o navedenoj temi, nadahnjujući svoje čitatelje da žive životima koji nadilaze njih same – životima usmjerenima na vječnost.“

— Brian Houston, stariji pastor crkve *Hillsong*

„Knjiga *Vođeni vječnošću* trebala bi biti godišnja lektira svakoj osobi koja želi izgraditi vječnu baštinu i širiti Božje kraljevstvo. S temeljitom biblijskom podrškom, John izaziva i nadahnjuje čitatelje da iskoriste ono najbolje od svojeg najdragocjenijeg resursa – vremena na zemlji – da mogu imati najveći utjecaj za vječnost. Ova je knjiga moderan klasik!“

— Chris Hodges, stariji pastor crkve *Church of the Highlands* i autor knjiga *Fresh Air* i *Four Cups*

„U *Vođeni vječnošću*, John Bevere otklanja tajanstvenost vječnosti i primamljivo obrazlaže stav da će naše današnje odluke odjeknuti dalje od našeg posljednjeg daha. Ne možete si priuštiti da to propustite.“

— Mark Batterson, autor najprodavanije knjige New York Timesa, *The Circle Maker*, i stariji pastor crkve *National Community*

„U *Vođeni vječnošću*, John Bevere izaziva čitatelje da uvijek budu pokretani onim što je vječno. John je moj dragi prijatelj i počašćen sam što mogu preporučiti tu knjigu.“

— Jentezen Franklin, stariji pastor crkve Free Chapel, Gainesville, GA i najprodavaniji autor New York Timesa

„Knjiga *Vođeni vječnošću* preoblikovat će vaš pogled na vrijeme i na to kako ga koristite. John briljantno razotkriva biblijske istine koje će vas osnažiti da svaki dan živite sa svrhom koja nadilazi vašu privremenu stvarnost.“

— Bishop T.D. Jakes, najprodavaniji autor New York Timesa i glavni izvršni direktor tvrtke TDJ Enterprises

„Zadivljujuće! Snažno, plijeni pažnju, ponizno. Nisam je mogao odložiti. Želim da je svi pročitaju. Molim vas, pronađite vrijeme za to.“

— Bill McCartney, glavni izvršni direktor međunarodne kršćanske organizacije za muškarce *Promise Keepers*

VOĐENI V JEČNOŠČU

REVIDIRANO I
PROŠIRENO IZDANJE
POVODOM DESETE
OBLJETNICE

Učinite da vam
se život računa i
danas i zauvijek

≡ JOHN BEVERE ≡

Driven By Eternity, *Serbo-Croatian* by John P. Bevere, Jr.

Special 10th Anniversary Edition

MessengerInternational.org

Originally published in English as Driven By Eternity

ISBN: 978-1-937558-03-1

© 2017 Messenger International

Additional resources in Serbian and Croatian by John and Lisa Bevere

are available for free download at: *CloudLibrary.org*

To contact the author: *JohnBevere@ymail.com*

This book is a gift from Messenger International and is **NOT FOR SALE**

Vođeni vječnošću, *v srbsko- hrvatskom jeziku* od John Bevere, Jr

Copyright © 2017 Messenger International

Originalno izdano na engleskom jeziku pod nazivom:

Driven By Eternity by John P. Bevere, Jr.

© 2017 Messenger International

Dodatni izvori na srpskom i hrvatskom jeziku, dostupni su za besplatno

preuzimanje na: *www.CloudLibrary.org*

Ova je knjiga podijeljena vođama i vođama u nastajanju, knjiga je

BESPLATNA i ne smije ju se prodavati.

To je dar organizacije Messenger International,

službe Johna i Lise Bevere.

Elektronička adresa autora: *JohnBevere@ymail.com*, *LisaBevere@ymail.com*

Copyright© 2018 Syloam za srbsko-hrvatsko izdanje.

Nakladnik: SYLOAM

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam-international.org

www.media.syloam-international.org

Za nakladnika: Miroslav Čobrda i Miroslav Fic

Urednik: Miroslav Čobrda

Prijevod: Marijeta Musolin

Lektura i korektura: Edvina Benčina

U ovoj je knjizi autor koristio navode stihova iz različitih prijevoda Biblije.

Za sve navode koji se poklapaju sa stardandnim prijevodom Biblije u izdanju "hrvatskog Biblijskog nakladnika" (Varaždin, 2012) ili "Kršćanske sadašnjosti" (Zagreb, 2006), korišteni su stihovi iz tog izdanja Biblije a sve druge prevoditeljica je slobodno prevela.

Posvećujem ovu knjigu...
svima koji neumorno izgrađuju živote za vječnost.
Budite ohrabreni u svojem traganju.
Njegov je dolazak siguran i plaća je Njegova s Njim.
A ovo je vječni život:
spoznati tebe, jedinog pravog Boga,
i onoga koga si poslao, Isusa Krista.

IVAN 17: 3

SADRŽAJ

O ovoj knjizi	11
Predgovor	13
Uvod	15

PRVI DIO

Prvo poglavlje: Vječno	19
→ Drugo poglavlje: Kraljevstvo Affabela: Život u Endelu	35
→ Treće poglavlje: Kraljevstvo Affabela: Dan suda I ...	55

DRUGI DIO

Četvrto poglavlje: Vječni dom mrtvih	81
Peto poglavlje: Sud prevarenima	101

TREĆI DIO

Šesto poglavlje: Veliko otpadanje	133
Sedmo poglavlje: Temelj	161

ČETVRTI DIO

→ Osmo poglavlje: Kraljevstvo Affabela: Dan suda II	175
Deveto poglavlje: Nebo	201
Deseto poglavlje: Kristovo prijestolje suda	221

PETI DIO

Jedanaesto poglavlje: Božja kuća po mjeri	237
Dvanaesto poglavlje: Pozvani od Boga	251

ŠESTI DIO

Trinaesto poglavlje: Umnožavanje	277
Četrnaesto poglavlje: Osobni utjecaj	303
Dodatak: Kako primiti spasenje	321
Bilješke	325

O OVOJ KNJIZI

Vođeni vječnošću možete čitati od korica do korica, kao i bilo koju drugu knjigu. Za one koji žele koristiti knjigu kao individualno ili grupno učenje, ona je podijeljena u šest dijelova od kojih je svaki praćen pitanjima za razmatranje.

To je učenje osmišljeno tako da se koristi kroz šest tjedana, no osjećajte se slobodnima prilagoditi ga svojim potrebama.

Ovo su dijelovi knjige i njima odgovarajuća poglavlja:

- Prvi dio: Poglavlja 1–3
- Drugi dio: Poglavlja 4–5
- Treći dio: Poglavlja 6–7
- Četvrti dio: Poglavlja 8–10
- Peti dio: Poglavlja 11–12
- Šesti dio: Poglavlja 13–14

Ako čitate knjigu kao dio učenja *Vođeni vječnošću*, preporučujemo vam da kao grupa gledate ili slušate učenja za svaki tjedan te da poslije svakog dijela odgovorite na pitanja za razmatranje. Prije vašeg sljedećeg sastanka, neka svaki član grupe pročita odgovarajuća poglavlja knjige. Svakom tjednu pripada jedno učenje.

Kako bi ilustrirao učenje koje se nalazi u knjizi *Vođeni vječnošću*, John je uključio uzbudljivu priču poput usporedbe, o kraljevstvu Affabelu, koje vodi izvanredni kralj Jalyn, i u kojem žive osobe čija se priroda ocrtava iznutra i vodi naše svakodnevne živote. To je uvjerljiva i dinamična ilustracija poruke *Vođeni vječnošću* koja će vama čitateljima, sa svojim izmišljenim, ali životnim likovima omogućiti da prepoznate i bolje razumijete tajne i tajanstva Božjeg kraljevstva.

Priča o Affabelu vam je brzo dostupna u 2., 3. i 8. poglavlju ove knjige. Na stranici sa sadržajem to je označeno znakom ➔.

Ova je priča također snažno prikazana u Affabel audio drami koja je s video snimkama i materijalima za preuzimanje dostupna na mrežnoj stranici Johna Beverea: CloudLibrary.org

Uživajte!

PREDGOVOR

Doći će dan kad će svatko od nas stati pred Boga. Pitanje je: hoćemo li biti spremni?

Pismo nas nagovara: „Braćo i sestre, učinite svaki napor da budete *sigurni* u svoj poziv i izabranje“ (2. Petrova 1: 10, NET). Ključna je riječ *sigurni*.

Jeste li ikad bili sigurni u nešto, a kasnije otkrili da ste bili u krivu? To može biti uznemirujuće. Kao tipični muškarac, često sam siguran u put, upute, proceduru, formulu ili metodu – sve dok ne otkrijem da sam u krivom susjedstvu ili da projekt, sklop ili formulu moram početi ispočetka, ovog puta slijedeći upute. To frustrira. Potrošio sam gorivo, vrijeme, resurse ili novac. Bio sam *siguran* da znam, ali zapravo nisam znao.

Nisam htio istu pogrešku učiniti s vječnošću.

Pisanje ove knjige osobno me dotaknulo kao pisanje nijedne druge. Od njezinog objavljivanje prije jednog desetljeća, nebrojeni izvještaji o promijenjenim životima pronašli su svoj put natrag do mene i mojega tima. Kad smo razmatrali izazovni zadatak revidiranja i ažuriranja knjige za njezino drugo izdanje, znao sam da to moramo učiniti. Imao sam takav prepravljajući osjećaj da je poruka na tim stranicama i hitna i bitna. Kao sluge evanđelja, nemamo uzvišenijeg poziva od pripremanja drugih za vječnost, milošću i istinom. Želim da budete vječno *sigurni*.

Otrežnjavajuća je činjenica da je prekasno za promjenu kad stanemo pred svojeg Stvoritelja. Moja je nada i molitva da Duh

Sveti iskoristi ovu poruku, dok je budete čitali i iščitavali, da vas pokrene prema vašem najvećem vječnom potencijalu – zauvijek promijenjene Njegovom milošću i milosrđem.

Iskreno,

John Bevere

Svibanj 2017.

UVOD

Što je to s riječju vječnost što plijeni našu pažnju – što, zapravo, ima mogućnost utjecati na cijelu naciju? Takva je priča o Arthuru Staceu, Australcu rođenom u život beznađa, na prijelazu stoljeća. Njegov je život, između Prvog svjetskog rata i Velike gospodarske krize, bio život propalnice, ispunjen sitnim zločinima i alkoholizmom. Sve se to promijenilo kad je upoznao Isusa, 6. kolovoza 1930., i uskoro čuo usklik svojeg pastora: „Volio bih da mogu viknuti *vječnost* preko svih ulica Sydneyja!“ Osjetio je poriv da taj usklik učini stvarnošću.

Arthur bi svako jutro ustao rano, molio jedan sat te napustio svoj dom između 5 i 5:30 idući kamo god bi osjetio da ga Bog vodi. Satima bi po pločnicima Sydneyja pisao jednu riječ, *vječnost*, otprilike svakih tridesetak metara. Više od dvadeset godina, njegov je rad bio tajna. Tko je pisao tu jednu jedinu riječ koja je uzrokovala da nebrojene tisuće, tad i kasnije, zastanu i promisle o njezinom značenju? Je li taj tajanstveni čovjek shvatio utjecaj i zgrabio dio sile te jedne jedine riječi? Zagonetka nije bila odgonetnuta sve do 1956. Dvije godine poslije Arthurove smrti, 1967. godine, pjesnik iz Sydneyja, Douglas Stewart, objavio je ove retke i učinio besmrtnom riječ tog propovjednika grafita:

Taj stidljivi tajanstveni pjesnik Arthur Stace
Čije je djelo bila samo jedna moćna riječ
Hodao je krajnjim dubinama vremena i prostora
I tamo je njegova riječ govorena i on je čuo
VJEČNOST, VJEČNOST, treslo ga je kao zvono
Slatkog zvučanja s neba, sumornog iz pakla.

Propovijed od jedne riječi dotakla je naciju. Arthurova je poruka očuvana generacijama preko arhitekta Ridleyja Smitha koji ju je stavio u bakrenu ploču na trgu Sydney Square. Kasnije ju je vidjelo četiri milijarde ljudi diljem svijeta dok su na televiziji gledali

svečanost otvaranja Olimpijskih igara u Sydneyju, te ponovno kad je bila osvjetljena vatrometom na Harbor Bridgeu u Sydneyju u noći dočeka novog tisućljeća.

Vječnost privlači pažnju cjelokupnog čovječanstva. Nijedna rasa, pleme ni spol ne mogu odoljeti njezinoj privlačnosti. Stvoreni smo s vječnošću u svojim srcima i osjećamo urođen nepoznat nastavak svojeg postojanja. Stoga je mudro dublje istražiti ono što naš Stvoritelj kaže o vječnosti. Na kraju, Njegova riječ objavljuje: „Iz vječnosti u vječnost ja sam Bog. Nitko se ne može usprotiviti onome što činim“ (Izaija 43: 13, TLB). I baš iz tog razloga uzeli ste ovu knjigu. Vjerujem da je vaš izbor mudar.

Pomolimo se zajedno prije početka. Ovo sam molio naglas u svojoj radnoj sobi iščekujući vaše moljenje sa mnom:

Dragi Bože Vječnosti, Stvoritelju svega i Gospodaru svemira, dolazim Ti u ime Isusa Krista, Tvojem Sina. U slaganju s Tvojim slugom Johnom Bevereom molim da ovog dana pomazeš moje oči da vide i moje uši da čuju i da mi daš srce koje će primijetiti i razumjeti što mi Ti govoriš kroz ovu poruku. Priznajem da trebam pomoć Duha Svetoga da upoznam Tvoju volju i puteve za moj život. Moja je želja ugoditi Ti svaki dan mojeg života, kao i kroz čitavu vječnost. Pokaži mi ne samo svoje puteve već i svoje srce da Te mogu upoznati, jer to je vječni život: znati Tebe, osobno, kao svojeg nebeskog Oca. Hvala Ti za Tvoju izvanrednu vjernost, milost i milosrđe.

Započnimo, znajući da će vam Duh Sveti pružiti uvid i razumijevanje koje ne biste mogli postići sami. Kako uzbudljivo!

PRVI DIO

PRVO POGLAVLJE

VJEČNO

*Nauči nas dane naše brojiti... i daj da nam uspije
djelo naših ruku, djelo ruku naših nek uspije!*

– Psalam 90: 12, 17

Većina ljudi želi živjeti životom koji ima važnost. To je ispravna i pobožna težnja. To je bio Mojsijev zahtjev u navedenoj molitvi. On je počeo tražeci mudrost za korištenje vremena na najbolji mogući način. U životu možemo nadoknaditi mnogo izgubljenih stvari, no krivo korišteno vrijeme nikad ne možemo vratiti. Kad sunce jednom zađe, dan zauvijek nestaje.

Mojsijeva molitva završava riječima: „Daj da nam uspije djelo naših ruku.“ Taj se izraz ponavlja. Zašto? Mojsije nije imao problema s gramatikom ili pamćenjem. Naprotiv, to predstavlja književni stil koji nalazimo u hebrejskim tekstovima. Ponavljanje je način naglašavanja. Kad na engleskom želimo naglasiti značaj riječi ili izraza, nekoliko nam je metoda na raspolaganju. Možemo ih podebljati, ukositi, podvući, koristiti sva velika slova ili naglasiti uskličnikom. Sve su to načini usmjeravanja pažnje čitatelja k onome što je vrlo važno. Međutim, da naglase riječ, hebrejski bi je pisci napisali dvaput, i nisu poznati po pretjerivanju – uvijek su bili oprezni sa svojim riječima. Činjenica da je taj izraz u Pismu napisan dvaput pokazuje da je uspjeh Božja volja za nas i da je On vatrean oko toga. On je taj koji je to naglasio.

Stvoreni smo da uživamo u uspjehu. Bog želi da naši životi budu značajni! To je prvo bila Božja želja, ne naša. On to obznanjuje kroz cijelo Pismo. Navest ću samo dva takva slučaja. Prvi: „Jahve, Bog tvoj, obilno će te nagrađivati u *svakom* pothvatu ruku tvojih“ (Ponovljeni zakon 30: 9). Zamijetite riječ *svakom*, ne *nekim pothvatima!*

Ponovno čitamo: „Ova knjiga Zakona neka ne napušta tvoja usta, nego razmišljaj o njoj danju i noću, da je se možeš pridržavati i postupati po svemu što je u njoj napisano, jer tada ćeš učiniti svoj put *uspješnim*, i tada ćeš *napredovati*.“ (Jošua 1: 8, GBV/Živa riječ).

Za uživanje u uspjehu potrebna je božanska mudrost. Pismo kaže: „Onaj tko stiče mudrost, ljubi vlastitu dušu; onaj tko čuva razboritost, naći će dobro.“ (Izreke 19: 8, GBV/Živa riječ). Mudrost nam daje znanje i sposobnost da donesemo prave izbore u pravo vrijeme. Mudrost nije samo za umno jake; ona je za sve koji se boje Gospodina i nalaze se u Kristu. Ako vam je cilj izgraditi život od vječnog značaja, morate to učiniti kroz božansku mudrost – i to je srž ove poruke.

Mudrost rađa uspjeh, što donosi trajno zadovoljstvo i nagrade: „Ako si mudar, tvoja će te mudrost nagraditi“ (Izreke 9: 12, NIV). Ne samo da Bog želi vaš uspjeh već vas želi i nagraditi zbog njega. Ponovno čitamo: „Dan za danom Jahve promatra dobra djela pobožnih ljudi i daje im vječne nagrade“ (Psalam 37: 18, TLB).

Činjenica da Bog želi da uspijemo zadnjih je godina u dobrom dijelu crkvi naglašena, kao što i treba biti. Ipak, na uspjeh se mnogo puta gleda onako kako ga društvo definira umjesto kako ga Bog vidi: u svjetlu privremenog umjesto vječnog. To zamagljuje naš vid i razumijevanje te dovodi do pogrešnih nastojanja.

Jednog ćemo dana svi stajati pred Sudcem svemira, Isusom Kristom. Ako smo kroz božansku mudrost učinili da naši životi imaju važnost, bit ćemo vječno nagrađeni. Ako smo bili zavedeni u svojim poslovima, ili ćemo biti kažnjeni ili ćemo pretrpjeti vječni gubitak. Zato je mudro provesti nekoliko sati istražujući što je to što On traži.

To je cilj ove knjige: učiniti svoje živote važnima ne samo danas već i kroz čitavu vječnost. Biblija jasno pokazuje kako. Ako ćemo biti motivirani vječnošću, započnimo njezinim razumijevanjem.

Vječnost

Pažljivo pročitajte naredne stihove:

„Nitko ne može početi shvaćati vječnost.“⁰¹ (Job 36: 26, TLB).

„...On je stavio vječnost u njihova srca.“⁰² (Propovjednik 3: 11).

Vječnost. Što je to? Kako je možemo definirati? Kako je možemo razumjeti? Jedan je rječnik opisuje kao *neograničeno vrijeme*¹, dok je drugi određuje kao *stanje postojanja izvan vremena*². Kako jedan rječnik može definirati vječnost kao postojanje unutar vremena dok je drugi određuje kao postojanje izvan vremena? I zašto je to prošlo nezapaženo? Zar ne bismo preispitali jednu od dviju znanstvenih knjiga koje definiraju nešto u našem svijetu kao postojanje u različitim stanjima? Pretpostavimo da jedna knjiga definira ribu kao kraljevnjaka koji živi u vodi, dok druga izvještava da živi u bezvodnom okolišu. Odmah bismo zaključili da je jedna knjiga u krivu i odbacili je. Zašto, stoga, ne propitamo i ne odbacimo jednu od definicija vječnosti iz rječnika?

Istina je da vječnost ne možemo razumjeti umom. Naši su umovi ograničeni i onemogućeno im je pojmiti trajne ili vječne koncepte.

Dopustite da vam dam primjer. Zaustavite se na tren i zamislite gdje je kraj svemira. Mislite o njegovim vanjskim granicama. Ako možete, što onda nalazite na vanjskim granicama? Zid? Od čega je? Koliko je debeo? Je li vanjska strana zida kraj svemira? Ako je tako, što se nalazi izvan zida? Još prostora? Ne bi li to značilo nastavljanje svemira? Gdje je kraj? Može li vam um obuhvatiti beskrajnost svemira? Samo zastanite i promislite o tome.

Ili što je s jamom bez dna? Možete li zamisliti upadanje u rupu u kojoj nikad ne biste prestali padati? Nikad ne biste udarili o dno

01 „Veći je Bog no što pojmit možemo, nedokučiv je broj ljeta njegovih!“

02 „... Dopustio čovjeku uvid u vjekove...“

niti ga vidjeli. Samo padate i padate zauvijek. Ovdje ne samo jedna, već dvije stvari izazivaju kratki spoj u rasuđivanju našeg uma: prvo, rupa nema dna; drugo, to što doživljavamo beskonačno vrijeme padanja. To je teško pojmiti i zvuči poput ideje iz znanstvene fantastike, a ipak, Pismo takvo mjesto spominje sedam puta.

Što je sa samim Bogom, Stvoriteljem ljudi? Zastanite na tren i razmišljajte o Njegovom početku – ili, da tako kažem, ne-početku. Pismo objavljuje da je On „iz vječnosti u vječnost“. Ako On nije bio rođen – ako Ga nitko nije stvorio – kako je onda počeo biti Onaj koji jest? Kako se razvio?

Istina je da se On nije razvio u Boga, jer psalmist objavljuje: „Prije nego se rodiše bregovi, prije nego postade kopno i krug zemaljski, od vijeka do vijeka, Bože, ti jesi!“ (Psalam 90: 2). Meditirajte malo o tome. Ako počnete, dovest ćete svoje intelektualno zaključivanje u frustraciju jer, kao što kaže Knjiga o Jobu: „Nitko ne može početi shvaćati vječnost.“

Smještena u našim srcima

Ono što je uistinu proglašeno nedostižnim našim naravnim umovima, Stvoritelj je smjestio u naša srca. Vječnost je znana našim srcima. Rođena je u svakom ljudskom biću. Zato „bezumnik reče u srcu: ‘Nema Boga’“ (Psalam 14: 1). Mnogo je ateista koji izrazito niječu postojanje Boga, ali u svojim srcima znaju da On postoji, jer tamo je zasađena vječnost. Svoja srca još uvijek nisu otvrdnuli do potpuno pokvarenog stanja.

Imao sam prijatelja koji je prije dosta godina bio nepokolebljivi ateist – ili je barem tako mislio. Nikome nije dopuštao da mu svjedoči. Zapravo, jednog je dana istrgnuo Bibliju iz ruku kolege s posla, bacio je na pod i zgazio je, proklinjući čovjeka i njegovu Bibliju. Optužio je tog kršćanina da je slab i bez pameti.

Kasnije, poslije mnogo godina otvorenog ateizma, čovjek je imao teške bolove u prsima. Doktori su ga otvorili za istraživačku operaciju. Odmah su ga zatvorili i rekli mu da ima manje od dvadeset četiri sata života.

Dok je te noći ležao u krevetu, shvatio je da ide u svoje vječno prebivalište i da to uopće nije mjesto na kojem želi završiti. Kako je to znao, s obzirom na to da nikome nije dopustio da s njim dijeli Pismo? Može li biti da je u svojem srcu imao zasađenu vječnost? Kao što Pismo kaže za cijelo čovječanstvo: „Jer oni instinktivno znaju istinu o Bogu; Bog je to znanje stavio u njihova srca“ (Rimljanima 1: 19, TLB).

Te je noći srce mojega prijatelja stalo. On je napustio svoje tijelo i sišao u duboku tamu. Tama je bila tako gusta da je mislio da je nosi na sebi; nije se mogao vidjeti ni tračak svjetla. Nakon padanja, koje se činilo dugotrajnim, čuo je zastrašujuće vriskove mučenih duša. Snažnom je silom podignut gore tik do vrata pakla kad se odjednom mogao vratiti u svoje tijelo. Oživljen je.

„Jer njima je očito ono što se može doznati o Bogu: Bog im je to zapravo objavio.“

(Rimljanima 1: 19, KS).

Sljedeće je jutro pozvao jedinog kršćanina kojeg je znao. Njegov je prijatelj došao i objavio dobru vijest spasenja kroz Isusa Krista. Čim je čovjek primio Isusa Krista u svoj život, kao svojeg Gospodina i Spasitelja, njegov se prijatelj pomolio za njegovo iscjeljenje. Za tri je tjedna izišao iz bolnice. Živio je još desetljećima prije nego što je otišao k svojoj vječnoj nagradi. Bio je hodajuće čudo.

Kao ateist, taj je čovjek objavljivao da nema Boga. Ipak, vječnost je bila zasađena u njegovom srcu. Bezumnik je, s druge strane, onaj koji ne samo da je umom zaniijekao Boga već se i u svojem srcu odupro sve do stanja bešćutne savjesti. On je izvan dosega.

Jedna je stvar čvrsto se držati uvjerenja u svojem umu. To se može promijeniti. Ali sasvim je druga stvar potpuno otvrdnuti svoje srce. Rječnik *The New Unger's Bible Dictionary* daje ovu definiciju: „U Pismu, ‘bezumnik’⁰³ je prvenstveno osoba koja odbacuje strah Božji i misli i djeluje kao da sa sigurnošću može zanemariti vječne principe Božje pravедnosti.“⁰³

Bezumnik zapravo može priznati Boga umom, ali nijeće Njegovo postojanje u svojem srcu, što se očituje u načinu življenja. Strah Božji ono je što drži naša srca u dosegу Duha Svetoga. Ako ga izgubimo, za nas nema nade. Pavao je rekao: „Ljudi, braćo, djeco Abrahamova roda i tko god se među vama *boji Boga*, vama je poslana riječ ovoga spasenja.“ (Djela 13: 26 GBV/Živa riječ). Samo oni koji se boje Boga sposobni su čuti riječi vječnoga života.

Definirana vječnost

Vječnost je posađena u naša srca bez obzira na to što ju je nemoguće razumjeti našim umovima. Zato, dok je definiramo, molim vas da slušate svojim srcem. Zapravo, isto to potrebno je da biste imali koristi od ove cijele knjige. Kako to učiniti? Prije svega, priznajte svoju potrebu za pomoći Duha Svetoga i zamolite Njegovu podršku. On će razgovarati s vašim unutarnjim čovjekom, ne vašom glavom. Drugo, zastanite da promislite i meditirajte kad je vaše srce pokrenuto ili zahvaćeno izjavom istine. Nemojte žuriti kroz ovu knjigu; ako budete, korist će biti ograničena.

Kako biste primili puni učinak Božje vječne riječi za vas, primijenite ova dva koraka i bit ćete zauvijek promijenjeni. David kaže: „U srce pohраниh riječ tvoju, da protiv tebe ne sagriješim.“ (Psalam 119: 11). Nemojte čitati samo za umno razumijevanje, koje lako možemo zaboraviti ili izgubiti, već pustite da Božja riječ bude pohranjena u vašim srcima kroz duboko razmišljanje i molitvu.

⁰³ Na engleskom ‘fool’, op. prev.

Vječnost je trajna; njoj nema kraja. Ipak, ona nije samo stvar besprekidnog vremena, jer nije podložna vremenu. Vječnost nadilazi vrijeme. Ako o vječnosti govorimo samo kroz stalno trajanje, propuštamo potpunu sliku.

Da bismo stekli najbolju sliku vječnosti, moramo pogledati samoga Boga. On nije ograničen u moći, znanju, mudrosti, razumijevanju ili slavi – da navedemo samo nekoliko stvari. On je samopostojeći; oduvijek je bio i zauvijek će biti Bog. Zove se „Otac vječni“ (Izaija 9: 5). Youngov doslovan prijevod tog izraza kaže „Otac Vječnosti“⁴. Zove se Kralj vjekova (1. Timoteju 1: 17). Sve što je vječno sadržano je u Njemu; zapravo, sva se vječnost nalazi u Njemu. Sve što je izvan Njega privremeno je i promijenit će se. Koliko god da se čini dobro, plemenito, snažno ili trajno, s vremenom će prestati. Čak će se i zemlja i svemir promijeniti, ali On neće:

„Ti si, Gospodine, u početku udario temelje zemlje, a nebesa su djelo ruku tvojih. Ona će proći, a ti ostaješ [zauvijek]. I sve će ostarjeti kao ogrtač. Ti ćeš ih smotati kao plašt, kao ogrtač. I oni će se promijeniti, a ti ostaješ isti, i tvoje godine neće prestati.“

(Hebrejima 1: 10–12, nadopunjeno prema engleskom prijevodu NLT, op. prev.).

Ne samo da On nikad neće prestati već i vječno ostaje isti. Pismo objavljuje:

„Svaki je, naime, čovjek kao trava, sva njegova slava kao cvijet od trave: trava se osuši i cvijet joj otpadne, a riječ Gospodnja zauvijek ostaje! A to je ta riječ koja vam je naviještena kao radosna vijest.“

(1. Petrova 1: 24–25).

Bog je vječan, stoga je vječno ono što On govori. On ne može lagati i ono što On kaže ne može biti prekršeno. Da je drukčije, sve bi se urušilo u potpunu tamu, jer On je Svjetlo i sve stvari drži svojom Riječju. U onome što On kaže nikad ne može biti promjene, inače On više ne bi bio vječan. To je siguran temelj na kojem možemo graditi svoje živote.

Vječni sudovi

Danas mnogi ne grade svoje živote na vječnome (Božja riječ), već na kulturološkom razmišljanju, tradiciji, pretpostavkama i osjećajima o tome tko je Bog. To se ne odnosi samo na one koji nisu kršćani, već također i na mnoge vjernike. Strašno je vjerovati da je nešto privremeno vječna istina. Ako osobe to čine, njihov je temelj neispravan. One su na putu za siguran pad. Vjeruju u laž i u stanju su obmane.

Zapanjen sam time koliko ljudi s kojima se susrećem temelji svoje živote na onome što nije vječno. Neki će mi pričati o Bogu i svojoj vjeri u Njegovog Sina, ali Onaj kojeg oni objavljuju jednostavno nije Onaj otkriven u svojoj riječi. Obmana prodire duboko. Kako mogu vjerovati u ono što su jednostavno zamislili u svojim umovima, u ideje koje je oblikovalo društvo za koje smo već utvrdili da djeluje protivno Božjoj naravi? Isus je rekao:

„Tko mene prezire i ne prima mojih riječi, imat će svog suca – riječ koju sam vam navješćivao sudit će mu u posljednji dan; jer ja nisam govorio sam od sebe, nego mi je Otac, koji me posla, zapovjedio što da rekнем i što da navijestim.“

(Ivan 12: 48–49).

Postoji dan suda, koji je određen od postanka svijeta (vidi Djela 17: 31). Taj dan neće donijeti nova otkrivenja istine; umjesto toga, prosudit će sve stvari kroz ono što je već rečeno. Božja riječ, koju već posjedujemo, sudit će nam u taj zadnji dan. Ona je vječna.

Ona je krajnja. Nema iznimki, izmjena ili revizija. Ne bi li nam koristilo da znamo i živimo po onome što On kaže – umjesto da pretpostavljamo što je On rekao?

Sud koji će biti donesen taj dan nazvan je *vječnim* (vidi Hebrejima 6: 2). Drugim riječima, odluke donesene taj dan – koje će biti utemeljene na tome kako smo uskladili svoje živote s Božjom vječnom riječju – odredit će kako ćemo provesti ostatak vječnosti! Te odluke nikad neće biti nimalo promijenjene, jer one su *vječni sudovi*.

Toliko je, i vjernika i nevjernika, koji u neznanju i bez istraživanja dopuštaju da prema njima juri imenovani sud. Stavili su lažnu nadu u koncepte kojih u Bibliji nema. Neki misle da će Bog uzeti u obzir sve dobro koje su učinili i da će naći naklonost ako dobro bude prevagnulo nad onim lošim. Drugi, koji ispovijedaju iskustvo novorođenja, misle da neće stati pred Isusa kao Sudca zato što je On njihov Spasitelj. Vjeruju da su izuzeti od bilo kojeg oblika suda. Oni će biti najviše iznenađeni. Potom, tu su neki koji misle da će jednostavno sve ispasti dobro. Oslanjaju se na nebiblijsku milost.

Novi zavjet ne otkriva i ne naučava nijedan od tih koncepata. Te i mnoge druge predodžbe koje su ljudi osmislili u vlastitim imaginacijama privremene su i neće proći na taj dan. Bit će zapanjenih muškaraca i žena, i osobno mislim da će na dan suda biti više šokiranih ispovijedajućih kršćana nego nevjernika.

Sigurnost u pogledu suda

Ne moramo ići k danu suda sa strahom. Možemo ići s pouzdanjem:

„I dok živimo u Bogu, naša ljubav postaje savršenija. Zato se nećemo bojati na dan suda, već se s njime možemo suočiti s pouzdanjem jer smo poput Krista ovdje u ovome svijetu.“

(1. Ivanova 4: 17, NLT).

Zamjetite riječi: „I dok živimo u Bogu, naša ljubav postaje savršenija.“ Ključ koji će nam dati pouzdanje na dan suda jest ljubav Božja koja je učinjena savršenom (ili zreloom) u nama.

A u tome mnogi u crkvi posrću. Božju ljubav vide u svjetlu privremenog, a ne vječnog. Postoji razumijevanje ljubavi i dobrote kojemu se divi društvo i mnogi u crkvi, ali je ono određeno ljudskim mjerilima. Ti su koncepti zapravo suprotni Božjoj ljubavi. Iznijet ću dva takva slučaja, koji su česti.

„Nas se dvoje mnogo volimo i planiramo se vjenčati.“ To se često govori u slučajevima kad dvije osobe imaju seksualne odnose izvan braka. Ne samo da je to grešno, čak i ako nastave do kraja i vjenčaju se, nego sam i mnogo puta svjedočio tomu da oni koji govore takve stvari na kraju ne stupe u brak. Zaboravili su jasnu opomenu: „Ženidba neka bude u časti među svima, a bračna postelja neokaljana, jer će bludnicima i preljubnicima suditi Bog.“ (Hebrejima 13: 4). Zamijetite da pisac Poslanice Hebrejima ne kaže: „...bludnicima i preljubnicima koji ne pohađaju crkvu“. Ne, to se odnosi na sve koji imaju takav životni stil.

„Znam da to baš i nije bila istina, ali pomoći će da sklopimo posao, a mi ćemo se pobrinuti da se prema njima odnosi pošteno.“ To često govore poslovni ljudi kad žele osigurati prodaju za koju zaista vjeruju da je dobra za klijenta, no malo trebaju iskriviti činjenice da ih pokrenu. Ne samo da je to grijeh laganja već je i dogovor skoro uvijek bolji za onog koji govori tu izjavu. Zar su zaboravili upozorenje koje kaže: „Svi lažljivci (oni koji svjesno govore neistinu, riječima ili djelima) – [svi će oni imati] svoj dio u jezeru koje plamti vatrom i sumporom.“? (Otkrivenje 21: 8, AMP).

„Ono što sam rekao o njemu je istina.“ To se često koristi kad ljudi govore u negativnom svjetlu (traćanje ili klevetanje) o svojem kolegi/kolegici, prijatelju/prijateljici, šefu/šefici, itd. Činjenica je da možete biti sto posto u pravu, a opet biti u krivu po standardima vječnosti. Ako se sjećate, Noin je najmlađi sin, Ham, svojoj braći

točno prijavio golotinju i pijanstvo njihovog oca. Ipak, kao rezultat toga što je obeščastio oca, na njegov je rod došlo prokletstvo koje je trajalo generacijama. Jesu li oni koji ogovaraju i kleveću zaboravili opomenu vjernicima koja kaže: „Ne uzdišite mrmljajući, braćo, jedan protiv drugoga, da ne budete osuđeni! Pazite! Sudac stoji pred vratima!“? (Jakovljeva 5: 9).

Primjera je bezbroj, ali je zajednički nazivnik taj da su protivni Božjoj vječnoj volji. Strašna je činjenica da mnogi koji žive na taj način i govore takve naizgled bezazlene stvari mogu ići u crkvu, biti vrlo ljubaznih manira i uzorni građani. No koliko su dorasli vječnome?

Ivan je prethodno u svojoj poslanici dao odgovor usavršavanja (sazrijevanja) Božje ljubavi:

„Tko god kaže: ‘Ja Ga znam [ja Ga opažam, prepoznajem, razumijem i poznajem Ga (Isusa Krista)]’, ali ne uspijeva čuvati i držati Njegove zapovijedi (učenja), lažac je, i Istina [evanđelja] nije u njemu. Ali onaj koji čuva (cijeni) Njegovu riječ [tko ima na umu Njegove propise, tko promatra Njegovu poruku u cijelosti], zaista je u njemu ljubav od Boga i ljubav za Boga usavršena...“

(1. Ivanova 2: 4–5, AMP).

Sjetite se da je usavršena (sazrela) ljubav Božja ono što nam daje pouzdanje da stanemo pred svojeg Sudca. Ivan jasno daje do znanja da ljubav Božju usavršavamo držeći Njegove zapovijedi, a ne ponašajući se na način koji je dobar u očima društva. Imajte na umu da Eva nije bila privučena zloj strani drveta spoznaje dobra i zla; umjesto toga, bila je primamljena *dobrom* stranom! „Vidje žena da je stablo *dobro* za jelo, za oči *zamamljivo*“ (Postanak 3: 6). Ljudsko rasuđivanje može stvoriti uzorak ljepote i dobrote koji je suprotan vječnoj ljubavi Božjoj.

Pismo također kaže da ne možemo držati dio Božjih zapovijedi i vjerovati da ćemo imati pouzdanje na dan suda. Božja ljubav sazrijeva kad pažljivo držimo svu Njegovu riječ u njezinoj cijelosti. Zato nam Bog daje milost: ona nas osnažuje da držimo Njegovu cijelu riječ, na način koji je Njemu prihvatljiv. „Zato, primajući u posjed kraljevstvo koje se ne može uzdrmati, čuvajmo i dalje milost. Njom i dalje štujmo Boga kako mu je ugodno“ (Hebrejima 12: 28).

Ključ je u tome da znamo što Kralj želi i traži, ne ono što djeluje dobro društvu ili ljudskom rasuđivanju. Iz tog razloga Bog nam kaže: „Nemojte se prilagođavati ovom svijetu! Naprotiv, preobličavajte se obnovom svoga uma da možete uočavati što je volja Božja: što je dobro, ugodno i savršeno!“ (Rimljanima 12: 2). Ono što se može činiti dobro u našoj kulturi može biti nepoštivanje Božjih želja – vječnoga.

Dopustite mi da dam primjer. Upravo sjedim u hotelu u Singapuru, gdje ću ovog vikenda propovijedati pred skoro dvadeset tisuća ljudi. Mnogo sam puta bio u ovoj sjajnoj naciji. Također sam nekoliko puta propovijedao evanđelje u Nizozemskoj. U Nizozemskoj nije protivno zakonu posjedovati marihuanu. Tamo je ljudi mogu pušiti legalno, bez straha od kazne. Naprotiv, u Singapuru, ako vas uhvate s određenom količinom droge (i to malom količinom), uhitit će vas i strogo kazniti. A ako vas uhvate s određenim drogama, kazna je smrt vješanjem! Kad letite u Singapur, taj je propis napisan na samoj ulaznoj karti: „Smrt trgovcima drogom po singapurskom zakonu.“

Možete li zamisliti mladog Nizozemca koji redovito puši marihuanu kako leti u Singapur i dijeli svoju travu sa Singapurcima? S veseljem govori svojim novim prijateljima: „Hej, ekipa, ova je stvar fora. Smiri te, da ti ugodno zujanje i odnese tvoje frustracije. Hoćeš i ti malo? Volio bih je podijeliti s tobom.“

Mladić je odmah uhićen. On je u šoku. Prvo pitanje koje izusti policajcima je: „Zašto ste me uhitili?“

Dolazi dan suda. Nizozemac sjedi na sudu ispred sudca, vjerujući svim svojim srcem da je to neka slučajnost. Sudac ga proglašava krivim i izgovara kaznu.

Čovjek, u šoku, kaže: „Cijenjeni sudče, tamo odakle dolazim u redu je dijeliti marihuanu sa svojim prijateljima.“

Sudac potom kaže: „Vi niste u Nizozemskoj. Vi ste u Singapuru i u ovoj naciji, to je protiv zakona!“

Pouzdanje Nizozemca je nestalo; izgubio je tlo pod nogama. Nema kamo uteći. Stoji pred najvišim sudom zemlje, osuđen, bez mogućnosti obrane.

Kad sam unatrag nekoliko godina bio u Singapuru, jedan je mladi Amerikanac uhićen za vandaliziranje automobila. Uhićen je, proglašen krivim i osuđen na nekoliko udaraca rotanom. To je kazna koja nanosi trajne tjelesne ozljede bičujući osobu po stražnjici vrstom bambusove trske namočene u kemikalije. Presuda se činila ekstremnom. Čak je i predsjednik SAD-a pokušao ublažiti mladićevu kaznu. Ipak, nije uspio. Mladić je prekršio singapurske zakone i morao je odslužiti svoju kaznu.

Svatko će od nas stajati pred najvišim sudom u svemiru. Odluka tog suda bit će *vječno* konačna. Mnogi će biti šokirani presudom nad svojim životima, ali ne moraju biti. Ti ne moraš biti.

Jesi li spreman? Prema Božjoj riječi, možemo s pouzdanjem doći pred Sudca svemira. Ova je knjiga namijenjena tome da te pripremi. Da je taj mladi Nizozemac odvojio vrijeme da nauči i prepremi se za ulazak u Singapur, izbjegao bi oštru kaznu. Koliko je bitnije za nas da se pripremimo za vlastiti sud, jer će odluke donesene pred prijestoljem suda biti zauvijek.

Nagrade

U vječnosti će biti više od jednog suda. Jedan će biti za nevjernike, drugi za vjernike, i jedan čak za anđele. Donesene će se odluke razlikovati. Bit će gubitka i kazne, i bit će nagrada. O tome ćemo detaljnije u sljedećim poglavljima, ali dopustite mi da ponovno istaknem da će donesene odluke biti vječne. To se ne može dovoljno naglasiti; pokušajte ponovno umom dokučiti neprestanost! Božja je volja da to znamo unaprijed i da radimo za nagrade koje dolaze od prijanjanja uz Njegovu riječ. Pavao kaže:

„Ne znate li da se u utrci svi trkači natječu, ali [samo] jedan dobije nagradu? Tako trčite [svoju trku] da [nagradu] zgrabite i učinite je svojom. A sad, svaki sportaš koji se prihvati treniranja vlada se umjereno i ograničava se u svim stvarima. Oni to čine da dobiju vijenac koji će uskoro uvenuti, ali mi [to činimo da primimo krunu vječne blagoslovljenosti], što ne može uvenuti. Stoga, ne trčim nesigurno (bez određenog cilja). Ne boksam kao onaj koji mlati po zraku i udara bez protivnika. Već [poput boksača] šamaram svoje tijelo [postupam s njime grubo, discipliniram ga teškoćama] i obuzdavam ga...“⁰⁴

(1. Korinćanima 9: 24–27, AMP).

Pavao jasno kaže: „Stoga, ne trčim nesigurno (bez određenog cilja).“ Druga verzija kaže ovako: „Tako da trčim ravno prema cilju i svaki mi korak ima svrhu“ (stih 26, NLT). Svako ljudsko biće trebalo bi činiti točno to – trčati s pouzanjem i s ciljem da pobijedi. Ne natječemo se s drugima, samo sami sa sobom.

⁰⁴ „Ne znate li da u trkalištu svi trkači trče, ali samo jedan dobiva nagradu! Tako trčite da je odnesete! Svaki se natjecatelj uzdržava u svim stvarima. Oni da dobiju raspadljivi vijenac, a mi neraspdljivi. Ja stoga tako trčim, ne kao u nepouzdanu; tako dajem udarce, ne kao onaj koji mlati vjetar. Naprotiv, ja bijem svoje tijelo i vučem ga kao roba...“ (1. Korinćanima 9: 24–27).

Vođeni vječnošću

Nije dovoljno samo misliti da će pred prijestoljem suda sve ispasti dobro. Nemamo izgovor, jer Bog nam je svoju volju učinio dostupnom. Mnoštva će ljudi na sudu vjerovati da su u uporedbi s drugima oko sebe činili dobro, a ipak nisu dozvolili vječnom da upravlja njihovim životima i napaja ih. Stoga i naslov ove knjige: *Vođeni vječnošću*.

Biti *vođen* znači biti „tjeran naprijed“. Također znači „pokazivati put, kontrolirati, usmjeriti“. Druga je definicija „snabdjeti nekoga pokretačkom silom“. Što vodi i motivira naše živote na zemlji? Ono vječno ili ono privremeno? Je li utemeljeno na božanskoj mudrosti? Ili se uspoređujemo s drugima? Jesmo li slušali laskanje, tradiciju ili mitove proklamirane za nekim propovjedaonicama ili u školama? Hoće li ono na čemu smo gradili svoje živote stajati pred Bogom na prijestolju suda ili će naš trud biti zauvijek izgubljen? Zapamtite, već znamo što će biti standard na našem sudu: „Riječ koju sam vam navješćivao suditi će mu u posljednji dan“ (Ivan 12: 48).

Mnogi će ispovijedajući kršćani biti šokirani kad na sudu stanu pred Isusa Krista. To će biti oni koji su se pouzdali u dio onoga što Novi zavjet naučava, ali su propustili pažljivo istražiti cijelu sliku. Pitam vas ovo: želite li saznati istinu nakon što je *vječna* odluka već donesena i prekasno ju je promijeniti ili želite sad znati standard po kojem će vam biti suđeno?

Sljedeće ćemo poglavlje početi s alegorijom koja će se nastaviti i u idućem poglavlju. Pažljivo ga pročitajte i zapamtite detalje jer ćemo se često vraćati na njih. Priča će potom biti dovršena u osmom poglavlju, a istine koje sadrži bit će razmatrane do kraja knjige. Ova se knjiga temelji na navedenoj alegoriji, stoga vas molim da je ne čitate letimice. Također, kako učenje napreduje, mogli biste poželjeti vraćati se na nju.

Bog se sa mnom osobno pozabavio oko većine onoga dijeljenog u ovoj knjizi. Podijelit ću brojne vlastite greške koje je Duh Sveti pomno pregledao pod mikroskopom svoje istine. Moja je nada da će vas to potaknuti da pažljivo istražujete Pismo kako biste na dan suda stajali na čvrstom temelju. Podijelit ću neke od najvećih zabluda u našem društvu koje dovode do toga da muškarci i žene odu od Onoga kojeg ispovijedaju kao Spasitelja. Na trenutke ćete biti šokirani, protreseni i popravljeni, ali će nakon svega uslijediti obećanje, nada i utjeha.

Ako ste odvažni, čeznete za istinom i imate srce za Boga, onda nastavite. Bit će vam drago što jeste! Primitite k srcu sljedeći poticaj:

„Božji je dar obnovio naš odnos s njim i vratio nam naše živote. I još će više života doći – vječnost života! Možeš računati na to. Želim da nastupiš odlučno. Zauzmi čvrst stav u pogledu toga tako da se oni koji stavljaju svoje pouzdanje u Boga usmjere na prijeko potrebne stvari koje su dobre za svakoga.“

(Titu 3: 7–8, The Message).

DRUGO POGLAVLJE

KRALJEVSTVO AFFABELA: ŽIVOT U ENDELU

I [Isus] naučavao ih je mnogočemu u parabolama (ilustracijama ili usporedbama stavljenim pokraj istina kako bi ih objasnile)...

– Marko 4: 2, AMP

Bio nekoć svijet sličan našem, a opet na toliko načina drukčiji. U tom svijetu nije bilo neovisnih naroda, samo jedno veliko kraljevstvo imenom Affabel. Iako je to kraljevstvo bilo rasprostranjeno cijelim poznatim svijetom, imalo je samo jedan glavni grad iz kojeg se upravljalo čitavim vodstvom. Zvao se Veliki Grad Affabel, koji ćemo odsad nadalje spominjati jednostavno kao Affabel.

Tim je očaravajućim gradom predsjedao izvanredni kralj imenom Jalyn. Kralja Jalyna njegovi su podanici obožavali i iznimno su mu se divili. Odisao je dubinom ljubavi koja se činila neiscrpnom. Bio je snažan i mudar, a u isto vrijeme drag, s odličnim smislom za humor. Iako je njegovo ophođenje bilo kraljevsko, Jalyn je također bio osoban. Boravkom u njegovom društvu osoba je bila okružena atmosferom dobrote. Njegova je prisutnost dizala svaki aspekt života na višu razinu. Njegova su pronicljivost i dalekovidnost bili zadivljujući, i imao je tajnovitu sposobnost vidjeti kroz djela ljudi – u motive njihovih srca.

Jalynov otac, koji je osnovao Affabel, bio je poznat kao Kralj Otac Osnivač. Jednom kad je red uspostavljen, on je cjelokupno vodstvo nad kraljevstvom predao svojem sinu. Građani velikog grada pomagali su provoditi Jalynovu vladavinu u udaljenim dijelovima

kraljevstva. To je postignuto sustavom hijerarhije autoriteta i vodstva u vladajućem gradu.

Grad je bio ogroman, s područjem od preko tristo kvadratnih kilometara. Bio je tako dobro planiran da, iako je bio gusto naseljen, nikad nije djelovao prenapučeno. Sastojao se od predgrađa, gradskih stambenih objekata i vila.

Skromni domovi radnika (koji bi djelovali ekstravagantnima u našem svijetu) bili su smješteni u nizinama rasprostranjenima zapadnim dijelom Affabela. Iako su njihovi poslovi bili teški, ti su stanovnici bili zahvalni što žive u kraljevom gradu.

Planinski kraj sjevernog i južnog ruba grada bio je dom obrtnicima. Oni su bili vješti u kreativnim umjetnostima skladanja, pisanja, crtanja i dizajniranja. Ti su domovi imali predivne poglede i bili su skuplji od radničkih.

Najprimamljiviji dio grada bio je istočni okrug gdje se nalazio pregršt krasnih vila. Taj je dio bio poznat kao Kraljevski centar. U toj je velikoj četvrti kralj obitavao i provodio većinu svojega vremena. To je također bio dom najbližima kralju; ovdje su se njegovi upravitelji i suvoditelji družili i surađivali.

Dok se nadvijao nad obalama Velikog mora, Kraljevski je centar izgledao kao dragulj na litici. Stalni nježni povjetarac puhao je s plavetnog oceana i osvježavao grad. Te su vode bile okružene najblijim plažama koje su u ljepoti nadmašivali samo kraljevski vrtovi. Vrtovi su ispreplitali Kraljevski centar i dodavali boju i živost svakom koraku. Bez sumnje, to je bilo najpoželjnije mjesto stanovanja u Affabelu. Samo je kraljeva palača svojom elegancijom nadmašivala svaki od tih domova.

Usred Affabela stajalo je drvo života. Samo su kraljevi podanici imali povlasticu da uzimaju od njegovog čudesnog ploda. Plod nije

bio samo ukusan i očima krasan već je i u svojoj mirisnoj sočnosti imao moć čudesnoga.

Zajednica Endela

Zapadno od afabelske nizine, preko skoro stotinu kilometara, sve do velike rijeke Adonge, prostirala se Vanjska divljina. Prelaženjem Adonge našli biste se u drugom dijelu kraljevstva zvanom Endel. Djecu građana Affabela odmah bi po rođenju donijeli u provinciju Endel. Do kraja prvog tjedna života bili bi povjereni brizi kraljevih dadilja. Jednom kad bi ti mladi građani – Endelićani – napunili pet godina, doveli bi ih u endelsku školu gdje bi deset godina bili poučavani putevima Affabela i velikog kralja Jalyna.

Samo su kraljevske dadilje i učitelji imali čast upoznati Jalyna. Otprilike svakih pet godina on bi tajno posjetio Endel da podijeli što mu je na srcu za školu i djecu. Nikad nije svima objavio svoju prisutnost, ali je i unatoč tome njegova dobrota bila očita u svakom aspektu Endela.

Deset godina provedenih u endelskoj školi djecu je pripremalo za život koji je pred njima. S petnaest bi godina u kratkom razdoblju trebali primijeniti sve što su naučili. U tom bi im razdoblju bili povjereni dijelovi bogatstva i odgovornosti. Način na koji bi upravljali svojim mladim životima i resursima određivao bi kako će provesti ostatak svojeg života, što je u njihovom svijetu iznosilo ukupno sto pedeset godina. Iako je razdoblje testiranja trajalo točno pet godina, nitko od učenika nije bio svjestan njegovog ukupnog trajanja. Sve što im je bilo rečeno jest da neće premašiti deset godina. Na kraju tog vremena, svaki bi se pojavio pred kraljem da položi račun za svoje životne odabire.

Taj raspon testiranja odredio je vjernost učenika. Oni koji su slijedili Jalynove propise svojim su riječima i djelima priznali njegovo vodstvo i bili su primljeni kao stanovnici Affabela. Njihovi su im izbori osigurali odgovarajuće nagrade.

Ako su se, međutim, učenici pobunili i živjeli samo za sebe tijekom razdoblja testiranja, bili su protjerani u zemlju Samoće. Samoća je bila pusta zemlja potpune tame gdje su vladali usamljenost i beznađe. Tamo su buntovnici trpjeli mučenje i zatočeništvo cijelog trajanja svojih života.

Prva osoba prognana u tu pustoš bio je Dagon, koji je postao utemeljitelj – tamni gospodar Samoće. Iako se pobunio protiv Jalyna prije mnogo godina, njegov se utjecaj razvlačio zemljom Endel. Stanovnici Endela koji su priznali gospodstvo Jalyna oslobodili su se Dagonove vlasti. Međutim, oni koji su odbili služiti Jalynu, ostali su pod utjecajem tog posrnulog gospodara.

Da odvoji bilo kakvo daljnje provlačenje tame u svoje kraljevstvo, veliki je kralj Jalyn bio prisiljen ustanoviti odredbu da zaštiti integritet i društvenu infrastrukturu Affabela. Svi koji su slijedili put Dagona i odbili riječima i djelima priznati Jalyna kao svojeg kralja, bili bi protjerani u zemlju Samoće do kraja svojeg života.

Tako počinje naša priča. Pratit ćemo živote petero učenika Endela. Njihova su imena: Neovisni, Prevareni, Naivna, Sebični i Milosrdna. Predstaviti ću vam svakog od njih.

Neovisni

Neovisni stalno dovodi u sumnju postojanje Affabela. On stvarno ne može vjerovati da bi netko imenom Jalyn, koga nikad nije upoznao ni vidio, tražio ne samo njegovu vjernost već i strogo držanje liste pravila. Sluti da je to varka kojom se njega i druge drži pod kontrolom učitelja. Prezirno odbija pohađati nastavu i učiti o tom izmišljenom kraljevstvu.

Neovisni se ruga drugima zato što vjeruju u te besmislice. On namjerava živjeti kako njemu odgovara i ostati slobodan od Jalynovih zakona, osim i jedino ako kraljevi proglasi služu njegovoj svrsi. Tad će se prikloniti, ali samo zato što je to njegova ideja. Ne

libi se drugima dati do znanja da svoj život neće prepustiti volji drugog.

Prevareni

Prevareni ne dovodi u pitanje postojanje Affabela. On vjeruje u kralja Jalyna i čak uživa u njegovim obećanjima. Umom i riječima slaže se s učenjima i politikom škole, a ipak veliki dijelovi njegovog životnog stila proturječe tim učenjima. On slavi svoju vjernost kralju i njegovim učenjima te sudjeluje u školskim dužnostima kad su ugodne, ali ako ne vidi nikakvu osobnu korist, njegov se stav brzo mijenja. Njegov je životni stil protivan onome pravog Jalynovog sljedbenika, a zbog svoje snažne osobnosti, suptilno privlači druge svojim putevima. Nikad zaista ne zastane da promisli o svojem sadašnjem razdoblju testiranja i sudu.

Prevareni se dobro slaže s Neovisnim, iako se razilaze oko Jalynovog postojanja. Prevareni je zabavan i oboje imaju slične interese pa zato Neovisni voli njegovo društvo.

Naivna

Naivna najzanesenija je od svih učenika. Često govori na satu i dosljedno dobiva neke od najboljih ocjena. Vrlo je aktivna i uglavnom pokreće izvanškolske aktivnosti da pomogne unaprijediti uključ enje učenika u zajednicu. Tko je god procjenjivao učenike, rekao bi da se ona najstrastvenije zalaže za Jalynove svrhe.

Sebični

Sebični također vjeruje u Jalyna i njegovo učenje. Ne sumnja u postojanje Affabela i također je dosta glasan. Vjeruje da je Jalyn tako divan vladar i blag sudac da će biti milostiv prema svima koji mu ispovijedaju vjernost. Međutim, usmjeren je na svoje ograničeno shvaćanje Jalynovih učenja i njegove osobnosti. Zaboravio je da je Jalyn pravedan i svet sudac jednako kao što je pun ljubavi i milostiv.

Zato je Sebični razvio iskrivljenu sliku toga tko Jalyn uistinu jest. Vjeruje da će Prevareni, Naivna i Milosrdna zasigurno biti dio Jalynovog veličanstvenog kraljevstva, no ipak ima nekih dvojbi zbog otvorenog otpora Neovisnog.

Sebični vjeruje da će pravo ulaska u Affabel dobiti svaki koji jezikom prizna Jalyna i živi životom koji ne krši nijedan veći zakon. Ipak, u skladu sa svojim imenom, većinom je koristoljubiv i dobro koje čini često je motivirano osobnom korišću. Ponekad je motiviran suosjećanjem, no kad je vrijeme za djelovanje, Sebični gleda svoj najbolji interes.

Milosrdna

Naša posljednja mlada dama, Milosrdna, ona je koja prima k srcu i izvršava zakone kralja Jalyna. Ne samo da je naučila njegove principe nego ih također i istražuje kako bi upoznala srce koje stoji iza svake naredbe. Ona provodi mnogo vremena tražeći da upozna i razumije Jalynovu volju. To podrazumijeva mnogo sati proučavanja i dobrovoljnog davanja sebe za dobrobit škole i endelske zajednice. Ona zna da će imati malo vremena da ispuni želje srca velikog kralja jednom kad napuni petnaest godina. Njezin je cilj potpuno živjeti za Jalynovu slavu i neće dopustiti da ono što bi njoj bilo korisno stane na put toj osnovnoj svrsi.

Milosrdna voli Jalyna i čezne za danom kad će se upoznati. Žarko mu je poslušna i često govori drugima o njegovoj dobroti. Zbog toga je često ismijavana i izdvojena. Iako je patila zbog svojeg stava i nepokolebljive odanosti Jalynovim zakonima, ništa je neće odvratiti od toga da bude odana kralju.

Maturanti

Svih je petero navedenih Endelićana napunilo petnaest godina. Stigao je i taj dan, i oni su maturirali s dvije tisuće drugih učenika. Svakome je povjereno posebno poslanje i odgovarajući iznos

početnog poticaja. Jalyn je taj iznos odredio unaprijed, a po maturiranju im ga je uručio ravnatelj.

Razdioba između pet naših učenika izgledala je ovako: Neovisni je primio pedeset pet tisuća, Prevareni i Naivna primili su svatko četrdeset tisuća, Sebični je primio najviše – poticaj od sedamdeset pet tisuća, i Milosrdna je primila dvadeset pet tisuća. S novcima u rukama, mladi su građani otpušteni uz posljednje upute.

Trgovac

Iako je Neovisni rijetko pohađao sate, ipak je imao osjećaj da su mu neka od učenja visila nad glavom. U nekim se trenutcima znao zapitati jesu li neke od tih školskih ludosti zapravo točne. Ako je tako, nadao se da njegovo ponašanje neće utjecati na to koliko će novca dobiti kad završi njegovo školovanje.

Ruke Neovisnog tresle su se dok je primao kuvertu sa poticajem. Kad ju je otvorio, morao je obuzdati svoje iznenađenje i olakšanje zbog iznosa koji je dobio. Bio je još uzbuđeniji kad je saznao da je dobio petnaest tisuća više nego Naivna i više nego duplo od Milosrdne. Mislio je: *Koje traćenje! Milosrdna i Naivna provele su sve svoje vrijeme na tim beskorisnim satima i uložile su toliko dodatnih sati, a sad imaju tako malo za pokazati za to uloženo vrijeme.*

To je iskustvo Neovisnome zapravo potvrdilo njegovo uvjerenje da Jalyn ne postoji. Zaključio je da su taj novac ostavili učenikovi roditelji koji su nestali prije toliko mnogo godina. To je poduprlo njegov stav da je priča o kralju Jalynu samo varka koju je smislila škola da kontrolira njihove mlade živote i spriječi ih da misle svojom glavom.

Nakon što je nekoliko tjedana proslavljao svoju maturu, Neovisni je shvatio da treba pokrenuti posao. Uхватила ga je panika zbog brzog tempa kojim je počeo trošiti poticaj.

Neovisni je počeo prodavati automobile i shvatio da je sjajan prodavač. Posao je napredovao zadivljujuće dobro. Mnogi su od novih maturanata iskoristili dio početnog kapitala da kupe rabljene ili čak nove automobile od Neovisnog. Kako su mu se financije umnožavale, započeo je i druge poslovne pothvate i uspio i u njima. Zbog povećanja prihoda, proširio je i unaprijedio svoj životni stil. Brzo je uvidio da je novac sjajan izvor utjecaja i činilo se kao da ima moć da kupi sreću. Njegovo su bogatstvo, prihodi i brzorastući životni stil također imali moć privlačenja žena, što je život činilo još više osnažujućim.

Neovisni nije pohađao tjedna okupljanja zajednice, ali ga je većina i dalje smatrala vrlo dobrim građaninom jer su cijenili njegovu potporu društvenim projektima. Činilo se kao da za tog marljivog Endelićanina život ne može biti bolji nego što jest.

Graditelj i Razvijatelj

Prevareni je bio više nego spreman nekoliko tjedana slaviti s Neovisnim. Iako nije primio toliko koliko su drugi, bilo mu je drago da je imao više od Milosrdne. To je potvrdilo njegovu iskrivljenu percepciju Jalyna kao kralja toliko velike milosti da neke odluke uopće nisu bitne.

Prevareni je bio seksualno raspušten s nekoliko djevojaka s kojima je izlazio tijekom školovanja, iako je to bilo protivno učenjima koja je slušao. On u tome nije vidio proturječnost jer je čvrsto vjerovao u Jalyna i njegovo kraljevstvo. Razvio je vlastiti pristup životu: *Dok god potvrđujem svoju vjernost Jalynu i ne povrijedim nikoga prejako, ostat ću u dobrom položaju pred kraljem.* Zaključio je da Jalyn razumije da svi imaju potrebe i da nitko nije savršen. Bio je siguran da će sve njegove pogreške na sudu biti prekrivene Jalynovim milosrđem i milošću jer je vjerovao u kralja čitavim svojim srcem.

Nekoliko tjedana poslije mature, Prevareni je započeo vlastiti posao. Postao je graditelj kuća. Na početku se mučio pronaći

kupce. Njegov je model kuće bio odličan u svakom pogledu, ali nije mogao pronaći ozbiljne kupce. Neki su mislili da su njegove cijene previsoke; drugi si jednostavno nisu mogli priuštiti tako lijepe kuće. Očajan, Prevareni je snizio svoje cijene.

I dalje je koristio svoj lijepi model kuće da privuče kupce. Nastavio je obećavati sve što je obećavao i prije, ali je počeo koristiti mnogo slabije građevne materijale nego što je ranije koristio ili obećavao. Štoviše, neki su od njegovih materijala kršili endelske kodekse i standarde. Prevareni si je razumski objašnjavao da su zakonodavci koji postavljaju te standarde previše oprezni. Bio je siguran da će materijali koje je odabrao izdržati bilo koji pritisak ili vremenske prilike. Kako su se kuće Prevarenog činile tako dobrom pogodbom, zainteresirani Endelčani počeli su potpisivati ugovore brže nego je on mogao sagraditi te kuće. Posao je napokon krenuo.

Poslije nekoliko godina, Prevareni je odlučio baviti se razvojem zemljišta. Bilo mu je dosta klijenata koji se žale. Smatrao je da, kad jednom proda zemlju, to je završena priča – ne bi se više morao baviti popravljajem stvari pod garancijom.

Bio je oduševljen kad je došao do neke zemlje za ugrubo 1000 od poticaja po jutru. Dogovor se činio skoro predobrim da bi bio istinit. No daljnja su istraživanja pokazala da je zemlja naplavna ravnica. Taj je podatak znalo samo nekoliko ljudi i svi su bili prijatelji Prevarenog. Nagovorio je gradskog vijećnika, koji je bio prijatelj Neovisnog, da odobri njegov projekt bez odgovarajućih testiranja zemljišta. Na kraju krajeva, za njegovog života nije bilo nikakvih poplava, postoji li onda uopće problem? Posao je prošao glatko. Poslije toga činilo se da život tog mladog poduzetnika ne može biti bolji.

Asistentica učiteljja

Odmah po maturi, Naivna preko vikenda se našla s nekoliko prijateljica kako bi išle kupovati. Misli je da je to dobro iz dvaju

razloga: prvo, provela bi vrijeme slaveći sa svojim najdražim prijateljicama; i drugo, mogla bi nabaviti odjeću i modne dodatke koji će joj trebati za novu karijeru. Najdublja želja njezinog srca bila je postati asistenticom učitelja u endelskoj školi. Ne sjeća se da je ikad željela išta više od toga. Njezin je razgovor za posao dogovoren za sljedeći petak.

Drugog joj je dana kupovine jedna od prijateljica Naivne, TračERICA, rekla kako je njihova zajednička prijateljica, KlevETnica, rekla ravnatelju da je Naivna spavala s jednim od mladih učenika. Naivna gorjela je od ljutnje dok je to slušala. To je ozbiljno moglo narušiti njezine šanse da bude postavljena za asistenticu. To je bila apsurdna laž bez trunke istine u njoj. Cijelo se vrijeme školovanja držala čistom. Bila je uvjerena da je to KlevETnica učinila iz puke zavisti i možda čak i mržnje.

Naivna bila je bijesna. Bila je duboko uvrijeđena, i ostatak su vikenda njezine misli bile prožete izdajom te navodne prijateljice. Zaklela se da će KlevETnica platiti za ono što je učinila.

Došao je dan razgovora i na njezino iznenađenje, Naivna izabrana je na željeni položaj. Ravnatelj ju je obavijestio da je zaista čuo trač, ali je nakon nekog istraživanja bio uvjeren da nije točan.

Ne samo da je Naivna dobila posao već je i kao asistentica dodijeljena jednom od svojih najdražih učitelja. Njegovo je ime bilo Licemjerni i bio je jedan od najdarovitijih učitelja u školi. Imao je dvadeset i pet godina i već je godinama poučavao mlade Endelićane (sud učiteljima nije bio s njihovih dvadeset i pet već s trideset godina). Naivna bila je oduševljena što je izabrana za rad s takvim energičnim voditeljem.

Polugodište je počelo i stvari su funkcionirale iznimno dobro, ali je Naivna i dalje nosila izjedajuću povredu protiv svoje prijateljice. Bez obzira na to koliko su dobro stvari išle, djelovalo je kao da baš ne može prijeći preko KlevETničine izdaje.

Iako su stvari izgledale sjajno, nevolja je vrebala iza ugla. Ime Licemjernog nagovijestalo je kakav je zaista. Na jedan je način živio kao učitelj, a na drugi u svojem privatnom životu. Njegova osuda bit će najteža jer je kao učitelj imao čast osobno vidjeti Jalyna.

Jedne večeri, kad su Naivna i Licemjerni bili sami zajedno, on joj se nabacivao. Šokirana i sramotno uvrijeđena, odmah je otišla. On nije odustao već je sljedećih nekoliko tjedana nastavio ići za njom. Počela je preispitivati svoju reakciju i slušala je njegova uvjerenja jer je bio tako velik i obrazovan čovjek. Uživala je u njegovoj pažnji. Bio je nježan i dobar te je smatran jednim od najpristalijih muškaraca u zajednici. Nakon duge unutarnje borbe, Naivna konačno je predala svoju nevinost Dvostrukom Životu, čime su ušli u strastvenu vezu.

Naivna nikad nije upoznala tako oduševljavajuće osjećaje strasti i ljubavi. Licemjerni oduzeo joj je dah svaki put kad bi ga vidjela. Misli ponovnog nalaženja s njim na njihove dogovorene večeri obuzele su je i privremeno skrenule njezinu pažnju s duboke, a sad prikrivene povrede koju je i dalje imala protiv Klevetnice.

Međutim, nakon četiri mjeseca, Licemjerni odjednom ju je napustio. Naivna bila je izvan sebe i opustošena. Morala je znati zašto. Svaki je njihov susret prevrtjela u glavi i pritisla ga da joj dâ odgovor. Napokon joj je Licemjerni rekao da je čuo Klevetničine glasine o njezinoj prošloj aferi s prijateljem iz škole. To nije bio pravi razlog njegove promjene ponašanja; on je jednostavno izgubio zanimanje za Naivnu. Već se udvarao mladoj djevojci iz zajednice. Mladim je ženama bilo teško odoljeti sposobnostima zavođenja i uvjerenja tog istaknutog učitelja.

Naivna bila je silno uvrijeđena. Nije mogla podnijeti pomisao da svaki dan vidi Licemjernog. Kako nije mogla nastaviti dalje, odmah je dala ostavku na svoj položaj u školi.

Nakon nekoliko dana zlovolje, Naivna otvorila je salon za uljepšavanje s onim što joj je ostalo od njezinih četrdeset tisuća poticaja. Prestala je ići na tjedna okupljanja u školi, iako je Jalyn poučio svoje podanike da ne ostavljaju te sastanke. Naivna nije se htjela družiti s licemjerima, a većina se ljudi na sastancima činila upravo takvima.

Naivna otvrdnjivala je dan za danom. Rijetko je spominjala školu ili Jalyna. Na mjesto strasti koju je prije tako slobodno izražavala, došli su nezainteresiranost i cinizam. Kad bi je pitali, Naivna ispovjedila bi svoju vjernost Jalynu, ali duboko u sebi okrivljavala ga je jer je dopustio da tako pokvaren čovjek bude učitelj u njegovoj školi.

Do kraja razdoblja njezinih testova, Naivna bila je vrlo povrijeđena i gorka žena, iako bi to snažno zanijekala kad bi je se pitalo. Provela je ostatak svojih dana pokušavajući vratiti onima koji su je tako duboko povrijedili.

Gradonačelnik Endela

Sad se okrećemo Sebičnome. Jednostavno je bio oduševljen količinom novca koji je dobio. Slavio je, ali je o Jalynovim učenjima znao dovoljno da se odmakne od nedopuštenog pijančevanja. Nakon nekoliko dana odmora, počeo je ulagati. Njegovo se trgovanje pokazalo unosnim te je brzo umnožio svoj početni kapital. Kako su mu rasli prihodi, tako je postojano dobivao na popularnosti među svojim vršnjacima.

Sebični je kupio kuću u jednoj od endelskih najljepših četvrti te pozivao utjecajne i moćne u svoj dom. Bogatstvo njegove gostoljubivosti uživali su vladini službenici, profesionalni atletičari, poslovni direktori i drugi dostojanstvenici. Ubrzo je postao jedan od najumreženijih muškaraca u zajednici.

Nakon tri godine, Sebični se odlučio kandidirati za gradonačelnika Endela i lako pobijedio zbog svoje financijske moći i društvenih poznanstava. Preuzimanjem službe, suočio se s mnogim odlukama. Jedna se odnosila na školu. Zbog povećanja broja stanovnika, postojala je hitna potreba za više prostora. To je podrazumijevalo kupovinu zemlje, dogovaranje izvođača, pokrivanje troškova izgradnje i svega potrebnog za opremanje škole.

Prvi korak zajednice trebalo je biti prikupljanje novca. Na tjednim gradskim okupljanjima, Sebični je čuo o njihovoj potrebi za više sredstava. Na kraju akcije prikupljanja, dao je tek nešto ispod tisuću.

Potom je na red došla teška odluka. Škola je napokon imala dovoljno da kupi određeno zemljište. Ponuda je bila sjajna, a cijena je bila taman unutar njihovog proračuna. Međutim, velika je robna kuća htjela kupiti to isto zemljište. Gradsko je vijeće bilo podijeljeno. Škola je bila neprofitna organizacija i ne bi bilo prihoda od poreza. Robna bi kuća, s druge strane, donijela ogromne svote poreznog prihoda i stvorila nova radna mjesta za stanovnike grada.

Kako je vijeće bilo podijeljeno, gradonačelnikov je glas odlučivao. Sebični je bio u sukobu. Vlasnici robne kuće poduprli su njegovu kampanju pridonoseći velikim svotama novca i korištenjem svojeg utjecaja u njegovu korist. U brojnim su prilikama bili gosti u njegovom domu.

Sebični je glasovao u korist robne kuće. Pred javnošću je opravdavao svoj izbor riječima da je to za sveopće dobro stanovnika Endela. Otvorio je put većim mogućnostima zaposlenja i povećao gradske prihode. Iako je znao da to nije izvedivo, predložio je školi da istraži mogućnosti proširenja postojećih objekata. Njegov je odabir razočarao iskrene Jalynove sljedbenike, ali je većina zajednice pozdravljala njegovu odluku.

Dvogodišnji mandat Sebičnog dolazio je kraju i bilo je vrijeme za ponovnu kandidaturu i izbornu kampanju. Osjećajući se pomalo pokajnički, dao je osobni doprinos endelskoj školi u iznosu od pet tisuća i obećao pronaći drugo zemljište pogodno za gradnju.

To je pomoglo da mnogi Jalynovi sljedbenici ponovno steknu povjerenje u njega. Izgledalo je kao da bi mladi vođa lako mogao osvojiti drugi mandat.

Vlasnica restorana

Po maturi, Milosrdna je tri od svojih dvadeset pet tisuća dala endelskoj školi kao doprinos prikupljanju za zemljište. Bila je zahvalna za sve što je naučila od svojih učitelja, što je htjela i izraziti. S preostale dvadeset dvije tisuće, Milosrdna je s vremenom uspjela pokrenuti restoran.

Voljela je sve što je imalo veze s umijećem kuhanja. Ako to uparimo s činjenicom da je bila poslovna žena zdravog razuma, vođenje restorana činilo se kao najbolji način korištenja njezinih darova i služenja zajednici. Uspijevalo joj je dovesti neke od najboljih kuhara u zemlji. Povezujući njihovo znanje, sastavila je izvanredan jelovnik. Njezin je restoran bio trenutni uspjeh.

Iako je Milosrdna osvajala nagrade za restoran, svoj je uspjeh uvijek pripisivala Jalynovoj mudrosti. U intervjuima je uvijek iznova zahvaljivala svojim bivšim učiteljima i hvalila svoje dobre zaposlenike. Odbila se hvalisati svojim trudom ili sebi pripisivati zasluge za uspjeh. Znala je da je to samo zbog Jalyna.

Koristila je svoj uspjeh kako bi pomogla i zajednici i endelskoj školi. Školskoj je menzi pomagala hranom. Često bi odvojila večer da radi u liniji za hranu. Uživala je dijeleći tople obroke siromašnima. Obvezala se davati školi 25 % cjelokupne zarade svojeg restorana. Krajem pete godine, dala je preko dvjesto tisuća.

Milosrdna je uvijek pomagala onima koji su naporno radili, ali su teško spajali kraj s krajem. Zajedno s financijskom pomoći, bila je brza i na dijeljenju Jalynovih principa mudrosti i uspjeha. Onima kojima je pomagala, stalno je govorila da nikad ne bi uspjela da nije bilo Jalyna.

Iako je restoran Milosrdne bio uspješan, ona nikad nije bila uključena u društvene događaje u kući Sebičnog, niti su joj nudili da sudjeluje u rukovoditeljskim ulogama u zajednici. Smatrali su je preradikalnom u njezinoj odanosti Jalynu. Milosrdna nije nazadovala niti je bila obeshrabrena time što su je utjecajni Endelićani isključili. Usmjerala se na doticanje onih koji imaju manje sreće. Voljela je tjedna okupljanja u školi i uvijek je nudila pomoć davanjem ili služenjem u raznim ulogama. Bila je ispunjena mlada žena.

Dan određen za sud

Došao je posljednji dan testiranja. Oni kojima se trebalo suditi znali su da će to biti u nekom trenu u narednih pet godina jer je prvih pet već prošlo. Nitko nije zamišljao da će biti tako brzo.

Dan je počeo kao i svaki drugi, a završio potpuno drukčije. Kasno u noći, kraljevske straže Affabela pokupile su dvije tisuće maturanata. Njihov se tajni odlazak dogodio dok su ostali Endelićani spavali.

Te su dvije tisuće mladih građana uvedene kroz tajni prolaz. U pitanju je bio duboki tunel koji ih je doveo ispod rijeke Adonge. Kad su izašli iz tunela, dodatna su dva dana putovali golom divljinom. Tijekom putovanja, glavni stražar brinuo je o svakoj njihovoj potrebi koristeći zalihe hrane, vode i drugih potrepština.

Stražari su bili blagi, ali suzdržani. Sva je njihova energija bila usmjerena na zadatak pred njima. Iako bi odgovorili na neka pitanja, Endelićani su postavljali druga na koja nije bilo dopušteno odgovoriti. Stražari bi na ta pitanja uobičajeno uzvratili: „Sve će

biti poznato u pravo vrijeme.“ To je samo pojačavalo znatiželju putnika.

Endelićani skoro nisu zamjećivali neudobnost pustoši dok su privremeno boravili u njoj na putu do dugo iščekivanog grada. Kad je svanuo treći dan, dostigli su brdo. Tamo je, u obrisima jutarnjeg sunca, bio veličanstven grad. Affabel je bio krasniji nego što je itko od njih mogao zamisliti.

Otkrivenje koliko je čudesan taj grad raslo je i širilo se dok su mu prilazili. Čak i prilazeći iz nizine, uviđali su da Affabelu nema ravna. Endel je bio slabšašan u usporedbi s ivicom tog grada.

Kad su endelski muškarci i žene ušli u središnji dio grada, otkrili su da u Affabelu sve titra od života. To je mjesto bilo toliko čarobno da ptice nisu samo pjevale već su imale i dar govora. Njihove su prekrasne i melodične pjesme tumačile ljepotu koju su promatrale te su dodatno uvećavale slavu grada.

Endelićanima to nije bilo potpuno iznenađenje jer su čuli konje kraljevskih stražara kako pričaju. Te plemenite zvijeri nisu samo govorile jedna drugoj već su i razgovarale sa svojim jahačima. Bilo je očito da između konja i njihovih jahača postoji prisan odnos. Sad je bilo očito da sva stvorenja u Affabelu imaju dar govora te sposobnost za privrženost i radost.

U kojem bi se god smjeru mladi Endelićani okrenuli, svjedočili bi vidicima koji oduzimaju dah. Bili su razdragani strahopoštovanjem prema Affabelu. I sam je zrak bio oživljavajuć. Donio je bistrinu njihovim umovima i snagu tijelima umornim od puta. Pažnju im je uhvatila voda koja je tekla gradom. Nekako se činila stvarnijom, kao da je sjajila životom. Niti očaravajuće glazbe prožimale su okolinu i umirivale njihove uzbuđene duše obitavajućim osjećajem mira. Sve se činilo i više nego živim: od najmanje biljke do samoga zraka; sve je od toga posjedovalo sposobnost davanja života. Svaki je dio u toj izvanrednoj zemlji bio pun do prelijevanja.

Mladi građani nisu si mogli pomoći da ne pružaju svoje ruke i ne dotiču sve što je bilo nadomak dok su prolazili mnoštvom velikog grada. Čeznuli su za istraživanjem bez zadržke, ali nekako su znali da to sad ne bi bilo dopušteno.

Povedeni su ravno u ogromno predvorje goleme dvorane. Ovdje su muškarci i žene razdvojeni. Ta megastruktura, u koju su mladi ljudi uvedeni, bila je toliko beskrajna da se činilo kao da ima neograničen kapacitet. Nema nikakve sumnje da je najmanje stotinu tisuća ljudi moglo stati unutar tih mramornih zidova.

U predvorju je Endelićanima bilo dozvoljeno da se osvježe u mirisnim kupkama ili tuševima i dana im je odjeća da ih se pripremi za prijem kod kralja. Svi su bili sretni što mogu odbaciti svoju prašnjavu odjeću iz Endela. Njihovi su stari odjevni predmeti izgledali čudni i neprikladni u tom sjajnom gradu. Duboka želja za prebivanjem u Affabelu utkala se u biće svakog Endelićana. Imali su najneobičniji osjećaj povratka kući.

Nakon kupanja i odijevanja, grupa se ponovno okupila na obroku. Domjenak doručka bio je postavljen u veličanstvenom dvorištu gdje im je bilo dopušteno jesti i kratko se podružiti. Nakon što su jeli, grupu su ponovno razdvojili, ovog puta poimence. Milosrdna, Sebični i otprilike pet stotina drugih dovedeno je u susjednu dvoranu zdesna. Naivna, Prevareni i Neovisni, s ostalih tisuću petsto, odvedeni su u dvoranu slijeva. Kad su ulazili u dvorane, zamijetili su da svakoj iznad ulaza piše ime. Imena su bila čudna i na jeziku koji je mladim Endelićanima bio nepoznat. Jednoj je dvorani ime bilo Dvorana života, drugoj Dvorana pravde.

Dvorane pravde i života

Kad je nogom stupio preko praga lijeve dvorane, Neovisni se tako čudno uznemirio, skoro do točke prestravljenosti. Posegnuo je za sjećanjima iz razdoblja školovanja i pokušao se utješiti s onim malo što je čuo o Jalynu. Sad se sve činilo tako zbunjujućim. Žalio je što je propustio toliko sati nastave.

Očito je bio u krivu: i grad i kralj postoje. Pokušao je zaustaviti strah koji je rastao u njemu i usmjeriti se na ono čega se sjećao o Jalynovoj ljubavi i milostivoj prirodi. U tom trenutku nije htio razmišljati o Jalynovoj pravednosti i svetosti, iako su se te misli sad borile za njegovu pažnju. Pokušavao se umiriti prisjećajući se onoga u čemu je bio dobar građanin i svojeg podupiranja djelatnosti volontera u zajednici.

Duboko udahnuvši, Neovisni se počeo obazirati oko sebe kako bi (kritički) ispitao društvo u kojem se našao. Nije mogao ne primijetiti da je okružen nekima od najgorih u Endelu. Prepoznao je lopove, varalice i pijanice. Tu su bili i oni koji su rijetko radili i oni koji su sve radili za svoju korist. Njegov je strah rastao, ali taman prije nego što ga je panika nadvladala, ugledao je Naivna. Neovisni je zatvorio svoje oči i izdahnuo s olakšanjem. Odmah je se sjetio kao jednog od najotvorenijih i najgorljivih sljedbenika Jalyna u njegovom razredu. Nije li čak čuo da je i radila u školi? Ako je ona s njim u ovoj dvorani, najvjerojatnije će sve ispasti dobro.

Dok se Neovisni kretao u smjeru Slabog Srca, naletio je na Prevarenog. Još jedan dobar znak! Iako je izgubio doticaj sa Naivnom, za Prevarenog je znao da je čvrst vjernik. Čak su se znali i prepirati oko Jalyna. Dok je grlio svojeg starog prijatelja, raspoloženje Neovisnog potpuno se promijenilo.

Prevareni je bio i razigranog i pozitivnog stava. Njih su se dvojica upustili u razgovor i svi su se strahovi Neovisnog povukli. Jalynova milost očito je bila veća nego što su mislili. Pogledaj samo kako je darežljivo oprostio onima za koje je Neovisni mislio da nikad neće uspjeti. Kako bi to moglo biti išta drugo osim istine? Zar nedaleko od njih nije i veliki učitelj Licemjerni? Neovisni je bio sve uvjereniji da će sve biti dobro. Ipak, malo ga je tištala odsutnost Milosrdne i Sebičnog. Također, bilo mu je teško zanemariti plač pojedinaca u kutevima. No možda su samo preplavljeni Jalynovom dobrotom.

I druga je dvorana bila nabijena uzbuđenjem. Prijatelji koji su poslije mature izgubili doticaj oduševljeno su se ponovno sastali. Preplavljujuće uzbuđenje dominiralo je svakim razgovorom: uskoro će vidjeti Jalyna! Došlo je vrijeme da uđu u svoju pravu svrhu i obećanu sudbinu.

Svi su brujili o čudu od grada. Oduvijek su znali da će biti bolji od Endela, no prvi je utisak nadmašio njihova očekivanja, i više nego što su mogli pojmiti. Je li moguće da bi ostatak svojih života mogli provesti na tako slavnom mjestu? Svatko bi od njih dobrovoljno čistio podove samo da ima takvu čast! Svatko je u toj prostoriji znao da je slijedio Jalyna, ali, kako je vrijeme prolazilo, zahvatio ih je dostojanstveni stav. Jesu li bili vjerni? Vrijeme će uskoro pokazati. Uzbuđenje se preplitalo s dozom straha dok su te ponizne sluge čekale vidjeti svojeg kralja.

Prvi na sudu bili su oni u Dvorani života. Ipak, njima ćemo se vratiti kasnije. Zasad će nas naša priča odvesti u Dvoranu pravde.

Poziv na sud

Bilo je podne. Oni koji su boravili u Dvorani pravde povratili su hrabrost i pouzdanje da će za njih sve proći dobro. Ono što se činilo zbunjujućim ili u raskoraku pripisali su Jalynovoj milosti ili tajanstvenosti njegovih puteva, što ih je umirivalo.

Prvi od tisuću petsto Endelićana koji je prozvan, bio je Neovisni. Četvero kraljevskih stražara došlo ga je otpratiti do Velike dvorane suda. U pokušaju da olakša dostojanstveno raspoloženje, nasmiješio se i namignuo jednom od stražara čiji ga je pogled sreo kad su napustili prostoriju. Iznenadio se kad nije bilo nikakvog odgovora.

Kad je čuo kako se vrata dvorane zatvaraju za njim, ponovno se počeo propitkivati. Njegovo je srce lupalo u prsima poput bubnja. Bilo je tako glasno da je pomislio da su stražari čuli, ali, sve i ako jesu, ničim to nisu odali. Volio bi da je i Prevareni mogao doći s

njim. Uskoro će stati pred sudca i volio bi da nije sam. Neovisni je brzo gubio na pouzdanju.

Prije nego što su ušli u Veliku dvoranu, jedan je od stražara izvijestio Neovisnog o odgovarajućem protoklu. Kimnuo je, iako se bojavao da neće zapamtiti rečeno. Puls mu je toliko odzvanjavao u ušima da je prijetio oštećenjem sluha. Na njegovo razumijevanja protokola, stražar je kimnuo i vrata dvorane širom su se otvorila.

Dok je Neovisni poduzimao svoje prve korake u ogromnu dvoranu, zamijetio je da mu se tijelo trese. Grašci znoja nazirali su se na njegovoj uglavnom hladnoj obrvi. Bio je potpuno dezorijentiran jer ga je raspametilo ono što je vidio!

TREĆE POGLAVLJE

KRALJEVSTVO AFFABELA: DAN SUDA I

Sve je to Isus govorio narodu u usporedbama i ništa mu nije rekao bez usporedaba, da se ispuni proročka riječ: „U usporedbama ću progovoriti: otkrit ću sakriveno od postanka svijeta.“
– Matej 13: 34–35

Prije nego što nastavimo našu alegoriju, još jednom htio bih naglasiti Isusovu izjavu o nadolazećem sudu. On je objavio u Ivanu 12: 48: „Riječ koju sam vam navješćivao suditi će mu u posljednji dan.“ Već znamo standard po kojem ćemo biti suđeni pred Njegovim prijestoljem: Sveto pismo.

Iz tog će razloga, u prizorima koji slijede u Dvorani suda, pisati brojevi poslije mnogih Jalynovih izjava. Ti brojevi upućuju na biblijske stihove različitih prijevoda čije ćete izvore naći na kraju ove knjige. Većina se Jalynovih riječi sastoji od biblijskih stihova priređenih na taj način da se odnose na likove iz naše priče.

S tim na umu, vraćamo se u Affabel.

Suđenje Neovisnom

Velika je dvorana bila spektakularnija od ičega što je Neovisni zamišljao. Da mu je dana prilika da o svojem doživljaju izvijesti tisuću i petsto ljudi koji još čekaju, ne bi imao riječi ni predložka da opiše njezinu raskoš. Njezina je arhitektura sve što je znao iz Endela učinila staromodnim. Gledalište je bilo ispunjeno s vjerojatno sto tisuća posjetitelja. Neovisni nikad nije vidio toliko ljudi na jednom mjestu u isto vrijeme.

Prilazeći, Neovisni je zapazio građanstvo Affabela. Prvo je primijetio da su kraljevski, sjajnih lica. Potom, skoro kao naknadnom mišlju, bio je iznenađen njihovom zapanjujućom ljepotom. Bilo je kao da su iz drugog svijeta. Do te je preobrazbe došlo zato što im je svima bilo dopušteno jesti sa stabla života.

Neovisni se zapitao: *Je li moguće da su to bivši Endelićani?* Potom je ugledao jednu koju je znao. Njezino je ime bilo Dobrota. Bila je nekoliko godina starija od Neovisnog i sjetio se kako su je stalno ismijavali zato što je bila prostog izgleda. Sad je bila prekrasna. Njezine su osobine bile iste i zato ju je mogao prepoznati, ali nekako je sad bila ljepša od ijedne osobe koju je ikad poznao u Endelu. Zapravo, svatko koga je pogledao – čak i najmanji po ljepoti – bio je mnogo privlačniji od svih koje je ikad vidio u svojem zavičaju.

Kad se oporavio od prvotnog šoka, Neovisni je primijetio da su svi posjetitelji bili usmjereni na prostor tik pred njim – dosad nije vidio ništa tomu nalik.

To je bilo prijestolje. No taj mu opis ne ukazuje dostojnu čast, jer to je zaista bilo najslavnije prijestolje. Oči Neovisnog uočile su onoga koji je sjedio na njemu i u trenu je uvidio izvor cijelog veličanstva grada. Sve je to izlazilo iz čovjeka koji je sjedio na prijestolju. *To mora da je Jalyn*, pomislio je Neovisni. Odjednom je istinski povjerovao u onoga kojeg je izrazito nijekao.

Jalynove su crte lica bile zgodne, ali ozbiljne, bar u tom trenutku. Točniji bi opis bio predivne, ali zastrašujuće. Čitava je njegova pojava bila očaravajuća, a opet se sa svakim novim korakom Neovisnog užas postojano pojačavao u njegovom srcu. Sve je njegovo pouzdanje sad potpuno nestalo. Što će biti s njim?

Neovisni se pokušavao pribitati ponavljajući si da prilazi milosrdnom vođi. Iznutra se borio jer je počeo sumnjati u to da će presuda biti povoljna za njega.

I kako je Neovisni nastavljao prilaziti, naređeno mu je da ostane na uskoj platformi. Jalyn ga je nadvisivao na svojem tronu. On je bio sama srž nepokolebljivosti cilja, i obratio se okupljenima: „Svi... će prepoznati i razumjeti da sam ja Onaj koji istražuje umove (misli, osjećaje i namjere) i [najintimnija] srca, i svakome ću od vas dati [plaću za ono što ste činili] kako zaslužujete po djelima.“¹

Neovisni je slušao zajedno s ostalima kad ga je odjednom Jalyn pogledao ravno u oči i naredio: „Daj račun o svojem upravljanju.“²

...Ja sam onaj koji istražuje umove (misli, osjećaje i namjere) i [najintimnija] srca, i svakome ću od vas dati [plaću za ono što ste činili] kako zaslužujete po djelima.

– Otkrivenje 2: 23, AMP

Prije nego što je Neovisni mogao izustiti ijednu riječ, pojavio se hologram koji je počeo vrtjeti njegov život od prvog dana škole u Endelu do jučerašnjeg dana. Svaki postupak, riječ i motiv bio je prikazan i otkriven toj gomili svjedoka. Bio je zadivljen otkrivenjem koje je sad imao o Jalynu: „I nema stvorenja sakrivena pred njim. Naprotiv, sve je golo i otkriveno očima onoga komu moramo dati račun.“³

Neovisni se savijao dok je gledao svoje lude, zlobne i sebične puteve ponovno odigrane. Susretanje sa svime time pred tolikom skupinom ljudi bilo je neočekivano, posramljujuće i užasavajuće. Ono što se činilo beznačajnim i čak bezazlenim u Endelu, sad je pred tim slavnim sudcem i kraljevskim građanima Affabela djelovalo sablažnjavajuće. Bio je zgrožen vlastitim ponašanjem. Kako je mogao biti tako pogrešno upućen, tako neosjetljiv, tako budalast? Napinjao se k tračku nade i našao ga je; smatrao je da ima više dobrih djela nego loših.

Iako je očekivao žestoko grđenje i neku vrstu kazne, laknulo mu je kad je završilo ponovno odigravanje njegovog života. Bio bi zadovoljan i kao najmanji među okupljenima. Bio je siguran da će Jalyn vidjeti da su njegova dobra djela prevagnula loša.

Jalyn je tad upitao glavnog pisara: „Nalazi li se ime Neovisnog u Knjizi života?“

Bez oklijevanja, glavni je pisar odgovorio: „Ne, moj gospodaru.“

Tada je Jalyn rekao: „Neovisni, kriv si za odabiranje zle prirode i bit ćeš odveden u napuštenu zemlju Samoće gdje ćeš ostatak svojeg života provesti u mukama potpune tame, beznađa i usamljenosti.“

Šokiran, Neovisni je zavapio: „Gospodine, zašto?“

„Nisi vjerovao u mene“, odgovorio je Jalyn. „Tvoji su te učitelji naučavali: ‘Ako ne budete vjerovali da Ja jesam, umrijet ćete u svojim grijesima.’⁴ Također su te učili: ‘Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.’“⁵ Neovisni je nastavio: „Ali, moj Gospodine Jalynu, ali što je s mojim dobrim djelima? Zar nisu prevagnula nad mojim zlim djelima?“

Gospodar Jalyn odgovorio je: „Ne radi se o tome koliko malo ili koliko mnogo prekršiš zakon, jer: ‘osoba koja drži svaki Božji zakon, ali napravi jedan mali prijestup jednako je kriva kao osoba koja je prekršila svaki zakon koji postoji.’“⁶

Neovisni je skupio nešto hrabrosti i suprotstavio se: „Kako onda itko može biti spašen?“

Jalyn nije odmah odgovorio na to pitanje već je preletio pogledom do građanke Affabela. Činilo se kao da je ona Jalynova podvladarica, jer je sjedila na sličnom, ali manjem prijestolju. Žena

je progovorila. „Nisu li ti tvoji učitelji rekli: ‘Jalyn te spasio svojom posebnom milošću kad si povjerovao. I ne možeš sebi za to pripisati zasluge; to je dar od Jalyna. Spasenje nije nagrada za dobre stvari koje smo napravili pa se nitko od nas ne može time hvaliti.’”⁷⁰¹

Jalyn se nadovezao govoreći: „Prije mnogo vremena platio sam cijenu za zakone koji su građani prekršili ili će ih prekršiti. Bilo je nemoguće da itko ne zgriješi protiv mene ili da se otkupi od svojih izdaja, ali zato što sam volio svakoga, sâm sam platio za njihove prijestupe. Zato je moje spasenje dar koji se ne može zaslužiti; ne biste mogli učiniti dovoljno dobrih djela da zaslužite građanstvo u Affabelu. Vaš pristup dolazi kroz vjeru u mene. A ipak, ti si odbacio ono što sam učinio da spasim tvoj život.“

Zapanjen, Neovisni je utihnuo na nekoliko trenutaka, a potom je trezveno odgovorio: „Razumijem.“ Osjećao se kao da će se utopiti u moru beznađa. Hvatajući se za slamku, upitao je: „Sve što sam učinio bilo je ni za što?“

Jalyn je odgovorio: „Pisano je: ‘Mrtvi ne znaju ništa, niti imaju više nagrade, jer se zaboravlja i spomen na njih. Davno je nestalo i njihove ljubavi i mržnje i zavisti, i više nemaju udjela ni u čemu što biva pod suncem.’”⁸ I opet: ‘Jer zao čovjek nema budućnosti, svjetiljka opakih gasi se.’”⁹

Neovisni je bio iznenađen Jalynovim riječima i zanijemio je. Požalio je zbog svih sati koje je propustio. Da ih je pohađao, možda je mogao čuti istinu i ne napraviti ovu kobnu grešku sa svojim životom.

U trenutcima šutnje koji su uslijedili, došla mu je još jedna misao – ona kojom se tješio cijeli dan. Ponovno je skupio hrabrosti i rekao: „Da, sve je točno što si rekao, ali Jalyne, ti si milostiv kralj! Ako je tako, kako me onda možeš otprovati?“

⁰¹ „Da, milošću ste spašeni – po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji! To ne dolazi od djela, da se tko ne bi hvalisao.“

Jalyn je odgovorio: „Ja sam milostiv kralj i baš te zato otpravljam. Odabravši provoditi svoje vrijeme u Endelu kako jesi, trajno si izabrao svoju narav – onu tamnog gospodara Dagona. Kako bih ja mogao biti milosrdan, istinit i pun ljubavi ako dopustim da tvoji nemoralni putevi zagade čistoću ovog divnog grada? Nevine u Affabelu doveo bih u opasnost. Priroda koju si odabrao brzo bi se očitovala i tako pokvarila tisuće čistih života. Ti si sam odabrao svoj put. Dobit ćeš za njega točno onu naknadu koju je dobio i onaj kojeg slijediš, Dagon. Ako ti dam manje nego što sam njemu dao, tad bih bio nepravedan vladar, a to nisam!“

Jalyn se tad obratio svim okupljenima i citirao drevnu izreku svojega oca. „Tko riječ prezire, taj propada, a tko poštiva zapovijedi, plaću dobiva.“¹⁰

Ono što se dalje dogodilo ostavilo je sve u dostojanstvenom duhu. Kralj je rekao slugama: „Svežite mu noge i ruke te ga bacite van, u tamu gdje će biti plač i škrgut zuba! Jer premda su mnogi zvani, ipak ih je malo izabranih!“¹¹

Vriskovi strave i agonija strepnje obuzela je Neovisnog dok ga je glavni stražar vezao i nosio prema bočnim vratima dvorane. Nitko od tisuća nazočnih nije ispustio ni zvuk. S tugom su gledali dok je onaj koji je tako ludo potrošio svoj život iznesen u svoju doživotnu kaznu.

Jednom kad je bio izvan zgrade, Neovisni je smješten u drugu veliku čekaonicu. Tu je bilo na tisuće malih ćelija s rešetkama koje su držale osuđenike dok se ne upotpuni broj onih koji su osuđeni na progonstvo. Nad ulazom u to područje pisalo je:

„Blagoslovljeni su oni koji vrše njegove zapovijedi, oni će imati pravo na stablo života i na vrata će smjeti u grad. Jer vani su psi, i vračari, i bludnici, i ubojice, i idolopoklonici, i tko god voli i čini laž.“¹²

Neovisni je zurio u te riječi. U njemu je kiptio bijes. Sad je u potpunosti bio pod utjecajem svoje prirode. Moralna načela za koja se odlučio sad su progutala bilo koje dobro koje je prije bilo u njemu. Njegovo se ponašanje brzo pogoršavalo prema onome bijesnog psa. Bez utjecaja kralja, potpuno je predan pokvarenom umu.

Prevareni pred Jalynom

Prošlo je nekoliko sati. Mnogi su iz Dvorane pravde već bili prozvani; među nekoliko stotina njih koji su još uvijek čekali nalazili su se Prevareni, Naivna i Licemjerni. Prevareni je još uvijek bio pozitivnog stava i njegovo je ponašanje održavalo nadu drugih.

Vrata su se otvorila i ponovno su se pojavila četvorica kraljevskih stražara, ovog puta pozivajući Prevarenog. Uхватила ga je napetost i počeo je drhtati. Njegovo je vrijeme došlo. Da prekrije svoju nervozu, kao što je i vješto običavao raditi, onima koji su još ostali rekao je: „Eto, ekipa, sa mnom je svršeno!“

Nakon što su ga uputili u protokol, otvorila su se vrata Dvorane suda i otpratili su ga glavnim prolazom. Prolazio je kroz osjećaje slične kao Neovisni. I on je vidio veličinu i ljepotu dvorane te lica građana. Dok se kretao prolazom, i on je prepoznao nekoliko ljudi iz endelske škole koji su maturirali godinu ili dvije prije njega. Prepoznao je više građana nego Neovisni jer je Prevareni bio na skoro svakom sastanku u školi.

Jedna osoba koju je prepoznao, a koja nije pohađala nastavu, bio je čovjek zvan Nemilosrdni. On je bio jedan od najozloglašnijih ljudi u zajednici. Prevareni se zaustavio, pitajući se: *Što on radi ovdje?* Glavni stražar pokazao je Prevarenom da je u redu da razgovara s njim.

Prevareni mu je prišao i upitao: „Jesi li ti Nemilosrdni?“

Čovjek je odgovorio: „Nekoć sam bio poznat kao Nemilosrdni, ali na svojem je prijestolju suda gospodar Jalyn promijenio moje ime u Pomireni.“

Prevareni se izbrbljao: „Kako to da si ti završio ovdje? Većina te naše zajednice smatrala pokvarenim. Nikad nisi išao u školu i protivio si se Jalynu više od ikoga koga znam.“

Pomireni je odgovorio: „Da, to je istina. Ali mrzio sam to tko sam bio i što sam učinio. Kako nisam išao u školu, nikad nisam čuo Jalynovu riječ koja mijenja živote. Međutim, tjedan dana prije mojeg dana suda, otišao sam jesti u restoran Milosrdne. Ona je znala da je moj život u propasti i nekako je osjetila moju bol. Platila mi je večeru pod jednim uvjetom: da ostanem i pričam s njom. Potom mi je dva sata pričala o Jalynu, njegovoj dobroti, njegovom spasenju i ovome mjestu zvanom Affabel.“

Pomireni je nastavio: „Ona mi je objasnila da nije prekasno da predam svoj život tom velikom vođi. Još mi uvijek može biti beuzvjetno oprosteno i mogu biti primljen kao građanin njegovog kraljevstva. Bio sam osvojen Jalynovom ljubavlju i čvrsto sam predao ostatak svojeg života njegovom gospodstvu. Iako sam mu u Endelu mogao služiti samo tjedan dana, činio sam to svim svojim srcem. Otišao sam onima koje sam tlačio ili od kojih sam krao i molio ih za oprostenje. U nekim slučajevima, kad je to bilo primjereno, dao sam čak i više nego što sam uzeo.“

Prevareni je ostao bez teksta. Pogledao je stražara koji je kimnuo glavom u znak potvrde. Pomireni se potom vratio na svoje mjesto, a Prevareni je nastavio prema prijestolju.

Dok je Prevareni hodao, nije mogao ne razmišljati o tome što je upravo čuo. Govorili su mu o Jalynovoj milosti, ali joj je sad svjedočio na način koji zapanjuje. Taj je čovjek bio jedan od najgorih koje je poznavao, a sad je bio jednako kraljevski kao i

ostali. Prevareni je bio uvjereniji no ikad da će mu Jalyn biti naklon jer je čvrsto vjerovao u njega.

Kad je Prevareni stao pred prijestolje, dana mu je ista naredba kao Neovisnom: „Daj račun o svojem upravljanju.“

Kao i Neovisni, Prevareni je na trodimenzionalnom hologramu svjedočio svojem životu od prvog dana škole u Endelu do jučer. Koje je olakšanje što ispred okupljenih gleda svoje vjerno pohađanje nastave i gorljivo podržavanje Jalyna.

Međutim, Prevareni se uskoro zgrozio. Njegov ga je životni stil optužio. On je opravdavao svoje postupke, ali kad su pred tim veličanstvenim sudcem i moralno neokaljanim svjedocima došli na svjetlo, bio je postićen i posramljen. Kad je njegov seksualni promiskuitet postao javan pred tom kraljevskom skupštinom, htio je otpuzati u rupu i sakriti se.

Nisu samo njegova djela došla na svjetlo već i njegove namjere i motivi. Kako to da Jalyn zna te stvari? Kako može suditi Prevarenom za stvari koje nitko nije ni znao? Njegove najdublje tajne nisu više skrivene. Svi okupljeni svjedočili su njegovoj pohlepi za dobitkom u poslovanjima, u prodaji kuća i u razvoju zemljišta. Vidjeli su klevetanje i tračanje koje je po navici koristio da dobije što želi. Činilo se da je sve što je radio bilo vođeno njegovom željom da ima još više. U svemu je htio da bude po njegovom i sve je htio za sebe. Nije mogao proturječiti činjenicama. Ipak, Prevareni se tješio mislima da ništa od toga nije zaista bitno jer je vjerovao u Jalyna i ispovijedao mu svoju vjernost.

Jednom kad je život Prevarenoga bio potpuno otkriven, Jalyn se okrenuo kraljevskom pisaru i upitao: „Nalazi li se Prevareni u Knjizi života?“

Pisar je odgovorio: „Ne, moj Gospodine.“

Jalyn je objavio: „Prevareni, kriv si zato što si me zanijekao. Bit ćeš odveden u napuštenu zemlju Samoće gdje ćeš ostatak svojeg života provesti u mukama potpune tame, beznađa i usamljenosti.“

Prevareni je bio nepokretan od potpunog šoka. Njegov je um radio punom parom. *Ne, ovo je pogreška. Nije moguće da se to događa! Ja sam vjernik u Jalyna. Kako On to misli: 'što si me zanijekao'?*

Izlanuo se: „Kako sam te zanijekao?“

Jalyn je rekao: „Nisi li slušao kad su vaši učitelji upozoravali na one koji 'tvrde da poznaju Jalyna, a djelima nijeću?'“¹³

Prevareni je ponovno proturječio: „Ali, veliki kralju, pohađao sam tvoju školu. Bio sam vjeran da ne propustim sate, i bio sam uključen u mnoge aktivnosti. Čak sam te i zvao Gospodinom!“

Jalyn je odmah rekao: „Zašto me zoveš 'Gospodine, Gospodine!', a ne vršiš što kažem?“¹⁴ Nisi li čuo moje riječi kad sam rekao da nisu svi koji zvuče religiozno zaista pobožni ljudi? Oni me mogu zvati 'Gospodinom', ali ipak neće ući u Affabel. Jer pitanje koje odlučuje jest jesu li poslušni mojem Ocu. Na sudu će mi mnogi reći: 'Gospodine, Gospodine, drugima smo govorili o tebi i koristili tvoje ime.' Ali ja ću odgovoriti: 'Nikad niste bili moji. Odlazite, jer su vam djela zla.'“¹⁵

Prevareni je bio mahnit. „Ali imao sam vjeru. Vjerovao sam u tebe, pa, prema tvojoj riječi, trebam biti spašen!“

Jalyn je bio strpljiv, ali odlučan. Pogledao je jednog građanina među okupljenima, bivšeg učitelja u školi koji je sad sjedio na manjem prijestolju. „Pročitaj Prevarenom ono što si naučavao na svojim satima.“

Taj je gospodin pročitao iz svetih spisa: „Draga braćo i sestre, koja je korist od toga da kažete da imate vjere ako je ne potvrdite svojim djelima? Takva vrsta vjere nikoga ne može spasiti. Nije dovoljno samo imati vjere. Vjera koja se ne očituje dobrim djelima uopće nije vjera – mrtva je i beskorisna. Neki bi mogli reći: ‘Neki ljudi imaju vjere; drugi imaju dobra djela.’ Ja kažem: ‘Ja ne mogu vidjeti vašu vjeru ako nemate dobrih djela, ali ću vama pokazati svoju vjeru kroz svoja dobra djela.’ Misliš li i dalje da je dovoljno samo vjerovati da postoji jedan Jalyn? I demoni to vjeruju i dršću od užasa! Budalo! Kad ćeš naučiti da je vjera koja ne rezultira dobrim djelima beskorisna?’¹⁶

Jalyn je ponovio: „Kažeš da si imao vjere, ali vjera nije vjera ako nije praćena odgovarajućim djelima poslušnosti. Nije dovoljno reći da vjeruješ, jer i demoni vjeruju, ali svakako nisu spašeni. Oni koji istinski vjeruju pokazat će svoju promijenjenu prirodu i neće više rađati plodom zloga. Ti si stalno rađao plodom zlog gospodara Dagona, što je dokaz da nikad nisi istinski vjerovao u mene iz svojeg srca.“

Prevareni je teško mogao pojmiti sve izrečeno. Suprotstavio se: „Ali što je s ovim zlim čovjekom Nemilosrdnim? Bio sam bolji od njega! Kako si mogao pustiti njega, a mene ne? Nisi pošten!“

Jalyn je odgovorio: „‘Put Gospodinov nije pravedan!’ Čuj, dome Izraelov: Moj put da nije pravedan? Nisu li vaši putovi nepravedni? A ako se bezbožnik odvrati od svoje bezbožnosti što je bijaše činio, pa stane vršiti moj zakon i pravdu, živjet će i neće umrijeti. Jer je uvidio i odvratio se od svojih nedjela što ih bijaše počinio, živjet će i neće umrijeti.“¹⁷

Frustriran i ljut, Prevareni je bjesnio: „Ali ja sam dijelio tvoju riječ i svjedočio ljudima o tebi. Čak sam i volontirao i poučavao na zamjeni u tvojoj školi!“

Jalyn, sad krut, odvratio je: „Ne recitiraj više moje zakone i prestani potraživati moja obećanja, jer odbacio si moju disciplinu, zanemarujući moje zakone. Vidiš lopova i pomogneš mu, i provodiš svoje vrijeme sa zlim i nemoralnim ljudima. Proklinješ i lažeš, i pakosne riječi izlaze iz tvojih usta. Klevećeš vlastitog brata. Ostao sam tih – mislio si da ne marim – ali sad je došlo vrijeme tvoje kazne, i sve navedeno imam protiv tebe.“¹⁸

Prevareni je šutio. Misli su mu se vrtjele kao kotur, no ništa više nije imao za reći u svoju obranu.

Prošlo je nekoliko trenutaka. Tad je kralj rekao slugama: „Svežite mu noge i ruke te ga bacite van, u tamu gdje će biti plač i škrgut zuba!“¹⁹

Dok se glavni stražar približavao, Prevareni je obasipao vulgarnostima Jalyna, stražare i građane Affabela. Razbješnjen, žestoko je mlatio. Otkrivenje njegove prave naravi progutalo je i ono imalo dobra što je bilo u njemu.

Prevareni je, vezanih ruku i nogu, psujući čitavim putem, iznesen izvan dvorane. Poput Neovisnog, držali su ga u kavezu dok ne završi sud svakome.

Kad je Prevareni bio izvan dvorane, Jalyn se obratio okupljenim svjedocima: „Ima naraštaj koji je čist u vlastitim očima, a nije još opran od svoje prljavštine.“²⁰

Naivna pred Jalynom

Manje od stotinu ljudi ostalo je u Dvorani pravde. Naivna i Licemjerni bili su među njima. Naivna držala se što je dalje mogla od Licemjernog jer je i dalje gajila ogorčenost prema njemu. I on je nju izbjegavao.

Četiri kraljevska stražara ušla su i pozvala Naivna. Bila je nemirna zbog mjesta na koje ide, ali sretna što ostavlja Licemjernog iza sebe. Poput drugih prije nje, doveli su je pred ulaz u Veliku dvoranu, izvijestili je o protokolu i uveli unutra.

Dok je prolazila pokraj građana Affabela, i ona je prepoznala mnoge koji su otišli prije nje. Većina ih nije bila tako otvorena i strastvena po pitanju svoje vjere kao što je ona bila tijekom školovanja. Naivna bila je iznenađena vidjevši prisutne brojne ljude za koje je mislila da sigurno neće biti tu.

Naivna pristupila je prijestolju i zamijetila manja prijestolja oko njega. Prepoznala je nekoliko učitelja i druge koje je očekivala vidjeti kao vođe u kraljevstvu. Međutim, za mnoge je bila iznenađena što sjede na tim prijestoljima. Oni su bili manje poznati građani Endela. I neki bogati bili su prisutni. *Kako bogati mogu biti na takvim časnim mjestima?* mislila je u sebi.

Prije nego što je u mislima mogla dati odgovor, čula je Jalynov glas. „Daj račun o svojem upravljanju.“

Hologram je prikazao njezin život. Naivna uživala je u pregledu razdoblja svojeg školovanja. Sav njezin volonterski rad, dodatno učenje i vođenje razreda za nju je slutilo na dobro. Bila je ponosna na svoju odvažnost i marljivost. Međutim, raspoloženje joj se promijenilo prikazivanjem reakcije na Klevetničinu laž. Bilo je jasno da je odbila otpustiti povredu. Odluke njezinog srca bile su otkrivene, a one nisu bile lijepe.

Potom je počela njezina veza s Licemjernim. Nikad se nije pokajala za svoju upetljanost s njim. Stalno je sebe doživljavala kao žrtvu i svu je krivnju stavljala na Kleveticu i Licemjernog. Zbog toga nikad nije preuzela odgovornost za svoje izbore. Dok se njezin život odmotavao, gledala je kako se umnožavaju ljutnja, gorčina i želja za osvetom. Iako je uspjela potisnuti neke od tih problema,

nikad se nije razračunala s njihovim korijenom. To je bilo očitovano ne samo u njezinoj stalnoj povredi prema Licemjernom i Klevetnici već i u tome da je zapravo krivila i Jalyna za svoje teškoće. Kako je mogao dopustiti da čovjek poput Licemjernog poučava u njegovoj školi? Njezino ogorčenje i nepraštanje bili su izloženi u svojoj tvrdoći i nemilosrdnosti.

Kad je pregled završio, bilo je očito da je Naivna ogorčena žena kojoj nedostaje dobrote prema drugima. Ipak, iako je sve to bilo otkriveno pred velikim zborom, bila je uvjerena da će joj njezino prethodno snažno predanje osigurati kraljevu naklonost. Pribojavala se blagog grđenja, ali nikad nije ni pomislila na ono što će doći.

Jalyn se obratio kraljevskom pisaru i upitao: „Nalazi li se ime Naivna u Knjizi života?“

Pisar je odgovorio: „Ne, moj gospodaru.“

Jalyn je izrekao svoju presudu: „Naivna, kriva si zato što si otpala od pravednosti i zanijekala me izdajom. Bit ćeš odvedena u napuštenu zemlju Samoće gdje ćeš ostatak svojeg života provesti u mukama potpune tame, beznađa i usamljenosti.“

Naivna bila je neopisivo zapanjena. Njezin je šok bio još veći od svih ostalih prije nje. Nije moguće da se to događa! Bila je zatočena u lošem snu – ne, u noćnoj mori – i nekako se mora probuditi! Možda je krivo razumjela.

U nevjerici je upitala: „Jalyne, jesi li rekao da će me odvesti u strašnu zemlju Samoće?“

„Da, Naivna, točno si čula.“, odgovorio je kralj.

„Kako je to moguće, gospodaru Jalyne?“ Ja vjerujem u tebe. To se jasno vidjelo u pregledu mojeg života. Imala sam dobar život

koji podupire moja uvjerenja. Znam da mi je srce otvrdnulo i da je ljubav u meni umrla, ali to nije bila moja krivnja. To je bila krivnja Klevetnice i Licemjernog. Njihova je izdaja dovela do toga da sam se ohladila.“

Jalyn je odgovorio: „Jesi li zaboravila moja upozorenja dana preko tvojih učitelja? ‘Razmahat će se bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti. Ali tko ustraje do konca, bit će spašen.’²¹ Ti nisi izdržala do kraja.“

Naivna je nastavila: „Ali, gospodaru Jalyne, ja sam pravedna osoba zbog svoje vjere u tebe. Možda sam prestala biti svjedokom za tebe svojim djelima, ali sam vjerovala da, kad je osoba jednom spašena, uvijek je spašena i nikad ne može izgubiti svoje spasenje. Čak su i neki od učitelja to govorili. Po njima, nitko me ne može istrgnuti iz tvoje ruke.“

Jalyn je odgovorio: „Da, to je istina. Nitko te ne može istrgnuti iz moje ruke, ali nikad nisam rekao da ne možeš otići. Ti sama imaš tu moć. Nisi li čitala sveta pisma? ‘Ako se, naime, oni koji su pravom spoznajom Gospodina, Spasitelja Jalyne, izbjegli pokvarenosti svijeta, opet upletu u nju i ako ih ona nadvlada, tim njihovo posljednje stanje biva gore od prijašnjega. Njima bi, uistinu, bolje bilo da uopće nisu poznali puta pravednosti, nego da, pošto su ga priznali, okrenu leđa svetoj zapovijedi koja im je predana.’²² Ako sam rekao da bi takvim ljudima bilo bolje da nisu poznavali puta pravednosti jer su sad gore nego što su bili prije spasenja, kako si mogla vjerovati da je nemoguće izgubiti spasenje? Ako ga se nikad ne može izgubiti, kako im onda može biti gore no prije?“

„Zašto si slušala učitelje koji su naučavali suprotno onome što kaže moja riječ? Brižno sam je zabilježio da bi svi znali puteve pravednosti. Zašto si dopustila da budeš zavedena? Da si vjerovala onome što sam rekao, suočila bi se s gorčinom u svom srcu. Umjesto toga, iz svoje lažne nade u bezuvjetnu sigurnost, dopustila si da nesmetano raste i sad si suočena s presudom koju se moglo izbjeći.“

Naivna je molila: „Ali što je sa svime dobrim što sam učinila?“

Gospodar Jalyn odvratio je: „Opet, nisi li čitala što sam jasno objavio kroz svojega proroka? ‘Ako li se pravednik odvrati od svoje pravednosti i stane činiti nepravdu i sve gadosti koje radi bezbožnik – hoće li živjeti? Sva pravedna djela koja bijaše činio zaboravit će se, a zbog svoje nevjere kojom se iznevjerio i zbog grijeha što ih počini, umrijet će. A vi velite: „Put Gospodinov nije pravedan!“ Čuj... Moj put da nije pravedan? Nisu li vaši putevi nepravedni? Ako li se pravednik odvrati od svoje pravednosti i stane činiti nepravdu, pa zbog toga umre, umrijet će zbog nepravde što je počini.’²³ Baš kao što je napisano: tvoja su dobrota i pravedna djela zaboravljeni i ne računaju ti se.“

I dalje pokušavajući shvatiti, Naivna je rekla: „Ali gospodaru, ti si rekao da, ako te priznam kao svojega spasitelja, moje će ime biti zapisano u Knjizi života. Kako je moguće da više nije tamo? Zašto tvoj pisar ne može pronaći moje ime? Kako je moglo biti izbrisano?“

Gospodar Jalyn, strpljiv, ali odlučan, rekao je: „Nisi li čula što sam ranije rekao? ‘Ali onaj tko ustraje do svršetka, bit će spašen.’²⁴ Pobjeđuju oni koji ustraju sve do suda, i jasno sam rekao: ‘Onaj koji pobjeđuje, on će biti odjeven u bijele halje; i ne, neću izbrisati njegovo ime iz Knjige života.’²⁵ Ako sam rekao da neće ime neću izbrisati iz Knjige života, to znači da može biti izbrisano. Inače bih rekao: ‘Ako me priznaš kao svojeg Gospodina, tvoje će ime zauvijek biti sigurno u Knjizi života.’“

Naivna je vapila: „Kako me možeš poslati u Samoću, mjesto gdje idu živi mrtvaci?“

Jalyn se okrenuo jednome od podvladara. „Pročitaj drevna pisma obznanjena stanovnicima Endela.“

Vladar je pročitao: „Čovjek koji skreće s puta razbora počivat će u zboru mrtvačkom.“²⁶

Naivna bila je bez teksta. Tad je kralj rekao slugama: „Svežite joj noge i ruke te je bacite van, u tamu gdje će biti plač i škrgut zuba! Jer premda su mnogi zvani, ipak ih je malo izabраниh!“²⁷

Dok je glavni stražar prilazio, Naivna psovala je Jalyna. Nadvladala ju je ljutnja njezine ogorčenosti i izopáčila ju je njezina dvaput pala narav (vidi Juda 12). Bila je poput kasnog jesenjeg stabla iščupanog sa svojim korijenima bez ikakvog preostalog ploda pravедnosti.*

Naivna vezanih je ruku i nogu iznesena kroz bočna vrata dvorane. I nju su zatvorili u jedan od kaveza. Kad je napustila dvoranu, glavni pisar prosvijetlio je skup svjedoka:

„Ako, naime, svojevóljno griješimo pošto smo jasno upoznali istinu, ne preostaje nam više žrtva za grijehe, nego strašno iščekivanje Jalynovog suda i osvetnog bijesa vatre koja će progutati protivnike. Ta, poznajemo onoga koji je rekao: ‘Osveta je moja, ja ću uzvratiti!’ I još: ‘Gospodin će suditi narodu svomu.’ Strašno je upasti u ruke Jalyna živoga.“²⁸⁰²

Sud Dvostrukom Životu

Zadnja osoba koju je trebalo prozvati u Dvorani pravde bio je Licemjerni. Poznao je Jalynove zakone i već je znao da njegova presuda neće biti povoljna. Uskoro će otkriti koliko su ga točno koštali njegovi grijesi.

Licemjernom bilo je slabo dok su ga pratili u Dvoranu suda i trebao je pomoć stražara kako bi se mogao približiti Jalynovom prijestolju suda. Njegov je život pregledan i on je također čuo zloslutne riječi da se njegovo ime ne nalazi u Knjizi života.

02 „... To su oblaci bez vode koje vjetrovi gone; besplodna stabla u kasnoj jeseni, dvaput umrla, iz korijena iščupana...“

Jalyn je odlučno objavio: „Licemjerni, kriv si za izdaju, otpadanje od pravednosti i bivanje kamenom spoticanja. Bit ćeš odveden u napuštenu zemlju Samoće gdje ćeš primiti najveću kaznu i muke.“

Licemjerni slušao je u užasu, a potom molio: „Ali, Gospodine, ja sam bio učitelj u tvojoj školi. Dao sam svoj život za tvoju svrhu.“

Jalyn je odgovorio: „Bio si učitelj, ali, nisi li čitao iz knjiga iz kojih si naučavao? ‘Draga braćo i sestre, neka vas ne bude puno koji su učitelji u školi, jer će nama koji poučavamo Jalyn suditi s većom strogošću.’“²⁹

Licemjerni se suprotstavio: „Kako sam bio kamen spoticanja?“

Jalynov je ton otvrdnuo. „Uzrokovao si da se mnogi od mojih malenih spotaknu i trajno padnu. Naivna samo je jedan primjer. Ona je bila povjerena tvojoj brizi. Dao sam ti autoritet da je štitiš, ne da je iskoristiš za svoj osobni dobitak. Iskoristio si svoj utjecaj da zadovoljiš svoju požudu i obeščastio si nju i druge. Sestra ju je već ranila, a ti, koji si trebao donijeti iscjeljenje, iskoristio si je. Ti si doveo do brodoloma njezine vjere. Ona je osuđena na Samoću. Sigurno se sjećaš upozorenja koje sam dao: ‘Ako tko navede na grijeh jednog od ovih malenih koji u me vjeruju, bilo bi mu bolje da mu objese o vrat mlinski kamen što ga okreće magare i da ga bace u more.’“³⁰

Licemjerni je vapio: „Jalyne, znam da ću biti osuđen na Samoću, ali zašto ću primiti najveću muku? Zašto si tako krut prema meni? Bio sam jedan od tvojih slugu, a ne nevjernik. Nisam bio kao Neovisni, koji nije htio imati ništa s tobom. Zašto?“

Jalyn, i dalje odlučan, rekao je: „Ti si poznavao i naučavao drevne spise. Zašto me pitaš ta pitanja? Podsjetit ću te da se možeš sjetiti ovih riječi. Drevni su spisi jasni: ‘Ali ako taj sluga pomisli u svom srcu: „Moj gospodar zadugo neće doći“ te počne tući sluge i

sluškinje... doći će gospodar toga sluge u dan kad ga ne očekuje i u čas u koji i ne sluti te će ga strogo kazniti i dodijeliti mu sudbinu među nevjernicima. Sluga koji poznajući volju svoga gospodara ništa nije uradio prema njegovoj volji, primit će mnogo batina. A sluga koji je nije poznavao, a učinio nešto što zaslužuje batine, malo će ih primiti. Komu je mnogo dano, od njega će se mnogo tražiti; komu je mnogo povjereno, od njega će se više iskati.”³¹

Jalyn je nastavio: „Neovisni je bio mnogo manje svjestan svojih prijestupa. Ti si imao i osviještenost i znanje. Njegova kazna, iako teška, bit će lakša od tvoje. Za tebe ‘je spremljena crna tama zauvijek!’”³²

Jalyn je tad naredio glavnom stražaru: „Svežite mu noge i ruke te ga bacite van, u tamu gdje će biti plač i škrgut zuba! Jer premda su mnogi zvani, ipak ih je malo izabranih!”³³

Dok se glavni stražar približavao, Licemjerni je sipao vulgarnosti po Jalynu, stražarima i građanima Affabela. Bio je nasilan i čak se pokušavao osloboditi kako bi fizički napao Jalyna. Njegova prava priroda bila je potpuno otkrivena. Njegova dvoličnost progutala je bilo kakvo dobro u njemu. Svezanih ruku i nogu, psujući čitavim putem, kroz bočna je vrata iznesen izvan dvorane. Pridružio se ostalih tisuću i petsto ljudi koji su odmah prevezeni u zemlju Samoće.

Čim je Licemjerni napustio dvoranu, glavni pisar zatvorio je svoju knjigu i povikao: „Presude koje si donio pravedne su. Dobivaju što zaslužuju!”

Glas s oltara odgovorio je: „Doista, istiniti su i pravedni tvoji sudovi.”³⁴

Napuštena zemlja Samoće

Kraljevska straža ispratila je tisuću petsto osuđenih i zatočenih Endelićana na dvotjedni put do razorene zemlje Samoće. To ih je putovanje dovelo u Veliku Pustinju Vatre, gdje je vrućina koja je dolazila iz sasušene zemlje bila nepodnošljiva. Odjednom, usred ničega, tamo gdje je vrućina bila najnepodnošljivija, vrlo velika i zloslutna građevina nazirala se u daljini. Dok su se približavali, osuđeni su mogli pročitati natpis: „*Napuštena zemlja Samoća*“.

Pri detaljnijem pregledu primijetili su da velika građevina nema prozore ni druge otvore osim jednih velikih vrata u podnožju. Prolazeći kroz vrata, čuli su nešto što se činilo kao deseci tisuća vriskova koji dolaze iznutra. U kratkom su vremenu mogli razabrati molbe glavnom stražaru koje su dolazile od onih zatočenika pokraj vrata. „Nije li već dovoljno dugo? Molimo Vas, tražite milost u naše ime. Naša je kazna preteška za podnijeti!“

„Koliko su dugo na ovome mjestu?“ Neovisni je upitao stražara.

„Raspon im je od jedne do 129 godina.“

Prevareni je bio u šoku. Nekako se nadao da će ispasti da je sve što se dogodilo u zadnjim dvama tjednima noćna mora ili taktika zastrašivanja. Upitao je istog stražara: „Zaista, ovo je mjesto na kojem ću provesti ostatak svojeg života?“

„Tako je. Točno je onako kako su te upozorili u Endelu.“

Mnogi od osuđenih na veće kazne bili su smješteni na viša mjesta u zgradi, gdje je vrućina bila jača. Oni koji nisu znali istinu, ali su ipak počinili stvari vrijedne progonstva, bili su smješteni u niže dijelove te ogromne zgrade. Čak je i taj smještaj bio neizdrživ i na samo jedan dan, a kamoli na više od stotinu godina!

Agonija prebivališta Licemjernog bila je nezamisliva, gora čak i od sudbine onih koji su na najvišim razinama zgrade. Bio je odveden u podzemnu tamnicu, pokraj vrućih sumpornih stijena. I sam miris bio je nepodnošljiv, a bez prozračivanja, vrućina je bila intenzivnija nego na bilo kojem drugom mjestu Samoće. To mjesto nije bilo u zgradi, već duboko u nutрини zemlje. Bez sumnje, to je bilo mjesto najveće patnje i muke. Ovdje je Licemjerni patio potpuno sam. Područje je bilo dovoljno veliko da odvoji one koji su dijelili istu mjeru osude. Nisu mogli čuti nijedan drugi glas osim svojega.

Jednom kad su osuđeni bili čvrsto zatvoreni, glavni stražar pošao je prema ulazu. Kad su se masivna željezna vrata zatvorila za njim, nijedan tračak svjetla nije se mogao naći unutar granica zgrade. Jadne će duše unutra provesti preko 125 godina u krajnjoj tami i samoći. Jedini su tračak svjetla imali kad bi jednom godišnje doveli novi krug zatvorenika. A opet, ni to ne bi vidjeli svi, već samo oni koji su blizu velikih vrata. Drugi, poput Licemjernog, nikad više neće vidjeti svjetlo dana. Njemu je kao kazna određena crnina tame.

Razmišljanja

Ona su četiri građanina Endela do kraja svojeg postojanja žalila zbog izbora da ne poslušaju istinu. Bivajući nasamo, stalno su razmišljali o ludosti što nisu pažljivo vodili računa o Jalynovim riječima koje su bile dostupne u zemlji Endel. Učinili bi bilo što za priliku da se vrate i promijene svoje sudbine. O, kako bi željeli da nisu slušali većinu ni popularno razmišljanje svojeg vremena! Da to mogu učiniti iznova, svatko od njih prezreo bi vlastito zaključivanje i prigrlio drevna pisma, koja se nikad nisu mijenjala i nikad ne mogu biti prekršena.

Osuđeni su bili mučeni prikazima Affabela, tog najposebnijeg kraljevstva. U svojim neprestanim mukama i dalje su mogli vidjeti ljepotu grada, iako su ga iskusili samo na nekoliko trenutaka. Ta je suprotnost uvećavala njihovu patnju. Paklena vrelina, oštar smrad i

tama Samoće samo su naglašavali istinu. Mogli su birati ljepotu, ali su je napustili zbog svoje ludosti.

PITANJA ZA RAZMATRANJE:

PRVI DIO: POGLAVLJA 1–3

1. Prije nego što ste počeli čitati ovu knjigu, kako ste opisivali *uspjeh*? Kako su se vaši ciljevi, prioriteti i navike odrazili na tu definiciju? Na koji se način vaš pogled promijenio ili potvrdio onime što ste pročitali u ovome dijelu knjige?
2. Kad promislimo o ozbiljnosti koncepta kao što je vječnost, čini se skoro besmislenim misliti da bi itko mogao imati pouzdanja na sudu koji odlučuje o njegovoj vječnoj sudbini. A opet, točno to obećava 1. Ivanova 4: 17. Razmatrat ćemo tu ideju kroz preostale dijelove knjige – no možete li objasniti, na temelju onoga što sad znate, odakle vjerujete da dolazi to pouzdanje?
3. U ovom vam je dijelu predstavljeno kraljevstvo Affabel koje služi kao slika odnosa između života na zemlji i naših vječnih sudbina. Što vam se najviše istaknulo u tom kraljevstvu i upravljanju njime? Je li vas išta uzбудilo ili iznenadilo? Kako Pismo osvjetljava te dijelove priče?
4. Usmjerimo se na stanovnike Endela. Koja je bila vaša reakcija na prva četiri suda? Biste li očekivali njihov drukčiji tijek? Ako da, zašto?
5. Koja su vaša goruća pitanja ili brige kako odmičemo u našem proučavanju?

DRUGI DIO

ČETVRTO POGLAVLJE

VJEČNI DOM MRTVIH

*A kad su ga njegovi učenici upitali za značenje ove usporedbe, on im je rekao: „Vama je dano [progresivno dolaziti do toga] da znate (prepoznate i bolje i jasnije razumijete) zagonetnosti i tajne kraljevstva Božjeg...
– Luka 8: 9–10, AMP*

U sljedećim ćemo se četirima poglavljima odmaknuti od naše alegorije i usmjeriti na specifične istine otkrivene osudama Neovisnog, Prevarenog, Naivne i Licemjernog. Potom ćemo dovršiti alegoriju razmatrajući Sebičnog i Milosrdnu te ćemo se do kraja knjige baviti istinama otkrivenima njihovim životima. Bolji dio ove knjige bit će usmjeren na vječne nagrade onih koji slijede Isusa Krista.

Temeljna istina

U našoj alegoriji, Jalyn predstavlja Isusa, a Kralj Otac Svemogući je Bog Otac. Dagon je Sotona, život u Endelu podrazumijeva ljudski život na ovoj zemlji, a Affabel predstavlja nebeski grad Božji. Napuštena zemlja Samoće predstavlja ognjeno jezero, u kojem će vječnost provesti svaki pojedinac bez spasiteljske milosti Isusa Krista. Pojedinci o kojima smo pisali u prethodnom poglavlju predstavljaju različite scenarije onih koji će biti vječno osuđeni; Božja riječ vrlo je jasna po tom pitanju.

Da, dobro ste pročitali: osuđeni zauvijek. Pripremajući se za pisanje ove poruke, borio sam se s tim kako vas, čitatelje, uvesti u razumijevanje onoga što Pismo zove „vječni sud“. Pažljivo pročitajte što slijedi:

„Hajdemo, dakle, nastaviti i proći taj osnovni stupanj u učenju i doktrini Krista (Mesije), čvrsto napredujući prema potpunosti i savršenstvu koje pripada duhovnoj zrelosti. Nemojmo opet postavljati temelj o... vječnom sudu i kazni. [To su sve stvari kojih ste trebali biti potpuno svjesni davnih, davnih dana.]“

(Hebrejima 6: 1–2, AMP).

Kao što možete vidjeti, izostavio sam ostalih pet temeljnih doktrina, od kojih su neke pokajanje od mrtvih djela i vjera u Boga, kako bih naglasio da su vječni sud i kazna osnovno učenje o Kristu.

Jedan rječnik definira *osnovno* kao da se „sastoji od osnovnih, suštinskih ili temeljnih dijelova“.1 To je suštinski dio koji moramo imati od samog početka da gradimo na njemu; to je temelj. Kako bismo to razumjeli, razmotrimo naš obrazovni sustav. U osnovnoj školi dobivamo osnovne vještine na kojima dalje izgrađujemo svoje obrazovanje, poput čitanja, pisanja i računanja. Ako nam to nedostaje u temelju, nikad nećemo imati sposobnost razvijanja pravog obrazovanja. Isto je točno i za vjernike. Ako nemamo vječni sud čvrsto utvrđen u svojem razumijevanju, onda nećemo biti sposobni izgraditi pravi život u Kristu. Možemo to usporediti s pokušajem napredovanja u obrazovanju, a da ne znate čitati, pisati, zbrajati ili oduzimati.

A opet sam, nakon skoro dvadeset godina putovanja u službi, otkrio da su mnogi – i u to uključujem predane sljedbenike Isusa Krista – nesvjesni tih stvari. Primijetite da autor kaže: „To su sve stvari kojih ste trebali biti potpuno svjesni davnih, davnih dana.“ On nije rekao da trebamo biti upoznati s tim stvarima već da ih budemo *potpuno* ili *u cijelosti* svjesni. Njegove riječi „davnih, davnih dana“ samo naglašavaju da su to temelji našoj osnovnoj vjeri, kao što su sposobnosti čitanja i pisanja našem obrazovanju.

Uskoro ćemo vidjeti zašto je „vječni sud“ temeljna doktrina koju moramo razumjeti kako bismo izgradili zdrav kršćanski život. Imajte to na umu dok nastavljate čitati. Bez tog razumijevanja, moglo bi biti preteško shvatiti ono što ćemo razmotriti i mogli biste podlijeći misli: *Koja je svrha?*

Pakao – simboličan ili stvaran

Prije nego što sam počeo pisati ovu knjigu, hrvao sam se s mišlju: *Kako da generaciji koja „živi od danas do sutra“ prenesem stvarnost vječnih odluka o našim životima koje će uskoro donijeti Sudac svemira?* Nakon nekoliko dana borbe, u molitvi je iskrsnula još jedna misao. Shvatio sam da je Isus kazivao priče kako bi ljudskim umovima prenio duhovne istine. Otud ideja za alegoriju o Affabelu.

Dok sam pisao o sudu pojedincima u Affabelu i njihovoj doživotnoj kazni u zemlji Samoće, drhtao sam iznutra. Zapravo, zadnji sam dio prethodnog poglavlja napisao dok sam letio kući jedne nedjeljne večeri. Taj sam dan triput propovijedao. Moji su pomoćnici čvrsto spavali, no ja nisam mogao prestati tipkati. Stižući kući dosta poslije ponoći, nisam mogao spavati, bojeći se za sve one koji će se na kraju naći u neusporedivo goroj situaciji nazvanoj ognjeno jezero – i, prema Isusu, to će biti većina ljudi:

„Uđite na uska vrata, zato što su vrata do pakla široka i cesta koja vodi do njih je lagana, i puno ih je koji njome putuju. Ali vrata do života su uska i put koji vodi do njih težak, i malo ih je koji ga nalaze.“⁰¹

(Matej 7: 13–14, TEV).

Dok sam te večeri ležao u krevetu, razmišljao sam o razdoblju od prije nekoliko godina kad su me zamolili da propovijedam evanđelje u strogo čuvanom muškom zatvoru u Južnoj Africi. Sjećam se

⁰¹ „Uđite na uska vrata, jer široka vrata i prostran put vode u propast, i mnogo ih je koji idu njim. Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze!“

ulaženja u to strahovito mjesto, svjedočenja užasima poput groznog smrada, odvratnih životnih uvjeta i ćelija u kojima je dvadeset do trideset muškaraca imalo ležajeve na nekoliko centimetara jedni od drugih. Po zidovima su čak visjeli kondomi. Služio sam u nekoliko zatvora u Americi, ali nikad nisam vidio tako očajne uvjete. Naši zatvori činili su se kao ladanjski klubovi u usporedbi s njihovima.

Nisam mogao zamisliti da živim ni tjedan dana na tom opakom mjestu, a kamoli četrdeset do pedeset godina. Većina je zatvorenika bila doživotno osuđena. Na licima onih koji nisu bili vjernici u Krista mogao se vidjeti potpuni očaj. Skoro pa sam mogao čuti da misle: *Jednog ću se dana izvući odavde, bar kroz smrt.* A opet, s druge strane, bili su prestravljeni nepoznatom stvarnošću umiranja. To je uistinu bila vrlo strahovita dilema. Oni su bili u potpunom stanju beznađa. Ako ste živjeli u slobodnom svijetu, kao što svi oni i jesu, i to vam je mjesto suđeno do kraja vaših života – to bi bila čista agonija.

Dok sam bio tamo, razmišljao sam da, koliko god to užasno bilo, predivno je u usporedbi s paklom. U tom su zatvoru zatvorenici barem imali društvo i sunčevu svjetlost koja prolazi kroz nekoliko prozora sa šipkama. U paklu nema ni društva ni svjetla, osim vatre koja se nikad ne gasi. U ognjenom jezeru nema olakšanja, uvijek i zauvijek; duše će biti u vječnoj patnji! U paklu ljudi ne mogu misliti: *Jednog ću dana izići odavde.* Primili su *vječnu kaznu!*

Zato što je to jedno od Njegovih temeljnih učenja, Isus je često govorio o paklu, mnogo češće no što se danas ta tema spominje s propovjedaonica. On nije smatrao spominjanje opisa pakla – muke koje uključuje i činjenicu da nikad ne prestaje – nedostatkom suosjećanja. Naprotiv, kao Dobri Pastir, to je smatrao ključnim da dopre do nas. Njegovo je razmatranje te teme i učenje o njoj, dakle, motivirano ljubavlju, jer sve što je On činio i naučavao bilo je iz srca koje suosjeća. Stoga je moje pitanje: pružamo li mi danas ljudima najbolju uslugu ako ne spominjemo pakao sa svojih propovjedaonica? Je li to prava ljubav?

Pismo koristi nekoliko imena za pakao. *Šeol* (samo u Starom zavjetu), *Had* i *grob* imena su prijelaznih odaja smrti. *Gehenna* i *ognjeno jezero* nazivi su vječnog pakla. Uskoro ćemo razmotriti razliku između prijelaznog i vječnog.

Pismo nam govori da je pakao stvarno mjesto, a ne simbolično kao što naše društvo nastoji prikazati. U Brojevima 16 otvorila se zemlja i tri su obitelji fizički bile progutane u Šeol pred mnoštvom svjedoka. U Novom zavjetu, za Antikrista i njegovog lažnog Proroka rečeno nam je: „Oboje su živi bačeni u ognjeno jezero koje gori sumporom.“ (Otkrivenje 19: 20). Oni nisu umrli sa samo svojim dušama odvedenim na to mjesto; naprotiv, njihova fizička tijela i duše bačeni su u ognjeno jezero.

Lazar i bogataš

U Evanđelju po Luki, Isus nam govori o stvarnom događaju koji uključuje bogataša koji je u potpunosti živio samo za sebe, zanemarujući prosjaka koji je svaki dan ležao pred njegovom kućom. Znamo da to nije usporedba jer Isus započinje priču riječima: „Bijaše neki bogataš“. Drugo, on koristi Abrahamovo ime i prosjaku daje konkretno ime – Lazar. Isus u svojim usporedbama nije običavao davati imena ili spominjati stvarne ljude.

Lazar je umro i anđeli su ga odnijeli u Abrahamovo krilo, što je bilo zadržavajuće mjesto utjehe za svetce Starog zavjeta dok Isus za njih nije napravio put da mogu doći u Božju prisutnost u nebo. Bogataš je umro i završio u Hadu. Čitamo:

„... A u Hadu, gdje je bio u velikim mukama, pogledao je gore i vidio Abrahama, daleko, s Lazarom uz njega. Stoga je zavapio: ‘Oče Abrahame! Smiluj mi se, i pošalji Lazara da namoči svoj prst u malo vode i ohladi moj jezik, jer sam u velikim mukama u ovoj vatri!’“

(Luka 16: 23–24, TEV).

Zamijetite da je bogataš bio u velikim mukama. Drugi prijevodi koriste riječ *agonija*, *patnja* i *mučenje*. Drugim riječima, trpljenje je bilo vrlo veliko. Pakao je mjesto svjesnog mučenja. Također zamijetite da je čovjek prepoznao Abrahama, kao i Lazara, te da su oni također mogli prepoznati njega. U paklu, ljudi su poput ljudskih bića; i dalje imaju sposobnost rasuđivanja, osjećaje, volju, tjelesne karakteristike i osjetila. Taj je čovjek mogao vidjeti, čuti i osjećati bol. Također imaju neku vrstu mesa; možete vidjeti bogataševu žarku želju samo da mu se jezik rashladi. Isus kaže da su i tijelo i duša vječno uništeni u paklu (vidi Matej 10: 28). Drugim riječima, ljudsko će tijelo stalno biti tlačeno i oštećivano njegovim vatrama i crvima.

Također primijetite da je bogataš vadio za pomoći, baš poput onih koji su u našoj priči vapili za milošću u tamnici Samoće. Pakao je mjesto iz kojeg se ne može pobjeći, zauvijek! Nitko nikad neće doći izvana da utješi njegove stanovnike, iako oni veoma čeznu za takvim olakšanjem. Također se čini kako tu stvarnost zapravo nikad ne shvate. Abraham je bogataša morao podsjetiti: „Veliki nas ponor dijeli. Bilo tko tko bi htio odavde prijeći k vama [*da donese utjehu*] biva zaustavljen na rubu, i nitko s vaše strane ne može prijeći k nama“ (Luka 16: 26, NLT). Znam osobu koja je iskusila pakao; on je kasnije izvijestio da je svatko koga je vidio vikao da je to previše za podnijeti. To je upravo ono što čujete da bogataš više u gornjem stihu.

Dalje čitamo:

„Abraham mu reče: ‘Sjeti se, sine, da si ti primio svoje dobro za svoga života, a Lazar zlo! On je sad ovdje utješen, a ti se mučiš....’
‘Onda, molim te, oče – reče bogataš – pošalji ga u kuću mog oca; imam petero braće, neka ih ozbiljno opomene da ne bi i oni došli u ovo mjesto muka!’“

(Luka 16: 25, 27–28).

Čuli ste staru izreku: „Tuga voli društvo.“ Zašto se to ne može primijeniti ovdje? Zašto taj bogataš nije htio da i drugi budu tamo s njim? Odgovor je taj da u paklu nema druženja ni zajedništva. Neki misle da će u paklu biti zabave; drugi misle da će uživati u svojim prijateljima. Da je tako, bogataš bi htio da mu se svi njegovi najbliži prijatelji pridruže, no on se očajnički htio pobrinuti da ne dođu na to mjesto mučenja. Pakao je mjesto krajnje samoće i beznađa. Ono je također mjesto vječnog prisjećanja, za što osobno vjerujem da je jedna od velikih muka pakla.

Poslušajte kako je Abraham odgovorio na molbu tog čovjeka za svoju braću:

„A Abraham reče: ‘Imaju Mojsija i Proroke. Neka njih slušaju!’ Onaj nastavi: ‘Neće, oče Abrahame! Ali ako im tko dođe od mrtvih, obratit će se.’ Tada će mu Abraham: ‘Ako zaista ne slušaju Mojsija i Proroka, neće vjerovati ni ako tko od mrtvih uskrsne.’“

(Luka 16: 29–31).

To sadrži tako moćnu istinu. Mnogi bi htjeli izvanredna iskustva da sebi ili drugima dokažu valjanost evanđelja. Ipak, Isus nam pokazuje da u proizvođenju vjere ništa nije veće od Božje riječi potrebne da potpuno slijedimo Boga do kraja. Nemojte me krivo shvatiti. Većina onih koji bi svjedočili nadnaravnom, bili bi iznenađeni i promijenjeni nakratko, ali tim iskustvima ne bi bili trajno uvjereni u svojim srcima.

Kad sam bio tinejdžer – grešan mladić i partijaner – otac me odveo gledati film *Deset zapovijedi* s Charltonom Hestonom u glavnoj ulozi. Živo se sjećam svojeg pogleda zakucanog u taj veliki ekran kad se otvorila zemlja da proguta ljude u pakao; to me silno potreslo. Izišao sam iz tog kazališta i moj se život promijenio. Sljedećih tjedan dana ponašao sam se bolje i živio drukčije, da bih

se potom ponovno vratio svojim starim načinima. Zašto? Zato što nisam čuo Riječ Božju, pokajao se za svoje načine i potpuno predao svoj život Isusu kako bi me Njegova milost promijenila.

Prijatelji i ja imali smo i druga izvanredna iskustva koja su me također uzdrimala, ali me nijedno nadnaravno iskustvo nije promijenilo. Život mi se nije promijenio sve dok jedan od mojih prijatelja iz fakultetskog bratstva nije došao u moju sobu i predstavio mi Riječ Božju kroz evanđelje Isusa Krista. Jasno nam je rečeno: „Vjera dolazi od slušanja, a slušanje riječju Božjom“ (Rimljanima 10: 17, NKJV)⁰², i „jer ste ponovo rođeni, ne iz raspadljiva, nego iz neraspadljiva sjemena: riječju živoga i vječnog Boga“ (1. Petrova 1: 23). Iz tog je razloga tako bitno da poučavamo i propovijedamo Riječ Božju, a ne samo naša iskustva.

S druge strane, kad smo to razjasnili, dopustite mi da sad naglasim ovu činjenicu: *ako iskustva nadopunjuju ili pomažu pojačati Božju riječ, silna su i čak potrebna*. Svjedočanstva igraju veliku ulogu u prenošenju evanđelja, ali je primljena i uzvjerovana Riječ Božja ono što će uzrokovati da je se zauvijek pridržavamo.

„Zašto idem ovim putem?“

Dopustite mi da sad podijelim svjedočanstvo koje će nadopuniti ono što smo razmotrili iz Pisma. Jedne smo večeri žena i ja sjedili u prijateljevoj dnevnoj sobi i on je s nama podijelio što mu se dogodilo kao mladiću. Odrastao je na Karibima i tijekom kišne sezone pao je u jamu u kojoj su skupljali vodu za gradnju. Njegov je brat uskočio i pokušao ga spasiti, ali nije mogao pa je izišao i otrčao po pomoć, jer naš prijatelj nije znao plivati. Dok je pomoć stigla, bio je mrtav otprilike pola sata.

Rekao nam je da, jednom kad je napustio svoje tijelo, sva njegova osjetila bila su netaknuta. Našao se u situaciji u kojoj je bio ubrzano vučen dolje u vrlo duboku tamu. Rekao je da je tama bila toliko

⁰² „Vjera dolazi od propovijedanja, a propovijedanje biva riječju Kristovom.“

duboka da si nije mogao vidjeti ruku ispred lica; bilo je toliko tamno da se osjećao kao da mu je tama odjeća koju nosi. Reкао je: „Strah je bio tako velik da sam mislio: *Ne može biti gore od ovoga*. A ipak, što sam više padao, to je bivao jači. Na zemlji nikad nisam doživio takav strah. Nema načina da se to opiše riječima.“

Nastavio je: „Potom sam vidio trepereća svjetla i znao sam da sam na putu za pakao. Počeo sam vrištati: ‘Zašto idem ovim putem? Ja sam kršćanin!’“ Roditelji našeg prijatelja bili su čvrsti vjernici, ali on je išao u crkvu jednostavno zato što su mu roditelji rekli da nema izbora.

Potom je izvijestio da je čuo vriskove straha i mučenja. Živo ga se sjećam dok je govorio: „Johne i Lisa, neki su vriskovi uobičajeni. A opet, postoje vriskovi od kojih ti se sledi krv u žilama. Te sam vriskove čuo.“

„Potom sam se našao licem u lice s bićem koje je imalo ljuske, koje mi je ponavljalo: ‘Dođi k meni. Moj si.’“

„Borio sam se protiv tog stvorenja. Isprva nisam mogao reći ništa zbog straha, ali sam potom vikao: ‘Pusti me, pusti me!’“

„Tad sam se odjednom našao u situaciji da vrištim u svojem tijelu i da sam ugrizao doktora čiji je prst bio u mojem grlu – tako mi je rekla majka nakon što sam joj objasnio svoje iskustvo. U isto je vrijeme majka sjedila ispred operacijske sale (sad u bolnici) i vapila Bogu: ‘Oče, ako mi vratiš sina, zauvijek ću ga dati Tebi!’“ Naš je prijatelj kasnije u životu bio pionir službe na Karibima.

Možete propitkivati iskustvo toga čovjeka; međutim, popriličan je broj ljudi, žena i djece kojima su se dogodile slične stvari. Ta iskustva blizu smrti dovoljno se često događaju u prisutnosti doktora pa ih je nekoliko i istražilo.

Jedan je takav istraživač čovjek imenom Melvin Morse, doktor koji je proveo opsežno istraživanje na djeci koja su imala iskustva blizu smrti. Dr. Morse proučavao je dvije skupine djece. Prva se skupina sastojala od onih koji su bili vrlo bolesni, ali nisu bili blizu smrti. Bili su na aparatima umjetnih pluća, na intenzivnoj njezi ili na jakim lijekovima i imali su od tri do šesnaest godina. Nitko od njih nije izvijestio da je napustio svoje tijelo.

Druga skupina, koja se sastojala od dvanaestero djece slične dobi, doživjela je zatajenje srca uslijed utapanja, prometne nesreće, srčanog udara i sličnog. U toj manjoj skupini, svaki od tih dvanaestero pacijenata imao je izvantjelesno iskustvo. Neki su kratko vidjeli svoja tijela i opisali doktorima zahvate koje su radili na njima.

Neki mogu pomisliti da je iskustvo našeg prijatelja bilo halucinacija; međutim, istraživanja na toj drugoj djeci snažno upućuju na drukčije. Osim toga, kako je mogao halucinirati kad je skoro trideset minuta bio klinički mrtav?

Had u usporedbi s ognjenim jezerom

Naš je prijatelj, kao i ostali koje znam, a koji su imali iskustvo pakla, vidio prijelazno mjesto muka zvano Had. To nije vječno prebivalište onih izvan spasenja. Točnije, to je mjesto čekanja u mukama na kojem su zadržani do suda velikog bijelog prijestolja. Trajno mjesto na kojem će ljudska bića, demoni i pali anđeli provesti vječnost nakon suda zove se *ognjeno jezero*. To je jasno vidljivo u sljedećim stihovima:

„I vidjeh veliko bijelo prijestolje i Onoga koji sjedi na njemu. ... I more dade mrtvace koji bijahu u njemu, a Smrt i Podzemlje⁰³ dadoše mrtvace koji bijahu u njima, i svaki bi osuđen

⁰³ Autor je odabrao stihove iz engleskog prijevoda Biblije Amplified Bible u kojem umjesto riječi Podzemlje u 13. i 14. stihu stoji riječ Had, op. prev.

po djelima svojim [prema svojim motivima, ciljevima i djelima]⁰⁴. A Smrt i Podzemlje bijahu bačeni u jezero ognjeno. To je druga smrt. I tko god se ne nađe zapisan u Knjizi života, bi bačen u jezero ognjeno.“ (Otkrivenje 20: 11, 13–15, Vž).

Prvo želim istaknuti da su svi oni koji su bili u prijelaznom mjestu muke, Hadu, bili dovedeni pred sud. Kad je taj sud dovršen, sve što krši Božju volju i svi koji su vršili bezakonje bit će bačeni u ognjeno jezero – svi, uključujući demone, pale anđele i da, čak i sam Had.

Vizija ognjenog jezera

Žena i ja imamo prijatelje koji su Grci. Žena imenom Joy treća je generacija službenika. Njezina je baka rođena i odgojena u Grčkoj i odmalena je počela tražiti Boga. Pitanja koja je postavljala ljudima oko sebe nailazila su na ravnodušnost i otvoreno ruganje. Htjela je ići u crkvu, ali joj je rečeno da „nema Boga“ i da prestane s tim besmislicama.

Jednog dana, dok je Joyina baka plesala narodni ples sa svojim prijateljima na seoskom trgu tijekom grčkog festivala, glas joj je govorio i rekao: „Efrosyni, traži vječni ples.“

Bila je iznenađena! *Tko je to rekao?* pitala se. Odmah je prestala s plesom i otrčala kući, nadajući se naći jasnoću. Dok je trčala, veliki je teret počeo dolaziti na nju poput teškog utega na njezinim leđima.

Kad je jednom bila u svojem domu, Efrosyni je otišla ravno do kreveta, pala na koljena i počela plakati. Htjela je razgovarati s tim glasom. Tko joj je govorio? Što su te riječi koje su joj govorene? Što je On pokušavao reći? Ta su pitanja mučila njezin um, ali ne

⁰⁴ Pojašnjenje u zagradama dio je originalnog stiha iz Amplified Bible koji je ubačen u varaždinski prijevod, dok autor navodi da je sam zbog jasnoće dva takva pojašnjenja izostavio tijekom citiranja, op. prev.

zadugo. Tek što je Efrosyni dotakla pod, osjetila je da nešto poput vatre ulazi u sobu i okružuje ju. Pala je unazad i ušla u viziju.

U viziji je vidjela kako joj dolazi anđeosko biće odjeveno u bijelo. Podiglo ju je i prenijelo na mjesto gdje je svjetlo bilo zamagljeno. Ostavilo ju je tamo. Kad se pribrala, u potpunom je zapanjenju shvatila da stoji ispred scene na Golgoti. Gospodin je visio na križu, krv je kapala iz Njegovih rana. Vidjela je agoniju na Njegovom licu dok je bivao mučen.

U isto je vrijeme Efrosyni čula vriskove koji dolaze s udaljenosti. Okrenula se da vidi odakle dolaze i ugledala veliki ponor između križa i mjesta nasuprot ponora, gdje su veliki valovi vatre izlazili iz zemlje. To je bio vatreni ocean. Mogla je čuti vriskove onoga što se činilo kao mnoštvo ljudi koji su proklinjali Boga. U tom je trenutku osjetila silu koja je njezinu glavu gurala dolje kroz zjapeći ponor u zemlji, i glas koji je ranije čula rekao joj je: „Ovamo i ti pripadaš.“

Bila je prestrašena. Počela je plakati i moliti za milost. Pala je do podnožja križa, noseći na svojim leđima težak teret koji je osjećala ranije. Tamo je neko vrijeme ostala plačući. Kad joj je glas, pun ljubavi i razumijevanja, progovorio ponovno, rekao je: „On je to učinio za tebe! On je umro za tebe! Ako zamoliš oprostjenje i prihvatiš Njegovu žrtvu za tebe, nećeš morati ići tamo [u ognjeno jezero]!“

Na to se Efrosyni još više rasplakala, smjesta reagirajući na to što je glas rekao. Zamolila je oprostjenje i teret koji je nosila odmah se podigao te otkotrljao do podnožja križa.

Podigla je pogled i vidjela Gospodina Isusa kako stoji pred njom, odjenut u svoj proslavljeni oblik. Podigao ju je i odnio prema najljepšem zelenom brijegu. Sad je svojim umom mogla razgovarati s Njim. Ona bi postavila pitanje, a On bi odgovorio. Bilo je zadivljujuće! Pitala Ga je kamo idu i On je rekao: „Upoznati tvojeg nebeskog Oca!“

Kako su se približavali vrhu planine, mogla je vidjeti svjetlo koje dopire kroz vrata. Predivna, anđeoska glazba i pjevanje posvuda su proizlazili iz cvijeća i drveća. Stigli su do vrha i ušli kroz vrata. Bilo je nevjerovatno. Ljepota je bila neopisiva!

Otišli su ravno do prijestolja. Efrosyni nije vidjela Božje lice jer je bilo zaodjenuto, ali je vidjela veliku knjigu i ruku koja izlazi iz oblaka. Počela je pisati. Nagnula se naprijed da vidi što piše, i na svoje je iznenađenje vidjela vlastito ime zapisano u Knjizi života! (Iako u to vrijeme nije znala da je to bila Knjiga života.)

Kad je nebeski Otac zapisao njezino ime u Knjigu života, rekao je: „Dobrodošla u obitelj!“ i poljubio je u čelo. U tom je trenutku vidjela anđele kako oblikuju krugove dok su započinjali plesati i pjevati i silno se radovati! Mogla je prepoznati da anđeli pjevaju njezino ime dok su plesali. Pridružila im se. Mnogo je kasnije saznala da je to što su anđeli radili bila velika proslava u njezinu čast jer je bila spašena.

Nakon nekog vremena, Gospodin joj je rekao da je vrijeme da se vrati na zemlju jer je isplanirao veliki posao za nju. Morat će proći kroz vatrene kušnje zbog Njegovog imena, ali On će biti s njom, i kad sve to prođe, ona će se vratiti i biti s Njim zauvijek.

Poslije toga, Efrosyni se ponovno našla u svojoj sobi. Bila je veoma razočarana što se vratila na zemlju nakon nebeskog puta koji je upravo iskusila, ali nije imala mogućnost izbora.

Kad su se selom proširile vijesti o Efrosyninom iskustvu, započela su progonstva. Počelo je s njezinim ocem koji joj je prijetio da će je ubiti sjekirom ako se ne odrekne onoga u što je vjerovala. Rekla mu je da se nikad ne bi mogla odreći onoga što je doživjela.

Progonstvo se silno povećavalo dok jedne večeri Efrosynina sestra nije došla upozoriti je da su određeni ljudi planirali doći sutradan

ujutro i odvesti je na seoski trg gdje je bila grčka Pravoslavna crkva. Izvući će ikonu Marije i, ako se ona ne bude poklonila da je časti i poljubi, polit će je benzinom i zapaliti.

Efrosyni nije vjerovala da bi ljudi otišli tako daleko, ali čini se da su tako odlučili jer je iste noći mladoj Efrosyni došao Gospodnji anđeo i probudio je tapšajući je po ramenu. Kad se probudila, anđeo joj je rekao da se odjene i dođe do prednjih vrata. Poslušala je i, kad je stigla do trijema, osjetila je kako je netko podiže s tla. Fizički je bila prebačena iz svojeg doma na sigurno u drugo selo kilometrima daleko.

Nezamislivo mučenje

Joyina baka nije vidjela Had. Ona je vidjela ognjeno jezero koje se također naziva „druga smrt“. Njezina se sudbina promijenila jer je odlučila svim svojim srcem slijediti Isusa Krista. Pismo nam govori:

„Ali kukavice koje se odvrate od toga da mene [Isusa] slijede, i oni koji su mi nevjerni, i pokvareni, i ubojice, i nemoralni, i oni koji razgovaraju s demonima, i obožavatelji idola i svi lažljivci – njihova je sudbina u jezeru koje gori vatrom i sumporom. To je druga smrt!“

(Otkrivenje 21: 8, TLB).

Zamijetite da je to jezero koje „gori vatrom i sumporom“. Sumpor je nemetalna tvar koja izgara uz jaku toplinu i proizvodi vrlo neugodan miris. Mnogi koji su opisali pakao, spomenuli su njegov strašan miris. Opisuju ga kao „nepodnošljivog“. Dapače, oni koje poznajem, a koji su doživjeli to mjesto mrtvih kažu mi da nema načina da se našim riječima opiše agonija i strava za osjetila.

Također zamijetite izraz *druga smrt*. Isus kaže: „Tko ima uho, neka čuje što Duh poručuje crkvama! [Time ono što će On reći

nije za nevjernike.] Pobjedniku sigurno neće nauditi *druga smrt*.“ (Otkrivenje 2: 11).

Možda vam je čudno što je to Isus rekao crkvama. Međutim, zamijetite da u gornjem stihu vidimo tri glavne kategorije ljudi koji će gorjeti u ognjenom jezeru. Prvi su oni koji su se odvratili od slijeđenja Krista. Drugi su oni koji su mu bili nevjerni. Treći su grešnici koji nikad nisu ni hodali s Njim. Prve dvije skupine opisivale bi one koji su jednom bili u crkvi.

Prisjetite se prvih triju pojedinaca koje smo opisivali u našoj alegoriji: Naivna, Prevareni i Neovisni. Dvoje je od njih bilo aktivno u endelskoj školi, što je vrsta crkve. Ukratko ćemo to detaljnije pojasniti.

Druga smrt mučenje je u ognjenom jezeru do kraja vječnosti. Ponovno se prisjetite prvog poglavlja u kojem smo razmatrali vječnost: uvijek i zauvijek, bez kraja, bez olakšanja, bez izlaza! Neki misle da će ta agonija s vremenom prestati, no to je u jasnoj suprotnosti onomu što poučava Božja riječ. Ona kaže: „I bit će mučeni dan i noć, u vijeke vjekova.“ (Otkrivenje 20: 10).

Kako bismo dodatno pokazali da tom mučenju nema kraja, Isus za sve one koji ne ispunjavaju Njegovu riječ kaže: „Ovi će otići u *muku vječnu*, a pravednici u život vječni.“ (Matej 25: 46).

Zamijetite riječi „muku vječnu“. Drugim riječima, kazna nikad ne završava. Vječna je! Isus nam govori:

„A ako te tvoje oko navodi da posrneš i zgriješiš, iskopaj ga! Korisnije je i zdravije za tebe da uđeš u kraljevstvo Božje s jednim okom nego da s dva oka budeš bačen u pakao (Gehennu).“

(Marko 9: 47, AMP).

Kao što ovdje možete vidjeti, Isus govori o Gehenni, ognjenom jezeru. Pogledajte sad što kaže u drugom prijevodu:

„I ako tvoje oko čini da gubiš svoju vjeru, izvadi ga! Bolje je za tebe da uđeš u Kraljevstvo Božje sa samo jednim okom nego da zadržiš oba oka i budeš bačen u pakao. Tamo ‘crvi koji ih jedu nikad ne umiru, i vatra koja ih peče nikad se ne gasi.’“

(Marko 9: 47–48, TEV).

Opazite da crvi koji ih jedu nikad ne umiru, što znači da stalno imaju nešto za jesti. To ćemo usporediti sa svijetom prirode. Jednom kad osoba fizički umre, crvi jedu meso dok nije pojedeno i dok nisu ostale samo kosti, i potom crvi umru. Oni crvi u Gehenni nikad ne umru zato što to što oni jedu nikad ne prestane postojati. Jedna od osoba koja je vidjela pakao izjavila je da je vidjela velike crve kako jedu meso ljudi koji su mučeni u ognju, ali koliko god da su dugo u paklu, i dalje imaju mesa za jesti.

Da, ispravno shvaćate – to je mjesto nezamislivo! Ono što moramo imati na umu je da Bog izvorno nije stvorio ognjeno jezero za ljude. Čujte što Isus kaže onima koji su bačeni na to užasno mjesto:

„Tada će reći i onima s lijeve strane: ‘Idite od mene, prokleti, u oganj vječni što je pripravljen đavlu i anđelima njegovim!’“

(Matej 25: 41).

Ognjeno jezero stvoreno je za đavla i njegove pale anđele, a ne za čovječanstvo. Ipak, đavao zavodi i mnoge vodi sa sobom u vječnu kaznu. To je slično onomu što smo vidjeli u našoj alegoriji: utjecaj Dagona doveo je do brojnih zavedenih, i Jalynova srdžba, koja je prvotno bila namijenjena Dagonu, morala je biti izvršena i nad onima koji su potpali pod njegov utjecaj. U suprotnome, Jalyn ne bi bio pravedan.

Biti dobro dovijeka

U prethodnom smo poglavlju vidjeli koliko je živa Jalynova srdžba. Pismo objavljuje da muškarac ili žena koji „će piti od vina gnjeva Božjega... bit će mučeni u ognju i sumporu u nazočnosti svetih anđela i u nazočnosti Jaganjca: dim njihove muke diže se u vijeke vjekova“ (Otkrivenje 14: 10–11).

Još jednom promislite o vijeku vjekova. Sjećate li se našeg razmatranja vječnosti u prvom poglavlju? Pokušaja da razumijemo ono što nikad ne prestaje? To ne možete učiniti umom, ali možete razumjeti u svojem srcu. Iz tog je razloga Bog tugovao nad cijelom generacijom koja Ga nije htjela slušati, govoreći:

„O, kada bi u njima bilo takvo srce da me se boje i da uvijek drže sve moje zapovijedi, da dovijeka bude dobro njima i njihovoj djeci!“

(Ponovljeni zakon 5: 29, GBV/Živa riječ).

Zamijetite riječ *dovijeka*. Kad bi samo ti ljudi bili motivirani onim što traje – kad bi bili vođeni vječnošću!

Također primijetite da je Bog rekao: „... Uvijek drže sve moje zapovijedi“. On nije rekao: „... Neko vrijeme drže sve moje zapovijedi“. Niti je rekao: „... Uvijek drže *neke* moje zapovijedi“. Ne, već *uvijek* drže *sve*! Zapovijedeno nam je da vršimo Njegovu volju u potpunosti kao i stalno.

Možda mislite: *Nisam držao/la sve Njegove zapovijedi. Bit ću proglašen/a krivim/om na sudu!* Da, to je potpuno točno. Božji zakon utvrđuje i dokazuje da svako ljudsko biće podbacuje u Božjem standardu pravednosti i bit će proglašeno krivim na sudu. Nitko nikad ne može stati pred Boga i reći: „Živio sam životom dostojnim Tvojega kraljevstva i ne zaslužujem biti vječno kažnjen.“

Razlog je tom nedostatku taj što je u početku, u vrtu, čovjek svojom voljom bio neposlušan Bogu. Čineći tako, poprimio je grešnu narav. Tim svojim izdajničkim činom učinio se Sotoninim robom, vezanim uz njegovo područje. On se ni na koji način ne može otkupiti niti spasiti. Ta će pala priroda biti prenošena na svakog potomka Adama i Eve, što je cijelo čovječanstvo, jer smo rođeni s prirodom svojih roditelja.

Iz čiste ljubavi, Bog je obećao da, iako je čovjek bio potpuno odgovoran za svoje palo stanje, Gospodin će poslati Spasitelja da nas spasi. Taj je Spasitelj Isus Krist. Stotinama godina prije Njegovog rođenja predviđeno je da će biti rođen od djevice (vidi Izaija 7: 14). Njegov je Otac Bog, a Njegova majka djevica imena Marija, potomkinja kralja Davida. Moralo je biti tako, jer da su oboje roditelja bili ljudi, Isus bi bio vezan uz Adamovu prirodu. Bio bi rob grijeha. Ne bi mogao živjeti savršenim životom i zato nas ne bi mogao otkupiti. Morao je biti rođen od žene zato što je čovjek bio taj koji je pao i čovjek je morao biti taj koji će platiti cijenu za našu izdaju. Zato je Isus bio sto posto Bog i sto posto čovjek.

Kad je Isus otišao na križ, uzeo je sve naše grijeha na sebe i prolio je svoju krv do smrti, plativši cijenu za naš grijeh. Međutim, budući da je živio savršenim životom pravednosti, Otac Ga je podigao od mrtvih i posjeo Ga uz svoju desnicu. Kralj David, koji je bio i prorok i Isusov predak, predvidio je što će se dogoditi poslije Isusova raspeća, skoro tisuću godina prije nego što je došlo do toga. Na dan Pentekosta, Pavao upućuje na njegove riječi, objavljujući:

„Stoga, [kralj David] bivajući prorok, i znajući da mu se Bog prisegom zakleo da će od ploda njegovog tijela, po tijelu, podići Krista da sjedi na njegovom prijestolju, on, predviđajući to, rekao je o uskrsnuću Krista da Njegova duša nije ostavljena u Hadu niti je Njegovo tijelo doživjelo

propadanje. Tog je Isusa Bog podigao, čemu smo svi mi svjedoci.“⁰⁵

(Djela 2: 30–32, NKJV).

Isus je podignut od mrtvih kako bi nas oslobodio. Zamijetite da je Petar rekao kako On nije ostavljen u Hadu, što automatski znači da je bio tamo. Kad je On bio tamo? U vremenu između križa i uskrsnuća. Isus je iskusio smrt, ili pakao, umjesto svakoga, da mi ne bismo morali primiti svoju pravednu vječnu kaznu. A kad se odrekne života usmjerenih na same sebe i potpuno se predamo Njegovom gospodstvu, ono što je učinio za nas – prolio svoju krv i iskusio smrt – postaje i otkupnina koja nas je otkupila i naše opravdanje pred Bogom. Njegovom smo pravednošću dovedeni u ispravan odnos s Bogom i možemo s pouzdanjem stajati pred Njegovim prijestoljem suda. Slavljen Bog zauvijek!

Iz tog nam je razloga izričito rečeno: „Bog te spasio svojom posebnom milošću kad si povjerovao. I ne možeš za to sebi pripisati zasluge; to je dar od Boga. Spasenje nije nagrada za dobre stvari koje smo napravili pa se nitko od nas ne može time hvaliti.“⁰⁶ (Efežanima 2: 8–9, NLT).

Ako se nikad prije niste pokajali zbog življenja neovisno o Bogu, odrekli se svojih grešnih puteva i potpuno se predali Isusovom gospodstvu, onda odmah okrenite na dodatak na kraju knjige. U tom ću dijelu objasniti Božji plan za vaše spasenje i moliti s vama da primite Isusa Krista kao svojeg osobnog Gospodina i Spasitelja.

Većina je vjernika dobro upućena u ono što sam napisao na zadnjih nekoliko stranica. Međutim, otkrio sam da mnogi vjernici ne razumiju u potpunosti ono što ću podijeliti u nekoliko sljedećih poglavlja. Zapravo, mnogi kršćani koji ispovijedaju svoju vjeru

⁰⁵ „Ali je on, kako bijaše prorok, i kako je znao da mu je Bog uz prisegu obećao podići jednog od njegovih potomaka na njegovo prijestolje, rekao u proročkom predviđanju o uskrsnuću Mesije; 'Niti je on ostavljen u boravištu mrtvih, niti mu je tijelo istrulo.' Njega je, to jest Isusa, Bog uskrisio. Tome smo mi svi svjedoci.“

⁰⁶ „Da, milošću ste spašeni – po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji! To ne dolazi od djela, da se tko ne bi hvalisao.“

šokirat će se jednostavnim istinama otkrivenim u stihovima koje ćemo vidjeti na idućim stranicama. U poglavljima pred nama također ćemo otkriti zašto je istina o vječnoj kazni temeljno znanje koje svaki vjernik mora imati za zdravi rast.

PETO POGLAVLJE

SUD PREVARENIMA

*A znamo da se kazna Božja vrši sukladno istini...
– Rimljanima 2: 2*

sus je došao da nas spasi od plaćanja vječne kazne za grijeh, koja je izvorno bila namijenjena Sotoni i njegovim suradnicima. To što je Njegov život bio dâan za nas otkriva nam nevjerojatnu Božju ljubav.

Razmislite o tome. Gospodin je na početku ljude, zajedno sa životinjama, pticama, kukcima, morskim stvorenjima i ostatkom zemlje – uključujući i njezinu atmosferu – stvorio savršenima. Čitamo: „I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro.“ (Postanak 1: 31). Potom je savršenu tvorevinu stavio u čovjekove ruke da je čuva i održava. Kao što psalmist objavljuje: „Nebo je nebo Jahvino, a zemlju dade sinovima čovječjim.“ (Psalam 115: 16). Adamova je odgovornost bila štititi ne samo sebe već i cijelo stvorenje od Lucifera, Božjeg najvećeg neprijatelja.

Bog nije htio robote koji ne bi mogli slobodno izabrati ljubiti, poslušati i biti u odnosu s Njim. Tako je u mnoštvu stabala u vrtu jedno bilo popraćeno ovom naredbom: „Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!“ (Postanak 2: 16–17).

Smrt o kojoj je Bog pričao nije bila tjelesna smrt, jer Adam nije iskusio smrt tijela do mnogo godina poslije (iako je i to bila posljedica njegovog neposluha). Umjesto toga, Gospodin je pokazao čovjeku da će biti lišen Božjeg života i poprimiti Luciferovu narav, koja je smrt.

Nakon nekog vremena, Lucifer je prevario Evu izvrnuvši Božji karakter u njezinim očima. Uspio je skinuti njezin fokus sa svih dostupnih stabala i usmjeriti ga na ono koje je zabranjeno. Jednom kad je prosudila da je stablo dobro, korisno i ugodno, jela je. To se dogodilo zato što je sad gledala na Gospodina kao na uzimatelja umjesto na Davatelja koji On jest. A ipak, u tom trenutku čovječanstvo još uvijek nije palo. Božje stvorenje nije poprimilo smrtnu prirodu sve dok Evin muž nije uzeo od ploda stabla. Iz tog je razloga njegov grijeh bio veći. Ona je bila zavedena, on nije (vidi 1. Timoteju 2: 14).

Zbog toga je ne samo Adam već i cijelo stvorenje nad kojim je bio postavljen poprimilo smrtnu narav. Prije Adamove izdaje, životinje nisu proždirale i jele meso niti su umirale. Tornado, potresi, uragani, glad, bolesti i pošast nisu postojali. Sve je to nastalo zato što čovjek nije čuvao ono što mu je Bog povjerio. Čitamo:

„Protiv svoje volje, sve na zemlji bilo je podvrgnuto Božjem prokletstvu. Sve stvorenje iščekuje dan kad će se pridružiti Božjoj djeci u slavnom oslobođenju od smrti i propadanja.“

(Rimljanima 8: 20–21, NLT).

Priroda nije bila prokleta smrću zbog vlastitog odabira već zbog čovjekove neposlušnosti Bogu. Adam nije štitio ono što mu je povjereno. On nije samo prirodu već i samog sebe, svoju ženu i cijelo njihovo buduće potomstvo podvrgnuo onom što je izvorno bila Luciferova kletva: odvojenost od Boga! Koja izdaja! Koje iznevjerenje!

U tom je trenutku Bog mogao reći: „Čovječanstvo koje sam volio, blagoslovio i stvorio savršenim, odabralo je Lucifera umjesto mene. Neka svi odu u ognjeno jezero, a mi (Otac, Sin i Duh Sveti) početak ćemo ispočetka. Započetak ćemo novi svemir s bićima koja će ostati vjerna i voljeti nas kao što mi volimo njih.“

Da je Gospodin to učinio, bio bi savršeno pravedan u svojoj odluci. Međutim, On je iz svoje zadivljujuće ljubavi čovječanstvu obećao da će poslati Otkupitelja da nas oslobodi od ropstva u koje smo se postavili. Taj će Otkupitelj biti Njegov Sin, s kojim je stvorio nebesa i zemlju. Drugim riječima, On će platiti strašnu cijenu za naš grijeh i smrtnu prirodu, iako od početka nije činio ništa drugo nego nas volio. To je zadivljujuća ljubav.

To je razlog za Kalvariju. Nevjerojatno mi je da su kršćani zbunjeni kad čuju da nevjernik kaže: „Kako Bog koji voli ljude može poslati u pakao one koji nisu čuli evanđelje?“ Moj je odgovor jednostavan: „To nije Njegova krivica, već naša.“ Isus je platio strašnu cijenu da oslobodi čovječanstvo. Nakon toga onima je od nas koji smo već razumjeli tu radosnu vijest rekao da idemo u čitav svijet i da onima koji nisu čuli kažemo da smo otkupljeni od prokletstva koje smo sami navukli na sebe i na čitavo stvorenje. Mi ćemo morati dati račun za našu generaciju. Bog je učinio svoj dio!

Poprimamo Božju prirodu

Ne samo da je Isus platio kaznu za naše grijeha već nam je i u Njemu dana nova priroda na Božju sliku. Više nismo robovi grijeha. Kad osoba svoj život potpuno preda Isusu, ona postaje potpuno novi stvor.

„Kad netko postane kršćanin, on postaje potpuno nova osoba iznutra. On više nije isti. Novi je život počeo!“

(2. Korinćanima 5: 17, TLB).

Mi doslovce umremo kad primimo Isusa Krista kao Gospodina. Naša je stara priroda usmrćena, raspeta s Kristom u Božjim očima. Rođena je sasvim nova osoba s Božjom prirodom. Tako smo iznova rođeni. Sad smo slobodni od prirode koja je jednom upravljala našim životima. Kao što Pismo jasno pokazuje: „I jednako kao što je Krist uskrišen od mrtvih slavnom silom Očevom, sad također i

mi možemo živjeti novim životima... Naš je stari grešni čovjek bio razapet s Kristom da bi grijeh mogao izgubiti svoju vlast u našim životima. Više nismo robovi grijeha. Jer kad smo umrli s Kristom, oslobođeni smo vlasti grijeha“ (Rimljanima 6: 4, 6–8, NLT). Sad možemo živjeti prema Kristovoj prirodi, a ne prema prirodi na koju smo bili osuđeni zbog Adamove izdaje.

Potpuno je neznanje ako kršćanin prezire osobu koja nije primila Isusa kao svojeg Gospodina zbog njezinog životnog stila. Duhovni je DNK te osobe griješiti, i to je upravo ono što radi. Ono što je čudno i potpuno neprirodno jest „vjernik“ koji griješi svojevóljno ili iz navike. Razlog zašto sam *vjernika* stavio u navodnike jest taj da osoba koja griješi po običaju može govoriti da je Isus njezin Spasitelj i Gospodin, ali u stvarnosti, On to nije. Da zaista jest, osoba bi ispoljavala božansku narav u svojem životu. Isus je to razjasnio rekavši:

„Različite vrste voćaka mogu se brzo prepoznati pregledom njihovih plodova. Vrsta koja rađa ukusne plodove nikad ne rađa nejestivu vrstu ploda. A stablo koje rađa nejestivi plod ne može roditi što je dobro. Zato su stabla koja imaju nejestive plodove sasječena i bačena u vatru. Da, način na koji prepoznati stablo ili osobu po vrsti je ploda koji rađaju.“

(Matej 7: 17–20, TLB).

Ono što Isus ovdje izjavljuje jednostavno je, ali je definitivno i nepromjenjivo. Priroda stabla uzrokuje ono što je rođeno, a ne plod. Ipak, po plodu se očituje priroda stabla.

Ako priđete grmu koji rađa zdravim borovnicama, znate da je to grm koji je dobar za jelo. Međutim, ako nađete otrovne bobice, grm nije dobar. Dokaz ili pokazatelj da je stablo dobro ili otrovno u vrsti je ploda koji rađa. Tako Isus kaže da način na koji možemo utvrditi jesu li ljudi istinski kršćani nije prema onome što kažu, kako

religiozno izgledaju ili koliko često pohađaju kršćanska okupljanja, već prema onome što čine! Je li njihov plod nesebičan i usmjeren na kraljevstvo? Ili je sebičan i usmjeren na svijet, kao što apostol Ivan opisuje u svojoj poslanici:

„Nemojte voljeti puteve svijeta. Nemojte voljeti dobra svijeta. Ljubav prema svijetu istiskuje ljubav za Oca. Skoro sve što se događa u svijetu – htijenje da bude po vašem, željenje svega za sebe, želja izgledati važnim – nema nikakve veze s Ocem. Samo vas odjeljuje od njega. Svijet i cijelo njegovo zahtijevanje, zahtijevanje, zahtijevanje na prolazu je – ali tko god čini što Bog želi, utvrđen je za vječnost.“

(1. Ivanova 2: 15–17, The Message).

Lisi i meni trebalo je mnogo vremena da svoju djecu uvjerimo u tu istinu. Pohađali bi kršćanske škole i gledali brojne prijatelje iz razreda koji su sa svojim roditeljima redovito pohađali crkvu i izjašnjavali se kršćanima, ali su redovito, u pogledu gornjih stihova, rađali samoudovoljavajućim plodovima umjesto kristolikim. Ti su prijatelji iz razreda živjeli za sebe umjesto da žele, traže i uživaju u vršenju Božje volje.

Situacija naše djece u školi samo je jedan od bezbrojnih primjera koje bih mogao navesti. Taj problem možemo naći u domovima, poslovnom svijetu, pa čak i u crkvama i službama. Mnogo ih je koji ispovijedaju kršćanstvo, a ipak rađaju plodom koji jasno pokazuje drukčije.

Tipično „obraćenje“

Evandjelje koje smo propovijedali jednostrano je, sa stavljenim naglaskom na prihvaćanje Isusa moljenjem molitve grešnika. Ispovijedamo ga kao „Gospodina“ i, jednom kad to učinimo, vječno smo spašeni. Međutim, to nije ono što Isus uči. On kaže: „Neće

svaki koji mi govori: ‘Gospodine, Gospodine!’ ući u kraljevstvo nebesko“ (Matej 7: 21).

Kad bismo samo poslušali Isusovu izjavu – a da je ne prosijavamo kroz godine neuravnoteženog propovijedanja, učenja, pisanja i pjevanja – vidjeli bismo da joj naše moderno evanđelje proturječi. Isusove riječi ne mogu biti jasnije: neće svaki koji je molio motivu grešnika ispovijedajući Njega kao svojeg Gospodina ići u nebo. A ako ne ide u nebo, preostala je samo jedna opcija, kao što smo vidjeli u posljednjem poglavlju.

Hajdemo razmotriti tipičnu evangelizacijsku službu. Onaj koji govori poruči: „Dođi Isusu i dobij blagoslove.“ Kaže kako će nam Isus dati radost, mir, blagostanje, sreću, zdravlje, nebo i tako dalje. Nemojte me krivo shvatiti. Božja je želja da nas blagoslovi. No Isus nikad nije koristio blagoslove da namami ljude da Ga slijede.

Nakon više-manje tridesetpetominutnog marketinškog uvjeravanja, službenik zamoli publiku da pognu svoje glave. Pita ih, ako umru večeras, hoće li ići u nebo? U nekim okolnostima može potaknuti prisutne da pogledaju ljude slijeva i ljude zdesna te im postave isto pitanje kako bi pomogli unovačiti ih. Bi li oni išli u raj ako umru večeras? „Ako ne mogu reći da“, vođe kažu, „povedite ih za ruku i dovedite ih naprijed.“

Dok kandidati dolaze naprijed, pjevaju se pjesme prikladnog ugođaja, poput omiljene pjesme devedesetih „Just As I Am“ (Takav kakav jesam, op. prev.). U drugim slučajevima, publika jednostavno plješće i smješka se dok glazbenici sviraju pobjedonosnu melodiju tog marša naprijed.

Jednom kad su svi naprijed, službenik ih zamoli da pognu svoje glave i ponove uobičajenu molitvu poput: „Oče, priznajem da sam grešnik. Oprosti mi moj grijeh. Ovog dana pozivam Isusa u svoj život kao svojeg Gospodina i Spasitelja. Hvala Ti što si me učinio svojim djetetom. U Isusovo ime, amen.“

Publika kliče, glazba svira, i novoobraćenici napuštaju sastanak takvi kakvi su i došli. Osim što su sad prevareni. Nije bilo rečeno ništa o pokajanju od neposlušnog životnog stila, odricanju od vlastitih želja kako bi se prigrlila Božja volja te gubljenju svojih života za Kristove svrhe. Priznali su Krista kao svojeg Gospodina, ali nije bilo promjene srca. Isus je sad samo dio njihovih života.

Dopustite da vas uputim: Kralj kraljeva i Gospodar gospodara ne dolazi ni u čiji život kao drugi – čak ni prvi – među ljubavnim takmacima. On dolazi samo kao naš potpuni i cjelokupni Kralj, a da se ijedna osoba, stvar ili aktivnost ne otima za Njegovo mjesto u našim srcima. On mora biti Gospodin, što znači vrhovni gospodar i vlasnik – što znači da više ne posjedujemo svoje živote.

Promislite o tome. Biste li stupili u brak s osobom koja bi vas izvijestila da će vam biti vjerna među drugim svojim ljubavnicima, ali da ćete vi biti prvi? Koliko je to apsurdnije reći Kralju svemira? Hoće li On prihvatiti mládu koja kaže: „Ti si prvi od svih mojih ljubavnika“? Nema odnosa saveza u tom dogovoru, nema sjedinjenja u jedno. Koja obmana!

Ti novoobraćenici nisu dopustili križu da ubije njihove sebične, svjetovne živote i napravi mjesta da se u njima oblikuje nova, Isusova priroda. Samo im je prodan bolji život ovdje i obećanje raja. To je zanimljivo. U mnogim državama u kojima su kršćani proganjani, dolaze Isusu znajući da gube svoje živote. U zapadnjačkim društvima danas dolazimo Isusu radi boljeg života i ulaska u nebo. No i mi također moramo izgubiti svoje živote za Njega.

Danas mnogi tipični evangelici u našem društvu žive u obmani zbog vrste evanđelja koje smo propovijedali. Novoobraćenici su možda napunjeni svojom novopronađenom „vjerom“, sudjeluju u kršćanskim aktivnostima, pohađaju crkvu, i čak se uključuju u doticanju i pružanju pomoći drugima jer im je sve to svježije i uzbudljivo. To je poput učlanjenja u novi klub, okušavanja u novom

sportu, pohađanja nove škole ili obavljanja novog posla. Postoji svježina u tome. Ali ti kršćani nisu učinili ono što je Isus naložio svim iskrenim sljedbenicima da čine: izračunaju cijenu slijeđenja Njega i potom donesu trajnu odluku da će dati svoje živote u Njegovu službu (vidi Luka 14: 27–33).

Gubitak za dobit

To je razmjena. Mi moramo dati svoje čitave živote, i namjesto njih dobijemo Njegov život (prirodu). Isus nam to opetovano govori. On kaže:

„Ako tko namjerava ići za mnom, neka zaniječe sebe [zaboravi, zanemari, odrekne se i izgubi iz vida sebe i vlastite interese] i uzme svoj križ i [pristupajući mi kao učenik i pristajući uz moju stranu] sljedi me [neprekidno, čvrsto prionuvši uz mene].“

(Marko 8: 34, AMP).

Trebamo neprekidno, čvrsto prionuti uz Njega. Spasenje nije samo jednokratna molitva, a poslije život uobičajen kao prije, osim što si sad u klubu kršćana i na putu za nebo. Isus nastavlja: „Ako pokušaš zadržati svoj život za sebe, izgubit ćeš ga. Ali ako se zbog mene i zbog radosne vijesti odrekneš svojega života, naći ćeš pravi život.“ (Marko 8: 35, NLT). Prijevod *Amplified Bible* to kaže ovako: „Tko god odustane od svojeg života [koji se živi samo na zemlji] zbog mene i evanđelja, sačuvat će ga [ima uzvišeniji, duhovni život u vječnom Božjem kraljevstvu].“

To je konačna razmjena. Mi se odričemo svojih prava kao vlasnika svojih života, čime nam je omogućeno slijediti Njegove želje. Zauzvrat dobivamo Njegov vječni život. U evanđelju koje se danas propovijeda nismo naglasili taj iznimno važan aspekt slijeđenja Isusa. Iznijeli smo samo prednosti. U suštini, propovijedali smo *obećanja uskrsnuća bez propovijedanja učinka i poziva križa.*

To možemo usporediti s mladićem koji na televiziji vidi oglas za novačenje. On vidi otmjenog mornara njegove dobi odjevenog u modernu uniformu kako stoji na palubi moćnog broda i jedri otvorenim morima pod predivnim kristalnim nebom i smiješi se sa svojim prijateljima. Reklama potom pokaže tog mornara u lukama diljem svijeta – i sve je to besplatno.

Mladić odmah ode u regrutni ured i prijavi se. Ne pročita uvjete pristupanja jer je toliko usmjeren na koristi. Tako je sretan. Sad će se ludo provesti razgledavajući svijet, postajući dijelom velike vojske i stvarajući mnogo novih prijateljstava.

Međutim, ubrzo tijekom osnovne obuke mladić sazna da ne može spavati do devet ujutro kao što je običavao. Naređeno mu je da ošiša svoju dugu njegovanu kosu. Ne može ići na mnogo društvenih okupljanja jer ne smije napustiti bazu na više od nekoliko dana mjesečno. Što je najgore od svega, na takvom je vojnom rasporedu koji ne dopušta vrijeme viđanja s drugim ljudima. Cijelo vrijeme čisti kupaonice i menze te radi sklekove i druge teške vježbe. Izgubio je obilje slobodnog vremena koje je imao prije, i svake večeri pada u krevet od iscrpljenosti.

Mladi se muškarac još uvijek nada jer zna da će uskoro biti na brodu. Jednom kad je osnovna obuka prošla, raspoređen je na brod – ali je rad jednako naporan, samo što je sad na otvorenom moru. Izbije rat i čovjek se nađe u borbi, u bitci za koju se nije prijavio.

Prijavio se za vojnu službu zato što je nudila život koji si on nikad ne bi mogao sam priuštiti, i bila je besplatna. On nije zapazio detalje u regrutnom uredu: taj je život besplatan, ali će ga stajati svih njegovih sloboda. Na mnogo je načina mladić sad uvrijeđen. Osjeća se prevarenim. U njegovim mu je očima prodan paket koji mu je pokazao samo prednosti, ali nije obznanio osobni trošak.

Propovijedali smo evanđelje koje govori o slobodnom spasenju, što je potpuno točno, ali smo propustili reći kandidatima da će ih to stajati njihove slobode. Kad pričam o slobodi, tu se ne radi o pravoj već prividnoj slobodi, jer svi su izvan Krista vezani grijehom. Oni su robovi, iako mogu u potpunosti vjerovati da su slobodni.

To bismo mogli usporediti s filmom *Matrix*. Prije dosta godina, moj najstariji sin iznajmio je uređenu verziju tog filma i jedne ga večeri prikazao našoj obitelji. Uvidio sam nevjerojatnu poveznicu.

Matrix postavlja zanimljivo pitanje: „Kako bi znao razliku između svijeta snova i stvarnog svijeta, ako se nisi probudio iz sna?“¹

U tom filmu život dvadesetog stoljeća teče normalno, bar se tako čini. U stvarnosti, priča započinje u kasnom dvadeset prvom stoljeću. Čovjek razvije umjetnu inteligenciju koju jednostavno naziva Strojevi. Ti Strojevi preuzmu zemlju i čovjek uzvraća udarac. U nastaloj borbi za moć, svijet je desetkovan i Strojevi pobjeđuju.

Strojevi otkriju da mogu uspjeti preživjeti koristeći struju koju proizvodi ljudsko tijelo pa stvore veliku obmanu da prevare ljude da im služe. Svijet se i dalje čini normalnim (i kao da je u dvadesetom stoljeću), ali su ljudska tijela zapravo pohranjena u komorama na velikim „farmama“. Njihovi su umovi priključeni na svjetski virtualni program stvarnosti nazvan Matrica, koji simulira normalan život. Sloboda koju čovječanstvo opaža nije stvarna. U suštini, oni su robovi.

Film počinje u tom trenutku s odabranom grupom muškaraca i žena koji su probili svoj put iz Matrice, otkrivši svoj pravi identitet. U pravom svijetu, koji je inače beživotan, oni stvore koloniju Zion. Nekolicina ponovno uđe u Matricu da se bori protiv Strojeva i oslobodi čovječanstvo. Borba je žestoka i život nije lagan, no križari su zainteresiraniji za istinsku slobodu nego da žive u laži prividne slobode. Radije bi imali slobodu s poteškoćama nego ropstvo s prijevernom ugodom.

I tu je ta poveznica. Mnogi nevjernici vide kršćane kao robove, u okovima i u gubljenju sloboda dok su oni sami slobodni. Međutim, istina je da su oni izvan Krista zapravo okovani, slično onima koji žive laž na farmama, zarobljenici Strojeva. Oni su robovi grijeha.

Teško je biti kršćanin

U ropstvu nisu samo oni koji nikad nisu čuli ili odbijaju vjerovati u evanđelje. Mnogi tipični „obraćenici“ ove generacije također su zarobljeni grijehom. Stvorili smo tu dilemu zanemarujući objavljivanje pune poruke onoga što zaista znači slijediti Isusa. Mnogi pretpostavljaju da su slobodni, dok u stvarnosti nisu, a dokaz se nalazi u njihovim životnim stilovima. Isus kaže:

„Uvjeravam vas, najozbiljnije vam kažem, tko god počinja grijeh i običava griješiti, rob je grijeha. Sad, rob ne ostaje trajno (zauvijek) u kući; sin [kuće] doista ostaje zauvijek. Stoga, ako vas Sin oslobodi [učini slobodnim čovjekom], onda ste stvarno i neupitno slobodni.“

(Ivan 8: 34–36, AMP).

Te riječi ponavljaju istinu iz primjera s plodovima voćke. Ako netko opetovano griješi, to je dokaz da je i dalje rob grijehu. On nije sin jer se njegova prava narav nije promijenila. Može misliti da je slobodan jer je ispovjedio molitvu grešnika, ali se nije odrekao svojih osobnih „prava“ kako bi slijedio Isusa. I dalje želi svoje slobode (koje su lažne), zajedno s prednostima spasenja. Ne možete imati oboje!

Kao što je ranije rečeno, ti pojedinci mogu započeti svoje iskustvo „novog rođenja“ s radošću, uzbuđenjem i strašću, jer sve je osvježavajuće i novo. Međutim, njihova nepromijenjena priroda s vremenom će se očitovati – ali očitovat će se u kršćanskim krugovima i bit će zaodjenuta evangeličkim jezikom i životnim stilom. Zato najviše obmanjuje. Ipak, Novi zavjet posebno upozorava na tu obmanu.

Pavao piše: „U posljednje će dane biti jako teško biti kršćanin“ (2. Timoteju 3: 1, TLB). Mi živimo u posljednjim danima. O tome nema sumnje; svi proročki stihovi otkrivaju da će se Isus uskoro vratiti. Pavao je predvidio naš dan kao najteže razdoblje za biti kršćaninom.

Drugi prijevodi koriste riječi opasno i strašno da opišu naše vrijeme. Zašto? Ako proučavamo Pavlove dane, vidimo da je on nailazio na veliko protivljenje. U pet je različitih navrata primio trideset devet udaraca bičem po svojim leđima. U tri su ga odvojena slučaja tukli štapom. Jednom je bio kamenovan i proveo je godinu dana u zatvoru. Nailazio je na žestoko progonoštvo kamo god bi se okrenuo. A opet, kaže da će u našim danima biti teže biti kršćaninom. Zašto? On navodi razlog:

„Ljudi će biti ljubitelji samih sebe, ljubitelji novca, hvalisavi, ponosni, nasilni, neposlušni roditeljima, nezahvalni, nesveti, bez ljubavi, neprašćajući, klevetnički, bez samokontrole, surovi, ne ljubitelji dobra, izdajnički, nagli, uobraženi, ljubitelji zadovoljstva više nego ljubitelji Boga...“

(2. Timoteju 3: 2–4, NIV).

Promatrajući tu izjavu, i dalje se možemo pitati što Pavao pokušava reći. Na koji se način taj popis razlikuje od njegovih dana? Ljudi u njegovom društvu imali su sve te osobine. Voljeli su sebe i voljeli su novac. Bili su nesveti, nisu opraštali i slično. Petar je čak na dan Pentekosta rekao: „Budite spašeni od ovog nepoštenog (izopačenog, opakog, nepravednog) naraštaja“ (Djela 2: 40, AMP). Zašto onda Pavao izdvaja našu generaciju kao onu koja ima te osobine koje uzrokuju da je u naše vrijeme najteže biti kršćaninom?

On nastavlja dajući razlog: „Jer [iako] nose oblik pobožnosti (prave vjere), oni niječu i odbacuju i stranci su njezinoj sili [njihovo ponašanje proturječi istinitosti njihovog ispovijedanja]“ (2. Timoteju 3: 5, AMP). Prijevod *New King James Version* kaže da „imaju oblik pobožnosti, ali niječu njezinu moć.“⁰¹

Stoga možete vidjeti zašto je teško biti kršćaninom u našoj generaciji. Bit će mnogih (sudeći po drugim referencama u Novom zavjetu) koji ispovijedaju da su *kršćani*, *novorođeni* ili *spašeni*, a koji neće dopustiti križu da ubije njihov život usmjeren na sebe. Oni neće donijeti odluku da napuste vlastita prava i požude kako bi slijedili Isusa. Iskreno će vjerovati da je On njihov Spasitelj, ali će Mu se pridružiti zbog same činjenice što On može učiniti za njih, umjesto zbog toga tko On jest. Nije ništa drukčije kad se žena uda za muškarca zbog njegovog novca. Ona se možda uda za njega iz ljubavi, ali je ljubav iz pogrešnih razloga. Iz takvog motiva, mnogi će tražiti Isusa zbog spasenja, društva, uspjeha u ovom životu i odlaska na nebo poslije smrti. Iskreno će vjerovati da je Krist njihov Spasitelj, ali se nikad neće odreći kontrole nad vlastitim životima.

Pavao za takve „vjernike“ dalje navodi da „uvijek uče, a nikad ne mogu doći k pravoj spoznaji istine“ (7. stih). Oni će dolaziti na službe, kućne grupe i druga okupljanja, čuti Riječ Božju, ali im nedostaje promjena.

Zamagljene linije

Problem je u zamagljenim linijama. Pogledajmo osobu koja je koristoljubiva, no ispovijeda iskustvo novog rođenja, govori jezikom pravog vjernika, druži se s pobožnima, čak je i uzbuđena zbog okupljanja vjernika – a ipak nema promjene u njezinoj prirodi. U suštini, ne znajući, ta je osoba varalica, a problem proizlazi iz činjenice da se njezina samoobmana širi poput bolesti. Ostali temelje svoje živote izvan „norme“ kršćanske kulture, a njihova norma nije usklađena s nebeskim načinom življenja, zbog čega je

⁰¹ „Imaju vanjski oblik pobožnosti iako su se odrekli njezine sile.“

teško biti istinski vjernik. U Pavlovim danima, ako si bio vjernik, tvoj je život svakog trena bio u opasnosti. Nije bilo nikakve sumnje – ako si se predao Isusu, svoj si život stavio na kocku.

U 2. Timoteju 3 Pavao nastavlja:

„Ali ti znaš što ja naučavam, Timoteju, i kako živim, i koja je moja svrha u životu. Ti znaš moju vjeru i koliko sam dugo trpio. Znaš moju ljubav i moju strpljivu izdržljivost. Znaš koliko sam progonstva i patnje podnio. Znaš sve o tome kako sam bio progonjen u Antiohiji, Ikoniju i Listri – ali me Gospodin izbavio iz svega. Da, i svatko tko želi živjeti pobožnim životom u Kristu bit će progonjen. Ali zli će ljudi i varalice cvjetati. Nastavit će obmanjivati druge, i oni sami bit će prevareni.“

(2. Timoteju 3: 10–13, NLT).

Pavao je to razjasnio. Nije samo to što je Pavao naučavao Timoteju pokazalo da mu može vjerovati. Njegova se pouzdanost također nalazila u onome što je živio i u njegovoj svrsi u životu (onoj vođenoj vječnošću, do čega ćemo doći kasnije u ovoj knjizi). Ono što je svjedočilo za Pavla nisu bile njegove odgovorene molitve, čudesni znaci koji su ga slijedili, popularnost njegove službe, čak ni njegova sjajna sposobnost naučavanja Božje riječi. Ne, on nije ukazao na te osobine. Ukazao je na svoj životni stil. To je bio, i dalje treba biti, odlučujući faktor.

Pavao je nastavio govoreći „*zli će ljudi i varalice cvjetati*“. Svatko od nas zna kloniti se zle osobe. Međutim, najopasnije su varalice – oni koji uzmu vanjski identitet koji ne odgovara njihovoj pravoj prirodi. To su oni koji ispovijedaju kršćanstvo i imaju vanjski oblik kršćanstva, ali njihovo ponašanje ne pokazuje prisutnost snage koju milost ima da mijenja živote. Zamijetite da Pavao kaže da ne samo da će oni zavoditi druge već će i sami biti zavedeni.

To savršeno opisuje Prevarenog u našoj alegoriji. Taj je mladić bio aktivan u endelskoj školi, izjašnjavao se kao pobožan sljedbenik i iskreno je vjerovao da je u ispravnom odnosu s kraljem. Veći je naglasak stavio na isповijedanje svoje vjernosti nego na životni stil koji bi pokazao njegovu odanost. Ne samo da je on bio zaveden već je zaveo i druge. Zbog standarda koje je postavio Prevareni, mnogi su bili kompromitirani, od djevojaka s kojima je spavao do mnogih na koje je utjecao svojom *porukom* među učenicima.

Možete upitati: „Porukom? On nije bio učitelj.“ O, da, mislim *porukom*, jer način življenja govori mnogo glasnije od onoga što pričamo. Učenici u Endelu koji su bili vjerni Jalynu morali su se boriti da jaka osobnost i životni stil Prevarenog ne utječe na njih. Oni koji nisu čvrsto stajali, podlegli su njegovom utjecaju.

O toj nas borbi upozorava ne samo Pavao već i mnogi drugi pisci Novog zavjeta. Juda nam kaže:

„Ljubljeni, dok se nosim brižnom željom da vam pišem o našem zajedničkom spasenju, prisiljen sam da to učinim opominjući vas da se borite za vjeru koja je jedanput zauvijek predana svetima.“
(Juda 3).

Opazite hitnost u njegovom glasu. Juda je htio dijeliti o divnim stvarima koje dijelimo u spasenju, ali je morao pisati o nečem drugom. Morao je ohrabriti Božje ljude da se bore za vjeru. Kakva je ta borba? On objašnjava govoreći:

„Jer su se nezapaženo među nas uvukli neki bezbožni ljudi, osobe koje iskrivljuju poruku o milosti našega Boga kako bi dali izgovor za svoje nemoralne puteve, i koji odbacuju Isusa Krista, našeg jedinog Gospodara i Gospodina. Davno je Pismo predvidjelo osudu koju primaju.“
(Juda 4, TEV).

Rat je protiv utjecaja stvorenog od ljudi koji su iskrivili Božju milost kako bi opravdali svoje bezbožne životne stilove. Ti su napadi smrtonosniji od sveopćeg progonstva crkve. Oni su opasniji od zakona koji su suprotni biblijskim principima, zakona poput onih koji legaliziraju pobačaj, uporabu marihuane, istospolni brak ili zahtijevaju da škole naučavaju evoluciju. Oni su jačeg utjecaja od bilo kojeg kulta ili lažne religije. Vječno su smrtonosni!

Možete pitati kako se to odnosi na ljude u crkvi. Ljudi o kojima Juda priča odbacuju ili niječu Isusa Krista. Nitko u našim današnjim crkvama ne bi to mogao učiniti i biti i dalje prihvaćen kao kršćanin.

Ali zašto biste pomislili da su vjernici u Judinim danima bili ranjiviji? Pogledajte pažljivo još jednom. Ti ljudi uđu u naše krugove *nezamijećeni*. Nitko ne bi danas (ili tad u Judinim danima) na našim sastancima mogao ustati, ustima priznati da niječe Isusa Krista i proći nezapaženo. Kako Ga se onda ti ljudi odriču? Odgovor nalazimo u još jednoj knjizi Novog zavjeta: „Takvi ljudi tvrde da znaju Boga, ali Ga niječu načinom na koji žive“ (Titu 1: 16, NLT). Oni Ga niječu svojim životnim stilom, ne svojim riječima. Zapravo, oni tvrde da znaju Boga. Ispovijedaju Isusa kao svojeg Gospodina. No djelima prenose drugu poruku. Upamtite, oni ne varaju samo druge. I sami su prevareni. Drugim riječima, s potpunom iskrenošću, oni vjeruju da su kršćani.

Prava Božja milost

Juda kaže da ti ljudi iskrivljuju poruku Božje milosti. To toliko prevladava u posljednjim danima u kojima živimo jer su naša učenja otvorila vrata tome. O Božjoj smo milosti poučavali kao o prekrivaču Božje zaštite za svjetovne i čak bezbožne životne stilove. Takav mentalni sklop često čujete od mnogih u crkvi koji daju uobičajene izjave poput: „Znam da ne živim kako bih trebao, ali hvala Bogu na Njegovoj milosti.“ To je ozbiljna obmana. Pismo ne naučava da je milost veliki humanitarni program već da je ona *Božja osnažujuća prisutnost u nama da činimo ono što istina zahtijeva od nas*.

O milosti se naučavalo samo kao o Božjoj nezasluženoj naklonosti. Ona zaista jest Njegova naklonost i ne može biti kupljena ni zarađena. Međutim, također nas osnažuje da Ga poslušamo, a dokaz da smo zaista primili milost naš je pobožni životni stil. Naša poslušnost Božjoj riječi potvrđuje stvarnost milosti u našim životima. Iz tog razloga Jakov kaže:

„... Vjera, ako nema djela (radnje i postupke poslušnosti da je podupru), sama po sebi lišena je sile (nedjelotvorna, mrtva). Ali netko će [vam tada] reći, ti [kažeš da] imaš vjeru, a ja imam [dobra] djela. Sad ti meni pokaži svoju [navodnu] vjeru odvojenu od ikakvih [dobrih] djela [ako možeš], a ja ću tebi [dobrim] djelima [poslušnosti] pokazati svoju vjeru. Ti vjeruješ da je Bog jedan; dobro činiš. To i demoni vjeruju i dršću...“

(Jakovljeva 2: 17–19, AMP).

Jakov ukazuje na veliku rupu u našem današnjem poučavanju. Izvlačimo stihove poput: „Uzvjeruj u Gospodina Isusa Krista, i spasit ćeš se“ (Djela 16: 31, VŽ). Ako je samo vjerovanje da Isus postoji i da je On Sin Božji sve što je potrebno da budemo spašeni, onda, kao što Jakov upućuje, demoni će biti spašeni jer vjeruju. To je smiješno! Da još jače naglasi svoju poruku, Jakov ističe da demoni dršću pred Bogom. Drugim rječima, demoni Ga se boje više od nekih koji kažu da imaju vjere, ali im nedostaju prateća djela poslušnosti.

Dokaz da smo zaista spašeni milošću Isusa Krista jest taj da imamo životni stil koji to pokazuje. Zato apostol Ivan izjavljuje:

„Ako vršimo njegove zapovijedi, po tom znamo da ga poznajemo. Tko tvrdi: ‘Poznajem ga’, a ne vrši njegovih zapovijedi, lažac je, i u njemu nema

istine. Ali tko god vrši njegovu riječ, uistinu, u tome je do savršenstva došla ljubav Božja. Po tome znamo da smo u njemu. Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.“

(1. Ivanova 2: 3–6).

Ivan jasno tvrdi da je pokazatelj da uistinu znamo Isusa Krista taj da vršimo Njegove zapovijedi. Onaj koji kaže da poznaje Isusa, ali ne drži Njegovu riječ prevaren je, lažljivac zastranio od istine, iako svojim ustima ispovijeda svoje znanje Riječi Božje. Iz tog razloga Ivan kaže: „Dječice moja, ovo vam pišem da *ne počinite grijeha*. Ali *ako* tko i počinu grijeh, imamo zagovornika kod Oca: Isusa Krista, pravednika.“ (1. Ivanova 2: 1–2).

Primijetite da Ivan ne kaže: „Ovo vam pišem tako da, *kad* zgriješite, imate zagovornika.“ Ne, cilj je ne grijehiti. Imamo snagu Božje milosti tako da možemo postaviti za cilj život poput Kristovog (kao što 1. Ivanova 2: 6 kaže da „taj mora tako živjeti kako je on živio“), jer smo slobodni od kontrole neposlušne prirode. Ali ako podlegnemo grijehu, imamo zagovornika.

Radost je vjernika to da sad imamo sposobnost služiti našem Bogu na prihvatljiv način:

„Zato, budući da smo primili kraljevstvo neuzdrmljivo, imajmo milost po kojoj služimo kako je Bogu ugodno“⁰²

(Hebrejima 12: 28, Vž).

Sve je tu. Milost nas osnažuje da služimo Bogu na prihvatljiv način.

Zašto nismo objavili cijelo evanđelje, već samo polovicu priče? Da, spasenje je dar – ne može ga se kupiti, i ne može biti zaslužen.

02 „Zato, primajući u posjed kraljevstvo koje se ne može uzdrmati, čuvajmo i dalje milost. Njom i dalje štujemo Boga kako mu je ugodno...“

Sve je to točno. Međutim, zaboravili smo reći ljudima da je jedini način na koji možemo primiti spasenje taj da odložimo svoje živote i priznamo Isusovo gospodstvo. Tako čineći bit ćemo osnaženi milošću da živimo u skladu s Njegovom prirodom. Baš kao što je Petar napisao:

„Milost vam se i mir umnožili po spoznaji Boga, i Isusa, Gospodina našega, kao što nas je njegova božanska snaga obdarila svime za život i pobožnost, po spoznaji njega koji nas je pozvao na slavu i krepost; čime smo obdareni nadasve velikim i dragocjenim obećanjima: da putem njih, umaknuvši pokvarenosti koja je u svijetu zbog požude, budete dionici božanske naravi.“⁰³

(2. Petrova 1: 2–4, GBV/Živa riječ).

Zapazite nekoliko stvari: milost nam je dana kroz spoznaju Isusa Krista, milost je Njegova božanska snaga koja nam daje sve što trebamo da živimo na pobožan način, i taj je pobožni životni stil suglasan Njegovoj božanskoj naravi. Time smo otkupljeni od pokvarenosti koja je ušla u svijet preko Adama, a koja je umnožena ljudskim željama koje su protivne Bogu. Nikome nemojte dopustiti da vas riječima ili djelima odvraća od toga da živite po božanskoj naravi koja vam je udijeljena. Pavao jasno govori:

„Jer se milost Božja koja donosi spasenje objavila svim ljudima. Ona nas uči da kažemo ‘ne’ bezbožnosti i svjetovnim strastima i da živimo živote u samokontroli, čestitosti i pobožnosti u ovome sadašnjem dobu, dok čekamo blagoslovljenu nadu – slavnu objavu našeg velikog Boga i Spasitelja, Isusa Krista, koji je sebe dao za nas da nas otkupi od svake poročnosti i

⁰³ „Njegova božanska snaga obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost, pravom spoznajom onoga koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći. Tim nas je obdario skupocjenim i najvećim obećanim dobrima, da po njima, umaknuvši pokvarenosti koja je zbog opake požude u svijetu, postanete dionici božanske naravi.“

da pročisti za sebe ljude koji su njegovi, željni činiti što je dobro. To su, dakle, stvari koje trebaš naučavati.“⁰⁴

(Titu 2: 11–15, NIV).

Milost nas Božja uči da se odrekne svake bezbožnosti i svjetovnih strasti te da živimo životom u samokontroli, čestitosti i pobožnosti. Učitelji nas poučavaju i osnažuju, i to je točno ono što Božja milost čini u našim životima.

Zamijetite da trebamo poučavati te stvari. Zapravo, Pavao nastavlja govoreći: „Ovo je sigurna riječ, i hoću da ovo *uvijek* tvrdiš, da bi se oni koji vjeruju u Boga nastojali posvetiti vršenju djela ljubavi.“ (Titu 3: 8).

Snagom Božje milosti, u svojim životima trebamo održavati dobra djela. Nismo imali milost prije nego što smo spašeni. Niti su imali svetcu Starog zavjeta. To je Božji dar nama kroz Isusa Krista.

Zato nam Bog govori da bismo u vremenima Starog zavjeta bili smatrani ubojicom te bili u opasnosti od pakla ako smo nekome oduzeli život. Međutim, pod milošću, sve što trebaš učiniti jest nazvati brata budalom, imati predrasude, odbiti oprostiti ili gajiti bilo koji drugi oblik mržnje i bit ćeš u opasnosti od vatre pakla (vidi Matej 5: 21–22). Zašto? Zato što sad imamo sposobnost živjeti prema Božjoj naravi, iznutra i izvana, kroz snagu milosti.

Uvijek tvrditi

Primijetite kako nam je u Titu 3: 8 rečeno da *uvijek* tvrdimo ili naučavamo te stvari. Jeste li to čuli? Osobno *rijetko* zamjećujem da su te stvari danas govorene s propovjedaonica ili među vjernicima, a kamoli da su uvijek govorene. Zato smo se udaljili od razumijevanja

⁰⁴ „Baš se tim očitova milost Božja u svoj spasiteljskoj snazi za sve ljude, da nas odgaja da se odrećemo bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu kao ljudi koji iščekuju blaženo ispunjenje nade, naime, pojavu sjaja velikoga Boga, našega Spasitelja, Isusa Krista. On je dao samog sebe mjesto nas da nas otkupi od bezakonja i očisti nas da budemo njegov izabrani narod, revan u djelima ljubavi. Ovo govori...“

važnosti toga da Božjom milošću održimo dobra djela. U suštini, snazi koja je u nama dopuštamo da ostane uspavana kroz pomanjkanje uvjerenja i priznanja. Naša vjera, koja pristupa milosti, mora ostati aktivna kroz izgovaranje naših uvjerenja. Pavao kaže: „Da bi komunikacija tvoje vjere postala uspješna kroz priznavanje svake dobre stvari koja je u tebi u Kristu Isusu“ (Filemonu 6, KJV).

Ako stalno ne priznajemo te stvari, odlutat ćemo od istine. To je jasno vidljivo u riječima Hebrejima:

„Zato treba da dobro pazimo na ono što smo čuli, da slučajno ne promašimo cilj. Jer, ako se riječ koju su saopćili anđeli pokazala sigurnom, i ako je svaki prekršaj ili neposluh riječi primio pravednu kaznu, kako ćemo joj izbjeći mi ako zanemarimo takvo i toliko spasenje?“

(Hebrejima 2: 1–3).

Uvijek to tvrdeći, pred sobom zadržavamo goruće stvari vječnosti koje nas sprječavaju da odlutamo.

Sjećam se kad sam pecao kao dječak. Dok smo prijatelji i ja bili usmjereni na pecanje, čamac bi, ako nije bio usidren, nezamijećeno otplutao. Nakon četrdeset pet minuta podigli bismo pogled i čak ne bismo ni prepoznali gdje smo. Otplutali smo jer su nam umovi bili okupirani drugim stvarima – pecanjem.

Takvo je plutanje neke koštalo mnogo, jer mnogi su pecali u onim rijekama koje vode do smrtonosnih vodopada. Nebrojani su pali niz vodopade u smrt zato što su odlutali od početnih položaja.

Isto je s važnim stvarima vječnosti. Ako Bog kaže da uvijek trebamo tvrditi te stvari, onda na njih trebamo stavljati naglasak. Zašto ne ističemo snagu milosti, koja nam daje sposobnost održati pobožan životni stil poslušnosti?

Otkrio sam da je rana crkva to činila. Proučio sam neke spise otaca rane crkve i otkrio da su oni naučavali stvari koje bi se našim današnjim učenjima činile stranima – ali nisu naučavali stvari suprotne Pismu. Kršćanski oci prvih nekoliko stoljeća vjerovali su da djela igraju ključnu ulogu u pružanju dokaza našeg spasenja. Pogledajmo nekoliko primjera.

Prvi je čovjek kojeg ću citirati Polikarp (69. – 156. g.), biskup u crkvi u Smirni i učenik apostola Ivana koji je u starijoj dobi bio uhićen i spaljen na lomači. On je napisao: „Mnogi žele ući u ovu radost (spasenja), znajući da ste milošću spašeni, ne djelima.“² To bi u današnjim evangeličkim krugovima bila prihvaćena izjava. Naglasili smo činjenicu da nismo spašeni svojim dobrim djelima. Međutim, Polikarp je vjernicima također napisao: „Onaj koji je Njega uskrisio od mrtvih, također će uskrisiti i nas – ako vršimo Njegovu volju i hodamo u Njegovim zapovijedima i volimo što On voli, čuvajući se svake nepravednosti.“³ To nećete često čuti s naših današnjih propovjedaonica.

Zamijetite riječ *ako*. Rečeno nam je da trebamo vršiti Božju volju i hodati u Njegovim zapovijedima kako bismo bili uskriseni o uskrsnuću vjernika. Uskoro ćete vidjeti da je točno to rekao i Isus.

Sljedeća osoba koju ću citirati Klement je Rimski (30. – 100. g.), prijatelj apostola Pavla i Petra te nadglednik crkve u Rimu. On je napisao: „Nismo opravdani sami po sebi, niti vlastitom pobožnošću, ili djelima, već tom vjerom kroz koju je svemogući Bog opravdao sve ljude.“⁴ To bi također bila širom prihvaćena izjava u današnjim kršćanskim krugovima. No Klement je vjernicima također napisao: „Važno je da vršimo dobra djela bez odlaganja. Jer nas On upozorava: ‘Pazite, Gospodin dolazi i Njegova je nagrada pred Njegovim licem, da plati svakom čovjeku prema njegovim djelima.’ (Rimljanima 2: 6–10)“⁵.

Je li možda zato Pavao rekao: „Nisam bio neposlušan nebeskom viđenju, nego sam propovijedao najprije stanovnicima Damaska, zatim Jeruzalema i svih židovskih zemalja, i napokon poganima, da se obrate i okrenu k Bogu *vršeci djela dostojna obraćenja*.“ (Djela 26: 19–21). Prijevod NLT navodi njegove riječi: „... i dokažu da su se promijenili dobrim stvarima koje rade.“ Ako je Pavao to naglasio, čini se da se ponavlja obrazac time što je njegov pratitelj, Kliment Rimski, činio isto.

Sljedeći voditelj kojeg bih htio istaknuti Klement je Aleksandrijski (150. – 200.). Bio je voditelj crkve u Aleksandriji u Egiptu, i bio je zadužen za školu obuke novih vjernika. Napisao je o nevjernicima: „Čak i ako sad čine dobra djela, nije im od koristi poslije smrti ako nemaju vjere.“⁶

I to bi bilo srdačno pozdravljeno među današnjim evangelicima. Znamo da, kao što sam već istaknuo u posljednjih nekoliko poglavlja, koliko god dobrih djela nevjernik postigne, i dalje ne može dobiti pristup vječnom kraljevstvu Božjem. Božjom smo milošću spašeni. Međutim, pogledajte što je Klement napisao vjernicima:

„Tko god vrši istinu i ističe se u dobrim djelima, steći će nagradu vječnog života... Neki ljudi točno i primjereno razumiju da Bog pruža potrebnu silu (za spasenje), ali pridajući mali značaj djelima koja vode spasenju, ne uspijevaju učiniti potrebne pripreme za postizanje cilja svoje nade.“⁷

Neki od vas možda misle: *Zvuči kao da nisu čitali Novi zavjet*. Ali jesu. U svojoj knjizi *Presudan dokaz za kršćanstvo*, Josh McDowell ističe da je Klement Aleksandrijski izvadio 2400 svojih citata iz samo triju knjiga Novog zavjeta.⁸ To je istina i za ostale koji su ovdje citirani. Nasuprot tome, moram reći da danas mnogo knjiga u našim kršćanskim knjižarama ima vrlo malo Pisma u sebi. Je li moguće da smo otplovili jer se nismo stalno utvrđivali u onom što je bitno?

Naše nepotpuno evanđelje

Nažalost, najčešće citiramo stihove poput: „Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen.“ (Rimljanima 10: 9). Govorimo ljudima da je sve što trebaju napraviti recitirati čarobnu molitvu i primljeni su.

Ali zašto ne pazimo i ne poučavamo same Isusove riječi? On je rekao: „Zašto me zovete: ‘Gospodine, Gospodine!’ a ne vršite što kažem?“ (Luka 6: 46). Kao što smo vidjeli, Gospodin znači vrhovni gospodar, što podrazumijeva vlasništvo. Zato Isus upozorava: „Nemoj me nazivati Gospodarom, a ipak i dalje biti vlasnik svojeg života. Bolje me zovi ‘Velikim prorokom’ ili ‘Učiteljem’, da ne zavaravaš samog sebe.“

Hajdemo sad ponovno pogledati Isusovu izjavu kojom smo otvorili ovu cijelu raspravu: „Neće svaki koji mi govori: ‘Gospodine, Gospodine!’ ući u kraljevstvo nebesko“ (Matej 7: 21a, NIV).

Kao što smo već rekli, neće svatko tko Isusa Krista naziva *Gospodinom* biti u nebu. To nam nedvosmisleno govori da nam samo moljenje „molitve grešnika“ ne osigurava mjesto u nebu. U tom slučaju, moje je pitanje sljedeće: tko će ući u kraljevstvo nebesko?

Isus nastavlja govoreći: „Samo onaj koji vrši volju mog Oca koji je u nebu“ (Matej 7: 21b, NIV).

Zanimljivo. Te su riječi skoro istovjetne Polikarpovima. Dakle, u nebo nas neće odvesti samo priznavanje Isusa, već priznavanje Isusa i vršenje Božje volje. A jedini način na koji možemo vršiti Božju volju jest kroz milost koju nam dâ kad se ponizimo odričući se svojih života i primajući Njega kao Gospodina. To je tako jednostavno kao priznanje, ali težak dio dolazi u našem potpunom pokoravanju stvarnosti Njegovog gospodstva.

Poslušajte sad zašto sam to tako snažno isticao:

„Kad dođe dan suda, mnogi će mi reći: ‘Gospodine, Gospodine! U tvoje smo ime govorili Božje poruke, tvojim smo imenom istjerali mnoge demone i izveli mnoga čuda!’ Tad ću im reći: ‘Nikad vas nisam poznavao. Odlazite od mene, vi zli ljudi!’“

(Matej 7: 22–23, TEV).

Kasnih 1980-ih, Bog mi je dao viziju. Vidio sam mnoštvo toliko brojno da mu nije bilo kraja. To je bilo čovječanstvo. Znao sam da u tom mnoštvu nije bilo ateista, samopriznatih grešnika ni sljedbenika drugih religija. Umjesto toga, svi su ispovijedali kršćanstvo. To je mnoštvo došlo do prijestolja suda i u potpunosti očekivalo čuti Isusa kako kaže: „Uđi u veselje gospodara svoga, Božje kraljevstvo!“⁰⁵ Umjesto toga, čuli su riječi: „Odlazite od mene, vi koji vršite bezakonje“ (Matej 7: 23, NKJV).

Promatrao sam krajnji šok i užas na njihovim licima. Možete li zamisliti osjećaj sigurnosti u spasenje koje ne posjedujete? Možete li zamisliti da ste zauvijek prognani u pakleni oganj kad ste u potpunosti vjerovali da ste na putu za nebo? I morat ćete se uvijek i zauvijek nositi sa spoznajom da ste vi, i možda oni koji su vam propovijedali, tako olako shvatili svoje vječno odredište?

Ima li mjesta za poruku prilagođenu onima koji traže Boga, a da izbjegava Isusove ukore?

Možete li razumjeti zašto trebamo objavljivati potpuni savjet Božji, a ne samo pozitivne strane ili prednosti? Da, volimo prednosti i trebamo pričati o njima te uživati u njima. Ali ne na uštrb naglašavanja zapovijedi i upozorenja Pisma!

⁰⁵ Matej 25: 23c, op. prev.

Sjećam se da sam jednom na konferenciji rekao da je moj razlog za propovijedanje tih istina taj da ne želim da itko vrišti na mene na sudu: „Zašto mi nisi rekao istinu?“ dok njihova krv kapa s mojih ruku!

Kad sam bio gotov, pastor mi se odmah približio prilično uznemiren. Zapravo, bio je srdit. Rekao je: „Kako se usuđujete nametati tu starozavjetnu teologiju nama službenicima. S mojih ruku neće kapati krv zbog neobjavljivanja cijelog evanđelja.“ Očito je volio pozitivne aspekte Božje riječi, ali se klonio sukobljavajućih dijelova.

Rekao sam: „Gospodine, pogledajte što je Pavao rekao voditeljima u Efezu.“ Kako sam imao Bibliju u rukama, otvorio sam Djela i zamolio ga da pročita: „Zato vam na današnji dan svjedočim: ja sam čist od krvi sviju jer nisam propustio navijestiti vam *sav* naum Božji.“ (Djela 20: 26–27, Vž).

Pogledao me u šoku, širom otvorenih očiju i usta. Rekao je: „Svih tih puta kad sam čitao Novi zavjet, nikad to nisam zamijetio.“ Potom smo razgovarali prijateljski. Dok smo pričali, spomenuo sam da, kako bismo svako ljudsko biće prikazali zrelim u Kristu, moramo ih ne samo poučavati već i upozoravati (vidi Kološanima 1: 28). Što je naše upozorenje? Ne odlutati od istine. Ne zastraniti zbog poruke koju šire varalice koji ne zavode samo sebe već odvođe od pobožnosti i bezbroj drugih.

U izvještaju u Djelima 20, Pavao je s ljudima iz Efeza bio neko vrijeme. Veoma ih je volio i Duhom je Božjim znao da ih prije neba više neće vidjeti. Razmislite kako biste pažljivo birali svoje riječi, znajući da će one biti vaše posljednje riječi onima koji su vam bili poput djece. Ove je upute Pavao dao opraštajući se:

„Pazite na se i na cijelo stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima da pasete Crkvu

Božju koju sebi steče krvlju svojom. Znam da će poslije moga odlaska provaliti među vas okrutni vuci koji neće štedjeti stada; i između vas samih dići će se neki koji će naučavati opaku nauku da odvedu učenike za sobom. Zato bdijte i sjećajte se da tri godine – noć i dan – nisam prestao opominjati svakog pojedinog među vama!“

(Djela 20: 28–31).

Kako će ti ljudi iskrivljavati istinu? Možda riječima, no najvjerojatnije djelima. Zamijetite da je Pavlu to bilo toliko snažno na srcu da tri godine nije prestao upozoravati Efežane, dan i noć. Ponovno, vidimo važnost. Trebamo stalno tvrditi te stvari.

Bog ljubavi i pravde

U našoj ste alegoriji mogli osjetiti šok i agoniju Prevarenog. Kod zloslutne tamnice u Samoći, jedva ste disali. Skupili ste se razmišljajući o 130 godina u tami i nepodnošljivoj vrućini, u znojnom zatočeništvu zagađenog zraka. A opet to nije ništa naspram onoga s čime će se suočiti bezbrojni muškarci i žene ako ne objavljujemo potpuni Božji savjet.

Ako se sjećate, Jalyn je bio i pun ljubavi i pravedan. U njegovoj je presudi ljubav bila očitovana u činjenici da nekome tko posjeduje Dagonovu narav i karakter nije mogao dopustiti da uđe u grad Affabel. Da je to dopustio, ta bi osoba ušla i zarazila čitavi grad, uključujući sve njegove stanovnike. Jalynova je ljubav štitila nevine.

U isto je vrijeme Jalyn bio pravedan u tome da nije mogao dopustiti da netko tko ima Dagonovu narav primi manju kaznu za neposlušnost od samog Dagona. Iz tog su razloga svi koji nisu odabrali slijediti Jalyna morali biti prognani u istu tamnicu u Samoći.

Isto tako, Božja ljubav ne može dopustiti nekome tko ima Sotoninu narav da zauvijek uđe u vječni grad. On bi bio nepravedan kad bi osudio Sotonu i njegove suradnike na vječno ognjeno jezero, a pritom pravio iznimke za one koji su bili pod Sotoninom vladavinom i odabrali imati njegovu narav. Svi koji imaju njegovu narav bit će vječno osuđeni s njim na ognjeno jezero. Bog jest, i dalje će biti, i milosrdan i pravedan, i Njegova će slava biti znana po čitavoj zemlji.

PITANJA ZA RAZMATRANJE:

DRUGI DIO: POGLAVLJA 4–5

1. Prije čitanja ovog dijela, biste li definirali vječni sud kao temeljnu doktrinu koju kršćanin treba razumjeti? Što se događa kad poučavamo ljude bez uranjanja u tu temu?
2. Mnogi kršćani propuste reći drugima o stvarnostima pakla jer se boje da će ispasti negativnima ili osuđujućima. Ali pričanje o tim pitanjima zapravo je čin suosjećanja. Kako bi to izgledalo da vjernici (kao pojedinci i u crkvenom okruženju) u ljubavi pričaju o toj temi?
3. Kako biste objasnili odnos između vjere i plodova (ili djela)? Ako je spasenje dar, zašto je ono što činimo bitno za ono što vjerujemo?
4. U petom smo poglavlju razmotrili sklonost govorenja o obećanjima evanđelja bez pričanja o učinku koji će odluka da se slijedi Krista imati na nečiji život. Zašto je život pokornosti Kristovom gospodstvu zapravo bogatiji od onog u kojem samo primamo duhovne prednosti bez potrebe mijenjanja načina življenja?
5. Razmislite o svemu što ste dosad naučili o spasenju, sudu te utjecaju koji životi koje sad živimo imaju na vječnost. Kako uvid u narav milosti koje pruža peto poglavlje utječe na vaš pogled na te teme dok idemo dalje?

TREĆI DIO

ŠESTO POGLAVLJE

VELIKO OTPADANJE

Ali tko ustraje do svršetka, taj će se spasiti.⁰¹
– Matej 24: 13, Vž

Sad dolazimo do istina prikazanih u priči o Licemjernom i Naivnoj. Oni su jednom istinski slijedili Jalyna. Međutim, jedno od njih nije slijedilo s ispravnim motivima, a drugo se s vremenom trajno okrenulo od njegovih puteva. Kraj je bio koban za oboje.

„Čitati ono što vjerujemo“ ili „Vjerovati ono što čitamo“

Otkrio sam da su neke od istina koje ćemo dijeliti u ovom poglavlju kontroverzne u nekim evangeličkim krugovima. No ako tražimo istinu i iskreni smo sami sa sobom, detaljno istraživanje Pisma trebalo bi ukloniti kontroverzu. Zato, prije nego što krenemo proučavati što Biblija otkriva vezano uz osobe poput Licemjernog i Naivne, dopustite mi prvo zamoliti da budete voljni čitati otvorenog srca i uma.

Jedna od najvećih prepreka našem poznavanju Božje volje jest da, kad čitamo Pismo, *čitamo ono što vjerujemo* umjesto da *vjerujemo ono što čitamo*. Kad odaberemo gledati istinu kroz uprljane leće, onda čitamo ono što vjerujemo. To je prljanje rezultat neispravne spoznaje koju smo dobili od drugih ili od svoje denominacije, ili kroz već stvorene pojmove o Bogu i Njegovim putevima. To je vrlo opasno jer nas može odvesti u obmanu. Primjer toga vidimo u Knjizi o Jobu.

⁰¹ „Ali tko ustraje do konca, bit će spašen.“

Nedavno sam uzeo svoju Bibliju i prije nego što sam je mogao otvoriti, čuo sam Duha Svetoga kako kaže: „Idi u Knjigu o Jobu i počni čitati od trideset drugog poglavlja.“ Odmah sam otvorio to poglavlje i shvatio da je to početak Elihuove poruke.

Evo malo uvoda. Nakon što je doživio veliku tragediju, Jobovo se gledanje na Božje puteve ubrzano iskrivilo zbog njegove boli i nesreće. Sad je gledao Boga kroz svoje iskustvo umjesto da Ga traži Njegovu mudrost (vidi Jakovljeva 1: 2–8). S vremenom je takvo rasuđivanje odvelo do samoopravdavanja. Tri Jobova prijatelja, koji su govorili u poglavljima što prethode onome koje sam čitao taj dan, postali su zabludjeli samoprozvani teolozi koji su pokušavali interpretirati Jobovu tragediju. To je još više pogoršalo stvari. Nisu našli način kako opovrgnuti Jobovo svojeglavo rasuđivanje i, umjesto toga, osudili su ga.

Elihu, kao najmlađi među njima, dugo je čekao da čuje Božju mudrost od Joba ili njegove trojice prijatelja. No kad je primijetio da trojica prijatelja nemaju više ništa za reći, napokon je progovorio: „Strpljivo sam slušao dok ste govorili i čekao, dok ste tražili mudre izraze. Pomno sam pazio, i čuo sam da niste uspjeli: niste pobili ono što je Job rekao. Kako možete tvrditi da ste našli mudrost? Bog mora odgovoriti Jobu, jer ste vi zakazali.“ (Job 32: 11–13, TEV).

Elihu je nastavio ukoravati sve muškarce. Upitao je: „Trebali li Bog uzvratiti po tvom nahodanju?“ (Job 34: 33, Vž). O, kako je točno govorio o grešci koja je danas tako prevladavajuća. To je jedan od glavnih korijena pogrešne teologije u crkvi: *dopuštamo svojim iskustvima da tumače Božju riječ umjesto da dopustimo Božjoj riječi da utvrdi istinu!*

Elihu nije govorio ljudsku mudrost ili teologiju oblikovanu događajima, slučajevima ili unaprijed stvorenim idejama toga tko Bog jest. Umjesto toga, bez uplitanja u istinu, govorio je čistu Riječ Božju. Kad je dovršio, čitamo:

„Tad je iz oluje Gospodin progovorio Jobu: „Tko si ti da propituješ moju mudrost svojim neukim, ispraznim riječima? Ustani sad kao muškarac i odgovori na pitanja koja ti postavim.“

(Job 38: 1–3, TEV).

Amplified Bible ovako navodi Božje pitanje: „Tko je taj koji riječima bezumnim zamračuje božansku promisao?“ To je točno ono što se događa kad Božje riječi filtriramo kroz svoja iskustva, tuđa mišljenja, zastranjenu teologiju ili unaprijed stvorene ideje o tome tko je Bog. Zamračujemo Njegov savjet, čime ga činimo nedostupnim svima na koje utječemo. Zapravo skrivamo istinu od onih koji bi tražili da je spoznaju. Zato je Bog bio tako ljut na Joba i njegove prijatelje – i danas je tako ljut kad netočno predstavljamo Njegove puteve. Onemogućujemo ljudima da upoznaju istinu!

Gospodin potom kroz četiri poglavlja otkriva svoju riječ Jobu. Kad je gotov, Job pokajnički kaže:

„Znam, Gospodine, da si svemoćan; da možeš učiniti sve što hoćeš. Pitaš me kako se usuđujem propitivati tvoju mudrost kad sam tako neuk. Govorio sam o stvarima koje nisam razumio, o čudima prevelikima da bih ih mogao spoznati. Rekao si mi da slušam dok govoriš i da probam odgovoriti na tvoja pitanja. Dosad sam znao samo ono što su mi drugi rekli, ali sad sam te vidio vlastitim očima. Zato se stidim zbog svega što sam rekao i kajem se u prašini i pepelu.“

(Job 42: 2–6, TEV).

Primijetite da Job kaže: „U prošlosti sam znao samo ono što su mi drugi rekli, ali sad sam te vidio vlastitim očima.“ U tome je snažna istina. Pismo kaže da se preobražavamo iz slave u slavu dok *gledamo* Gospodina (vidi 2. Korinćanima 3: 18), ne dok *čujemo* o Njemu. Isus je živa Riječ Božja. Gledati Njega znači znati Ga, znati Njegove puteve.

To je ono što otkrivena istina učini osobi. Mi čujemo Božju riječ, ali nema promjene dok nismo *prosvijetljeni*. Kad razumijevanje Božje riječi dođe u naša srca, uzvikujemo: „Shvaćam, shvaćam!“ U tom smo trenutku prosvijetljeni i još više preobraženi na Njegovu sliku.

To je ona duhovna istina koja potiče Pavla na molitvu: „Zato i ja... bez prestanka zahvaljujem za vas i sjećam vas se u svojim molitvama, da vam Bog našega Gospodina Isusa Krista, Otac slave, dadne duha mudrosti i otkrivenja da ga potpuno upoznate: *da vam dadne prosvijetljene oči vašeg srca...*“ (Efežanima 1: 15–18). Job je sad bio prosvijetljen kao nikad ranije, iako je živio vrlo pobožnim životom prije svojih tragedija. Sad je poznavao Boga na dubljoj razini.

Kad je Bog završio sa svojim govorom Jobu, obratio se Elifazu, jednom od Jobovih prijatelja, i rekao: „Ti i tvoja dva prijatelja raspalili ste gnjev moj, jer niste o meni onako pravo govorili kao moj sluga Job.“ (Job 42: 7).

Bog ne shvaća olako kad Njega ili Njegove puteve predstavljamo krivo. To zamračuje savjet i iskrivljuje Njegovu pravdu. Iz tog razloga, smatram neobičnim kad ljudi tako brzo objavljuju teologiju koja nije poduprta sveobuhvatnim istraživanjem Pisma. Kako je to zastrašujuće! Kako možemo znati istinu ako nismo voljni da nas ona pouči ili ispravi?

Nakon što sam dovršio čitanje knjige o Jobu, Gospodin mi je govorio nešto što je odgovorilo na mnoga pitanja. Rekao je: „Sine, jesi li primijetio da se nisam uplitaio dok su Job i njegovi prijatelji o meni govorili neispravno? Moja se prisutnost nije očitovala dok netko nije došao i rekao istinu!“

Bio sam zadivljen onim što je Bog govorio mojem srcu i počeo sam promišljati o Njegovoj izjavi. Potom sam Ga ponovno čuo da

kaže: „Zato toliki pojedinci, crkve ili denominacije ne doživljavaju moju prisutnost i silu koja mijenja život. Ne objavljuju moju čistu riječ, već, umjesto toga, svoja filtrirana tumačenja ili rasuđivanja, poput Joba i njegovih prijatelja. Zamračuju moj savjet svojim riječima bez spoznanja.“

Ako želimo poznavati stvarnost Božje prisutnosti i sile, moramo tražiti da spoznamo istinu, a da je ne mijenjamo. Stoga, dok nastavljamo proučavati što Pismo otkriva o Božjem sudu, nemojte dopustiti da već doneseni zaključci o Bogu, kriva teologija ili okolnosti izmijene vaše razumijevanje onoga što je On već razjasnio. Umjesto toga, tražite Ga u otkrivenoj Božjoj riječi da možete biti prosvijetljeni Njegovim putevima.

Slijedenje radi dobiti

Prvo ćemo razmotriti sudbinu Licemjernog. Započet ćemo vraćajući se na Isusove riječi razmotrene u prethodnom poglavlju:

„Kad dođe dan suda, mnogi će mi reći: ‚Gospodine, Gospodine! U tvoje smo ime govorili Božje poruke, tvojim smo imenom istjerali mnoge demone i izveli mnoga čuda!‘ Tad ću im reći: ‚Nikad vas nisam poznavao. Odlazite od mene, vi zli ljudi!‘“

(Matej 7: 22–23, TEV).

Prijevod Biblije NKJV ovako navodi Isusov odgovor: „Nikad vas nisam poznavao; odlazite od mene, vi koji *vršite bezakonje!*“ (Matej 7: 23). Taj je prijevod sličniji originalu. Grčka riječ za bezakonje (*anomia*) označava djelovanje suprotno zakonu ili volji Božjoj. Jednostavno rečeno, označava nepodlaganje Božjem autoritetu.

Isus također uvodi ideju bezakonja preko riječi vršenje, naznačavajući da se ne radi o osobi koja se povremeno spotakne ili čak o djetetu u Kristu koje se bori za slobodu. Naprotiv, On

opisuje onog koji živi suprotno onom što ugađa Bogu i previđa to, opravdava ili se pravi kao da je to u redu. Stoga se Isusove riječi odnose i na onoga koji je obmanjen, poput Prevarenog, kao i na nevjernog, poput Licemjernog.

To mnoštvo kojemu se Isus obraća čut će objave presuda koje će odjekivati u njihovim dušama kroz cijelu vječnost u predjelima prokletih. Od ključne je važnosti da ne previdimo i ne shvatimo olako to Gospodarovo upozorenje.

Pogledajmo sad поближе drugu skupinu kojoj se Isus obraća u gornjim stihovima. Dio onih koji su uklonjeni iz kraljevstva Božjeg bit će ljudi koji istjeruju demone *u Isusovo ime*.

Tko su ti ljudi? Bi li oni mogli biti muškarci i žene koji koriste ime Isus samo da istjeraju demone, a nemaju nikakvu drugu poveznicu s Gospodinom Isusom? Da bismo pronašli odgovor, moramo pogledati u Djela.

„Neki Židovi, koji su naokolo obilazili i zaklinjali zle duhove, pokušашe nad opsjednutima zvati ime Isusovo ovim riječima: ‚Zaklinjem vas Isusom koga Pavao navješćuje!‘ Bilo je sedam sinova nekoga Skeve, velikoga židovskog svećenika, koji su to činili. Ali im zli duh odvрати: ‚Isusa poznajem, i znam tko je Pavao. A tko ste vi?‘ I opsjednuti nasrnu na njih, sve ih nadvlada i toliku silu iskali na njima da goli i izranjeni pobjeđoše iz one kuće.“

(Djela 19: 13–16).

Tim je ezgorcistima bilo nemoguće izbaciti demona u Isusovo ime! U tom je izvještaju utvrđena istina: da biste izbacili demona, nije dovoljno samo imati Isusovo ime. Morate imati neku vrstu odnosa s Onim koji ga nosi. Morate biti onaj koji je zapravo Kristov sljedbenik, za razliku od onih o kojima smo pisali u posljednjem poglavlju.

Možda sad mislite: *Ali Isus je rekao da ih nikad nije poznavao. Kako su oni mogli istjerivati demone i činiti čuda u Njegovo ime? Kako je to moguće?*

Ima onih koji su se iskreno pridružili Isusu radi prednosti spasenja, ali su to učinili samo iz motiva osobnog dobitka. Nikad nisu upoznali Božje srce; htjeli su samo Njegovu silu i blagoslove. Pavao upozorava da su to ljudi „pokvarene pameti i lišeni istine, koji smatraju da je pobožnost dobitak. Takvih se kloni!“ (1. Timoteju 6: 5, Vž).

Ti su ljudi tražili Isusa radi osobne koristi, stoga je njihovo služenje Njemu bilo vođeno dobitkom, a ne ljubavlju. Isus ih neće poznavati, jer čitamo: „Ali ako tko *Boga ljubi*, njega Bog *poznaje*.“ (1. Korinćanima 8: 3).

Njega Bog poznaje. Riječ *poznaje* ne znači samo znati o nekome, jer Bog zna sve o svakome. On je sveznajuć! Točnije, to sadrži značenje intimnosti. *Amplified Bible* ističe: „Ali ako tko voli Boga istinski [s odanim poštovanjem, poslušnošću bez odlaganja, i zahvalnim prepoznavanjem Njegovog blagoslova], njega Bog poznaje [prepoznaje kao vrijednog *Njegove prisnosti* i ljubavi, i takvoga On posjeduje.]“

Na dan suda Isus kaže mnoštvu: „Nikad vas nisam *poznavao*.“ Time, one koji ne vole Boga (što je očito jer Mu ne daju svoju poslušnost bez odlaganja, odano poštovanje i zahvalnost), Otac ili Isus ne *poznaju* prisno – čak i ako su Ga tražili za spasenje. Ljubiti Isusa znači položiti svoj život za Njega. Više ne živiš za sebe, već za Njega.

Juda je primjer. On se združio s Isusom. Velikom žrtvom koju je podnio da slijedi Isusa, činilo se da voli Boga. Napustio je sve da se pridruži Isusovom službeničkom timu i da s Gospodarom ide na put. On je ostao pod pritiskom progonstva čak i kad su ostali članovi

tima otišli (vidi Ivan 6: 66). Nije odustao. Istjerivao je demone, iscjeljivao bolesne i propovijedao evanđelje (vidi Luka 9: 1).

Međutim, od samog početka, Judine namjere nisu bile ispravne. Nikad se nije pokajao zbog svojih koristoljubivih motiva. Njegova je osobnost bila otkrivena izjavama poput: „Što ćete *mi dati*, pa da...“ (Matej 26: 15). Lagao je i laskao da stekne prednost (vidi Matej 26: 25), novac iz blagajne Isusove službe uzimao je za osobnu upotrebu (vidi Ivan 12: 4–6), i popis se nastavlja. Nikad nije osobno poznao Gospodina, iako je tri i pol godine kao učenik proveo u Njegovoj prisutnosti. Zato je Isus o njemu rekao: „Nisam li ja izabrao vas dvanaesticu, a jedan je od vas đavao.‘ A govorio je o Judi, sinu Šimuna Iskariotskoga“ (Ivan 6: 70–71, Vž).

Ima onih koji nisu drukčiji od Jude, koji čine velike žrtve za službu – čak i oslobađaju ljude od demonskog tlačenja, iscjeljuju bolesne, propovijedaju evanđelje i vjeruju Isusu za spasenje – ali koji nikad nisu intimno poznavali Isusa. Cijelo njihovo djelo motivirano je osobnim dobitkom, a ne ljubavlju za Boga. To savršeno opisuje Licemjernog u našoj alegoriji. On je slijedio Isusa jer je volio utjecaj i moć koju mu to daje. Od samog početka, njegovi motivi nisu bili ukorijenjeni u ljubavi prema Jalynu.

Za takve se čuva najveća kazna. Isus kaže za Judu: „Bolje bi mu bilo da se nije ni rodio!“ (Matej 26: 24). Religioznim voditeljima koji služe Gospodinu iz motiva za dobiti i iskorištavaju ljude u Gospodinovo ime, On kaže: „Zbog toga ćete primiti veću kaznu.“⁰² (Matej 23: 14, GBV/Živa riječ). Ti muškarci i žene, poput Licemjernog, završit će u najtamnijim i najmučnijim dijelovima pakla.

Odustajanje od spasenja

Ono što smo upravo razmotrili savršeno opisuje Licemjernog u našoj alegoriji. Međutim, što je sa Naivnom? Ona je uistinu imala

⁰² „Zbog toga ćete primiti strožu osudu.“ (Matej 23: 14, Vž).

odnos s Jalynom – čak ga je i voljela – a ipak nije izdržala do kraja. Otkriva li Pismo i to? Naše istraživanje tog pitanja započnimo riječima proroka Ezekiel:

„Ako li se pravednik odvrati od svoje pravednosti i stane činiti nepravdu i sve gadosti koje radi bezbožnik – hoće li živjeti? Sva pravedna djela koja bijaše činio zaboravit će se, a zbog svoje nevjere kojom se iznevjerio i zbog grijeha što ih počini, umrijet će.“

(Ezekiel 18: 24).

Prvo i najvažnije, Bog se ovdje obraća pravednom čovjeku, a ne onom koji je mislio da je pravedan, no nikad nije bio. Bez ikakve sumnje, ta osoba nije ista kao prevareni ili varalica koje smo razmotrili u prethodnom poglavlju.

Bog kaže da će *zaboraviti* sva pravedna djela tog čovjeka. Kad Bog nešto zaboravi, to je kao da se nikad nije dogodilo. Govorimo o tome da Bog zaboravlja naše grijeha, stavlja ih tako daleko kao što je istok od zapada i zakapa ih u more zaborava, što On svakako i čini. Kaže: „Grijeha se njihovih i bezakonja njihovih neću više spomenuti.“ (Hebrejima 8: 12, Vž). Bog zaboravlja naše grijeha kad jednom primimo Isusa kao Gospodina. Đavao nas pokušava optužiti, ali Bog je rekao da se više neće sjećati naših grijeha. To je u Njegovom umu kao da nikad nismo zgriješili.

Znate, i obrnuto je također točno. Kad Bog kaže da se neće sjećati čovjekovih pravednih djela, misli da će zaboraviti da ga je jednom poznavao. Odnos je okončan.

Sad ćemo detaljnije istražiti što Pismo kaže o vjerniku koji trajno ode od svojeg spasenja. Apostol Jakov piše:

„Braćo moja, ako tko od vas odluta od istine pa ga tko obrati, neka zna da će onaj koji vrati grešnika s njegovog krivog puta spasiti njegovu dušu od smrti i postići oprostjenje mnogih grijeha.“

(Jakovljeva 5: 19–20).

Prva pojedinost koju ćemo istaknuti nalazi se u riječima: „Braćo moja, ako tko od vas...“ Jakov se ne obraća ljudima koji samo misle da su kršćani. On priča o *vjerniku* koji odluta od puta istine. U tom je odlomku brat koji odluta od istine nazvan *grešnikom*. To ne znači da više nije nanovo rođen; radije, on je u navici grijehenja i treba se vratiti poslušnosti. Međutim, ako ustraje u svojem lutanju, Jakov jasno govori da će konačni rezultat biti smrt duše – izgubljena duša – ako nema povratka Bogu (pokajanja). Izreke to potvrđuju govoreći: „Čovjek koji *odluta* od puta razumijevanja, obitavat će u zajednici duhova (mrtvih)⁰³ (Izreke 21: 16, AMP).

Izreke potvrđuju Jakovljeve riječi pokazujući da je zbor mrtvih, koji je Had – a na kraju – ognjeno jezero – konačno prebivalište osobe koja *odluta* od Božjih puteva, a ne vrati se pravednosti.

Knjiga života

Knjiga života u Novom je zavjetu spomenuta osam puta. Pavao i Ivan pišu da su svi koji će provesti vječnost s Isusom zapisani u toj knjizi. Naša su imena upisana u nju u trenutku kad smo nanovo rođeni.

Sjetite se Efrosyninog svjedočanstva iz četvrtog poglavlja. Kad je ta mlada Grkinja predala svoj život Isusu, Bog Otac zapisao je njezino ime u Knjigu života i rekao joj: „Dobro došla u obitelj!“ Na isti način Pavao piše bratu vjerniku: „A molim i tebe, pravi družo, pomaži im, one su se borile u evanđelju zajedno sa mnom, i s Klementom i ostalim mojim suradnicima kojih su imena u Knjizi života.“ (Filipljanima 4: 3, Vž).

⁰³ „Čovjek koji skreće s puta razbora počivat će u zboru mrtvačkom.“

Točno je i obrnuto. Svi oni koji nisu zapisani u Knjizi života, izgubljeni su. Poslušajte što kaže Knjiga otkrivenja: „I tko se god ne nađe zapisan u Knjizi života, bi bačen u jezero ognjeno.“ (Otkrivenje 20: 15, Vž).

Ivan nam nedvosmisleno govori da su jedini ljudi koji će biti primljeni u vječni Božji grad „samo oni koji su zapisani u Jaganjčevoj Knjizi života.“ (Otkrivenje 21: 27, Vž). Ostali će se zateći u zboru mrtvih.

U Otkrivenju 3 Isus govori crkvi – ne gradu, ne skupini izgubljenih ljudi, ne štovateljima lažnih bogova, ne „tobožnoj“ crkvi. On govori onima koji su istinski Njegovi i upozorava: „Onaj koji pobjeđuje, taj će biti odjeven u bijele haljine. I njegovo ime neću *izbrisati* iz Knjige života“ (Otkrivenje 3: 5, Vž). *Amplified Bible* ovako navodi Njegove riječi: „Neću *maknuti* ili *izbrisati* njegovo ime iz Knjige života.“

Jeste li zamijetili riječ *maknuti*? Jedini način na koji vaše ime može biti *maknuto* iz Knjige života jest taj da prvo bude tamo. Samo oni koji su istinski nanovo rođeni kroz vjeru u Isusa Krista zapisani su u Knjizi života. Nevjernici, pa i čak oni prevareni, koji nikad nisu istinski hodali s Isusom, nikad nisu bili zapisani u toj knjizi pa njihova imena ne mogu biti izbrisana. On se obraća onima koji su „u obitelji“.

Otrežnjujuća vizija

U dvadesetom je stoljeću jedan Božji čovjek skoro sedamdeset godina vjerno služio u službi. Njegov je utjecaj u Tijelu Kristovom bio monumentalan, s njegovih preko šezdeset pet milijuna tiskanih primjeraka i preko 20 000 ljudi koji su završili njegove biblijske škole.

U jednoj od svojih knjiga pisao je o ovoj temi. On bilježi da mu se 1952. Isus pokazao u viziji i pokazao mu ženu pastora kojeg

je poznavao. Počela je vjerovati u laž da su njezine sposobnosti i njezina ljepota traćene u službi. S vremenom je počela razmišljati o slavi, popularnosti i bogatstvu koje bi mogla imati u svijetu. Na kraju je popustila, ostavila svojeg muža i otišla tražiti uspjeh koji je željela.

Gospodin je tom službeniku izričito rekao: *Ova je žena bila moje dijete*, i potom mu naredio da *ne* moli za nju. Ovo što slijedi, izravno je preuzeto iz njegove knjige:

„Gospodine, što će se dogoditi s njom?“ pitao sam.

„Provest će vječnost u predjelima prokletih, gdje je plač i škrgut zuba“, odgovorio je. U viziji sam je vidio kako ide dolje u jamu pakla. Čuo sam njezine užasne vriskove.

„Ova je žena bila Tvoje dijete, Gospodine. Bila je ispunjena Tvojim Duhom i imala je udio u službi. A ipak si rekao da ne molim za nju. Ne mogu to razumjeti!“

Gospodin me podsjetio na sljedeće stihove: „Ako tko vidi svoga brata gdje čini grijeh koji nije smrtonosan, neka moli, i dat ću mu život – onima, naime, koji ne griješe smrtonosno. Postoji smrtonosni grijeh; za nj ne velim da se moli.“ (1. Ivanova 5: 16).

Ja sam rekao: „Ali Gospodine, ja sam uvijek vjerovao da se grijeh o kojem piše u tom stihu odnosi na tjelesnu smrt, i da je osoba spašena iako je sagriješila.“

„Ali Pismo ne spominje tjelesnu smrt“, istaknuo je Gospodin. „Ti mu nešto nadodaješ. Ako pročitaš cijelo peto poglavlje 1. Ivanove, vidjet ćeš da govori o životu i smrti – duhovnom životu i smrti – i ovo je duhovna smrt. To se odnosi na vjernika koji može sagriješiti smrtnim grijehom, i zato kažem da za to ne molite. Rekao sam ti da ne moliš za tu ženu jer je sagriješila smrtnim grijehom.“

„To zaista remeti moju teologiju, Gospodine. Bi li pojasnio malo više?“ upitao sam. (Ponekad naša teologija treba biti srušena ako nije u skladu s Riječju.)

Isus me podsjetio na sljedeći stih:
Hebrejima 6: 4–6

„Zbilja je nemoguće one koji su jedanput prosvijetljeni i koji su okusili nebeski dar, koji su postali dionici Duha Svetoga i koji su okusili dobru riječ Božju i čudesa budućeg svijeta, pa ipak otpali, opet obnoviti (za to) da se obrate, njih koji za svoj vlastiti račun razapinju Sina Božjega i javno ga izlažu ruglu.“¹

U gornjim stihovima trebamo zamijetiti neke uvjete. Prvo, da otpadne od vjere, osoba treba biti prosvijetljena i trebala je okusiti nebeski dar. To bi se odnosilo na one koji su primili Isusa jer je On taj nebeski dar. Drugo, osoba mora biti ispunjena Duhom Svetim. Treće, morala je iskusiti dobru Riječ Božju i čudesa svijeta koji će doći. Iz tog popisa možemo vidjeti da to ne bi uključivalo djecu u Kristu, već samo zrele vjernike.

U prošlosti, nekoliko mi je osoba prišlo u suzama i reklo da su u jednom trenutku rekli Gospodinu da Mu više ne žele služiti. Kasnije su osjetili duboko žaljenje i pokajali se. Osjetili su veliki strah nailazeći na ovaj odlomak i nekoliko sličnih u svojim Biblijama. Međutim, djeca u Kristu ponekad rade glupe stvari iz neznanja, i Gospodin to zna. Pisac Hebrejima ne priča o djetetu u Kristu već o onome tko je zreo.

Da nastavim služiti utjehom tim mučenim dušama, kažem im da ne bi imali želju vratiti se zajedništvu s Isusom da su počinili smrtni grijeh (kako je navedeno u citiranom odlomku). Sama činjenica da su žedali za Njim i uistinu se pokajali, što je bilo praćeno pobožnim

plodom, značila je da ih je Duh Sveti privukao nazad u zajedništvo. Da su ti ljudi trajno otišli, kao što je učinila žena u viziji službenika, ne bi bilo želje za prisnošću s Isusom ni za življenjem svetog života.

Isus je rekao da je ta žena zaista bila dijete Božje. Službenik koji je napisao to svjedočanstvo odrastao je u denominaciji u kojoj mnogi ne vjeruju da osoba može otići od svojeg spasenja; oni vjeruju u bezuvjetnu, vječnu sigurnost. Zato je rekao: „To zaista remeti moju teologiju.“ Kao djetetu Božjem, ženino je ime bilo zapisano u Knjizi života. Nije ustrajala već se trajno vratila svijetu; stoga, njezino je ime bilo izbrisano, baš kako je Isus upozorio crkvu u Otkrivenju 3. Ona je odabrala otići zauvijek. Nije bila „onaj koji pobjeđuje“. Zato nam pisac Poslanice Hebrejima govori da je nemoguće da takva osoba bude obnovljena. Sad je bila *dvaput mrtva*. Jednom je bila mrtva u grijesima, potom je naslijedila vječni život, ali je ponovno umrla u grijehu time što je zauvijek otišla (vidi Juda 12).

Jednom kad osoba dođe u to stanje, nikad više ne može biti novorođena. Zbog toga pisac Poslanice Hebrejima za njih kaže: „Zbilja je nemoguće... opet obnoviti (za to) da se obrate“. Zato je vrlo pogrešno misliti da možemo imati situacije u kojima su ljudi ponovno novorođeni.

Opet, dopustite mi ponoviti: ako osoba počini taj grijeh, ona ne bi imala želju pokajati se niti ikad više potpuno živjeti za Isusa. Nitko nas ne može privući Isusu osim Duha Svetoga. Jednom kad On napusti istinskog vjernika zbog njegovog otpadništva – poput onoga u slučaju žene koju je službenik opisao – On se neće vratiti. Iz tog je razloga Duh Sveti strpljiv. On neće lako odustati.

Crnina tame

Apostol Petar daje nam dodatan uvid. Kaže:

„Kad ljudi pobjegnu od pokvarenosti svijeta spoznajom našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista...“

(2. Petrova 2: 20, NLT).

Idemo prvo zastati i proučiti kome se Petar obraća. Ako su neki pobjegli od zagađenja (pokvarenosti) svijeta kroz spoznaju Gospodina i Spasitelja Isusa Krista, to ih nesumnjivo čini kršćanima. Oni ne bi potpali pod kategoriju varalica o kojima smo pisali u prošlom poglavlju – onih koji govore da znaju Boga, ali Ga zapravo ne znaju. Umjesto toga, ti su ljudi zaista pobjegli od pokvarenosti ovoga svijeta kroz spasiteljsku milost Gospodina Krista. Nema sumnje da se Petar obraća ljudima koji su nanovo rođeni.

U nastavku čitamo:

„... I potom ponovno postanu zapleteni i porobljeni grijehom, gore im je nego prije. Bilo bi bolje da nikad nisu znali put ka pravednosti nego da ga znaju i potom odbace zapovijed koja im je dana da žive svetim životom.“

(2. Petrova 2: 20–21, NLT).

Petar govori o kršćanima koji su se ponovno predali ropstvu grijeha. Za njih bi bilo bolje da nikad nisu spoznali stvarnost spasenja kroz Isusa Krista. Trajno su odabrali užitke, požude i ponos ovog života umjesto poslušnosti da žive svetim životom.

Zašto bi bilo bolje da nikad nisu poznavali put pravednosti? Odgovor daje Juda. Kao i Petar, i Juda govori o onima koji odu od svojeg spasenja. On kaže: „Jao njima! Krenuli su putem Kajinovim,

potpuno se predali za plaću zabludi Balaamovoj i propali od iste pobune kao i Kore.“ (Juda 11).

I Kain i Balaam i Korah jednom su imali odnos s Gospodinom. Dvojica od njih bili su službenici. Kainova je pogreška bila očita neposlušnost Bogu, Balaamova je bila ljubav prema novcu, a Korahova je bila pobuna protiv ovlaštenog autoriteta.

Juda nastavlja:

„Oni su mrlje na vašim ljubavnim gozbama; kada se s vama goste, bez straha sami sebe napasaju: oni su bezvodni oblaci što ih vjetrovi raznose, бесплодна stabla jesenska, dvaput umrla, iz korijena iščupana, bijesni morski valovi što pjeneći se izbacuju vlastite sramote, zvijezde lutalice za koje se čuva najcrnja tama zauvijek.“
(Juda 12–13, GBV/Živa riječ).

U ranoj crkvi, gozbe ljubavi – agape – bile su večernji obroci na kojima su se članovi okupljali kao izraz bliskog odnosa s Bogom i jednih s drugima. Agape su uglavnom završavale sakramentom svete pričesti.² Ovdje saznajemo vrlo otrežnjavajuću činjenicu: svi koji odu od spasenja neće napustiti organiziranu crkvu kao što je napustila žena u viziji službenika. Takve ljude to čini najopasnijima zbog njihovog utjecaja na djecu, slabe savjesti i ranjenu, koji može biti koban.

Korah je primjer takve vrste osobe. On je bio Aaronov pomoćni službenik, ali je rekao i Mojsiju i Aaronu: „Pretjerali ste! Svakog je u Izraelu Bog odvojio, i *on je sa svakim od nas*. Kojim pravom nastupate kao da ste veći od bilo koga drugoga među svim ovim ljudima Gospodinovim?“⁰⁴ (Brojevi 16: 3, NLT). Korahov je utjecaj

⁰⁴ „Vi prelazite mjeru! Sva je zajednica, svi njezini članovi, posvećena, i među njima je Jahve. Zašto se onda uzvisujete iznad zajednice Jahvine!“

uzrokovao da dođe smrtna osuda na 250 voditelja i 14 700 članova zajednice!

Juda nam govori da ti otpadnici, koje naziva *mrljama*, ostaju u našim zajednicama. Oni imaju lažan osjećaj sigurnosti u milost u kojoj su nekoć hodali, ali su je iskrivili živeći tako da služe sebi i izgubili su strah Božji. Zamijetite da je Korah rekao da je Bog „sa svakim od nas“. I on je hodao u lažnom osjećaju sigurnosti, jer se sljedeći dan zemlja otvorila i živog ga usisala u pakao.

Stoga, ti će otpadnici i dalje poznavati jezik kršćana. Družit će se s drugim vjernicima, ali ih nećete naći među onima koji pobjeđuju, a po koje se Isus vraća. On dolazi po crkvu bez *mrlje* (vidi Efežanima 5: 27, GBV/Živa riječ).

Juda ističe da su ti ljudi *dvaput mrtvi*. Kako možete umrijeti dvaput? Moguće je da ste jednom bili mrtvi u grijehu, zatim primili vječni život kroz novorođenje, ali potom iznova tragično umrli kroz uporan, nepokajan grijeh. Zapamtite, Jakov je rekao da, ako kršćanin odluta od istine i ostane u tom stanju, njegova će duša *umrijeti*. A Ivan kaže da za vjernike postoji smrtni grijeh. Obojica govore o onom tko je *dvaput mrtav*.

Zamijetite da Juda kaže: „Za koje se čuva *najcrnija tama zauvijek*.“ *Najcrnija tama* podrazumijeva najgoru vječnu kaznu. To je očito u Isusovim riječima o Njegovom dolasku i sudu.

On kaže:

„Blažene one sluge koje će gospodar, kad dođe, naći gdje bdiju!... No rekne li onaj sluga u srcu svojemu: ‚Otegnuo se dolazak mojega gospodara‘ pa počne tući sluge i sluškinje, jesti i piti i opijati se, doći će gospodar toga sluge u dan u koji ne očekuje i u čas za koji ne zna; i rasjeći će ga nadvoje

i dodijeliti mu udio među nevjernicima. A onaj sluga koji je znao volju gospodara svojega, a nije pripravo niti učinio po volji njegovoj, dobit će mnogo udaraca. Onaj pak koji nije znao, a učinio je što zaslužuje udarce, dobit će malo udaraca.“
(Luka 13: 37, 45–48, Vž).

Toliko je toga u tim stihovima. Dopustite mi da istaknem nekoliko činjenica. Najprije, primijetite da pričamo o *sluzi*, a ne o nekome tko nije član, ne o poganinu ili grešniku. On je *znao volju svojega gospodara*, a ipak je učinio nešto što joj je protivno. To nije povezano s ponašanjem Neovisnog; on je u kategoriji onih koji nisu znali i dobili su *malo batina*. Ne odnosi se ni na Prevarenog. Prevareni je mislio da je sluga, ali, prema Jalynu, nikad nije bio pravi sluga. Osoba o kojoj Isus govori nazvana je slugom, i on je potpuno poznao volju svojega gospodara. On je taj koji je otišao od svojeg spasenja.

Zapazite da je čovjek tukao svoje sluge suradnike. To govori o životnom stilu iskorištavanja drugih za osobnu korist ili zadovoljstvo. I vidimo da čovjek sad živi od danas do sutra. Jede, pije i opija se. Živi da služi sebi. Sjetite se da Juda izjavljuje da se otpadnici goste s drugim vjernicima bez straha Božjega. Oni služe samo sebi. Sve su njihove odluke, iako se i čine plemenitima, samo na njihovu korist.

Konačno, primijetite, kad se radi o presudi tom slugi, rečeno nam je da je dodijeljen ili poslan tamo gdje su bili nevjernici (oni koji nikad nisu bili spašeni). Nevjernici su primili samo *malo batina*, ali je sluga koji je poznao volju svojega gospodara i odmetnuo se od nje dobio *mnogo batina* – što govori da će on dobiti najveću kaznu ognjenog jezera ili crninu tame, zauvijek!

Gorko nepraštanje

Ovo bi se svakako odnosilo na Naivnu (zajedno s Licemjernim). Naivna znala je da je opraštanje Jalynova volja, a ipak je to odbila.

Odabrala se čvrsto držati Klevetničine uvrede. Njezino je ogorčenje otvorilo vrata njezinom oskvrnuću. Zato čitamo uputu Božjim ljudima: „Budno pazite da tko ne ostane bez milosti Božje, da ne proklja koji gorki korijen i da ne unese zabunu i ne zarazi cijelo mnoštvo!“ (Hebrejima 12: 15).

Kroz istraživanje Novog zavjeta, kao i kroz godine iskustva u službi, naučio sam da je najveća zamka koja odvlači ljude od njihovog hoda s Bogom nepraštanje. Kao što je učinilo Slabom Srcu, nepraštanje otvara vrata svim vrstama drugih zabludjelih uvjerenja i ponašanja.

U Mateju 18, Isus govori usporedbu o velikom kralju koji je u postupku namirenja svojih dugova. Pred njega je doveden sluga koji mu je dugovao deset tisuća talenata. Talent nije bio količina novca već mjera težine koja je mjerila zlato (vidi 2. Samuelova 12: 30), srebro (vidi 1. Kraljevima 20: 39) te druge metale i robu. U toj usporedbi, talent predstavlja iznos duga, stoga možemo sigurno pretpostaviti da se u Isusovoj usporedbi on odnosio na jedinicu razmjene poput zlata ili srebra. Pretpostavimo da je bilo zlato.

Uobičajen talent bio je istovjetan otprilike sedamdeset pet funti (cca 34 kg)⁰⁵. To je bila puna težina koju je čovjek mogao nositi (vidi 2. Kraljevima 5: 23). Deset tisuća talenata bilo bi otprilike 750 000 funti ili 375 tona. Dakle, taj je sluga dugovao kralju 375 tona zlata. Kad sam pisao ovu knjigu, cijena zlata bila je otprilike 1 200 dolara po unci⁰⁶. Hajdemo to izračunati. Deset tisuća talenata zlata vrijedilo bi ugrubo četrnaest milijardi dolara. Toliko je taj sluga dugovao kralju! Smisao koji Isus ističe jest da je taj sluga imao poražavajući dug koji nikad ne bi mogao otplatiti.

Kralj je naredio da čovjek i njegova obitelj budu prodani kako bi se dug krenuo podmirivati. Čovjek je pao kralju do nogu i molio za milost, što je kralj uslišio. Oprostio mu je čitav dug.

⁰⁵ Međunarodna funta odgovara 0,45359237 kilograma.

⁰⁶ Jedinica za masu, odgovara 28,35 grama.

U toj usporedbi vidimo da kralj predstavlja Boga Oca. Čovjek kojemu je dug oprostjen predstavlja nekoga tko je primio Njegovo oprostjenje kroz Isusa Krista. Kad je učinjeno neko zlo, nastaje dug. Čuli ste da se kaže: „On će platiti za to.“ Oprost je poništenje duga. Tom je čovjeku, kao i nama, oprostjen dug koji ne možemo platiti.

Ipak, čitamo: „Kad taj sluga iziđe, susretne jednoga od drugova svojih koji mu je dugovao stotinu denara. Uhvati ga, poče ga daviti i govoriti mu: ‚Vrati što si dužan!‘“ (Matej 18: 28).

Denar je bila uobičajena dnevna plaća. Pretpostavimo da bismo to izjednačili sa 100 dolara u današnjim novcima. Ukupni dug bio bi otprilike 10 000 dolara. To nije mali prekršaj.

Dalje čitamo: „Tada pred njega pade drug njegov i zamoli ga: ‚Ustrpljenja imaj sa mnom, pa ću ti vratiti!‘ Ali on ne htjede, nego ode i baci ga u tamnicu dok ne vrati dug.“ (Matej 18: 29–30). Tom je čovjeku oprostjen dug od 14 milijardi dolara. Prijatelj sluga duguje mu 10 000 dolara, no on mu ne želi otpustiti dug. Odlučan je da ga natjera da plati.

Važno je razumjeti da su prekršaji koje imamo jedni protiv drugih usporedivi s naslaganih 10 000 dolara duga naspram duga od 14 milijardi dolara koji je iznos našeg početnog prekršaja pred Bogom! Koliko god da je loše netko postupao prema vama, njegovi grijesi ne mogu se usporediti s našim prekršajima prema Bogu. Možda se osjećate kao da nikome nije tako loše kao vama. Ne razumijete koliko su loše postupali prema Isusu. On je bio nevin, besprijekorno janje koje je bilo zaklano i preuzelo je naš dug od 14 milijardi dolara.

Osoba koja ne može oprostiti zaboravila je koliko je velik dug njoj oprostjen! Kad razumijete smrt i vječnu muku od koje vas je Isus oslobodio, bez zadržke ćete oprostiti drugima – osloboditi ih. Nema ničeg goreg od vječnosti u ognjenom jezeru. Tamo nema

olakšanja. Crv ne umire, i vatra se ne gasi. To je bilo naše odredište dok nam Bog nije oprostio kroz smrt svojeg Sina, Isusa Krista! Ako osoba ne može oprostiti, nije svjesna stvarnosti pakla. Nije spoznala Božju ljubav i opraštanje.

Nastavimo s usporedbom:

„Kad njegovi drugovi vidješe što se dogodi, vrlo se ražalostiše te odoše sve javiti gospodar. Nato ga dozva k sebi gospodar njegov pa mu reče: ‚Zli slugo, sav sam ti dug oprostio jer si me molio. Zar nije trebalo da se i ti smiluješ svome drugu kako sam se i ja tebi smilovao?‘“

(Matej 18: 31–33).

Želim naglasiti da Isus u toj usporedbi ne priča o nevjernicima. On priča o kraljevim slugama, nanovo rođenim vjernicima. Onaj je čovjek već primio oprostjenje svojega velikog duga (spasenje) i zvan je gospodarevim slugom. Onaj kojemu nije mogao oprostiti bio mu je prijatelj sluga. Stoga možemo zaključiti da je to krajnji ishod „vjernika“ koji trajno odbije oprostiti.

Tu nalazim zadivljujuću istinu. Kad su čuli sve druge usporedbe u evanđeljima, ljudi su ispitivali da čuju značenje. Međutim, Isus daje tumačenje ove usporedbe, a da nije zamoljen. Vjerujem da je to zbog toga što je poruka koju je davao bila toliko izvan norme da se morao pobrinuti da su je ljudi razumjeli. Evo tumačenja:

„Tada ga njegov gospodar, pun gnjeva, predade mučiteljima dok ne vrati sav dug. Tako će i Otac moj nebeski postupiti s vama ako ne oprostite jedni drugima [*bratu*, u navedenom engleskom stihu, op. prev.] od svega srca.“

(Matej 18: 34–35).

Tri su važne pojedinosti koje želim istaknuti u ovim dvama stihovima. Prvo, sluga koji nije oprostio predan je mučiteljima. Drugo, on sad mora otplatiti izvorni dug od 375 tona zlata. I treće, to je ono što će Bog Otac učiniti bilo kome tko ne oprostí povredu svojem bratu.

Kratko ćemo proći svaku stavku. Prvo, riječ *mučenje* podrazumijeva čin nanošenja iznimne boli i agonije uma ili tijela te iskrivljenja iz normalnog položaja. Mučitelj je onaj koji nanosi bol.

Vjernik koji odbije oprostí bit će mučen demonskim duhovima. Tim *mučiteljima* dopušteno je da po želji nanose bol i agoniju uma i tijela. Često sam molio za ljude u službama koji nisu mogli primiti iscjeljenje, utjehu ili oslobođenje, sve zato što nisu otpustili drugima i oprostili iz svojih srca. Ta gorčina skoro uvijek vodi k ljutnji i povredi prema Bogu. Vjera tih osoba postane oskvrnjena i, ako nema pokajanja i oproštenja, njihov će kraj biti koban.

Druga je stavka da taj neprastajući sluga sad mora platiti izvorni, neplativi dug. Od njega se traži da učini nemoguće! To je dug koji je Isus platio na Kalvariji. Možda se zgrčíte na to, ali čujte Isusove riječi na drugom mjestu: „Kad stojíte i *molíte*, oprostíte ako što imate protiv koga, da i vama *Otac vaš nebeski* oprostí vaše grijehe.“ (Marko 11: 25).

Primijetíte kome se Isus ovdje obraća. Pogledajte Njegove riječi: „Otac vaš nebeski“. Bog nije Otac grešniku. On je *Bog* grešniku i *Otac* vjerniku. Također, nije uobičajeno da grešnici mole. Zato je jasno da se Isus obraća djeci Božjoj.

Nastavimo. „Ali ako vi ne oprostíte,“ kaže Isus, „neće ni Otac vaš, koji je u nebu, oprostíte vaše prijestupe.“ (Marko 11: 26). To je jasno koliko može biti. Dovodi nas do treće točke: ako osoba odbije oprostí, bit će mučena dok ne otplati neotplativi dug. To je nemoguće, jer nitko ne može platiti otkupninu za svoju dušu (vidi

Psalam 49: 7, NLT⁰⁷). Isus kaže da, ako vi ne oprostite, vaš Otac neće oprostiti vama vaše grijehе. Je li vrijedno toga?

Ne pričamo o nekom tko se probija kroz povredu i moli da oprostí. Pričamo o nekom poput Slabog Srca tko ustrajno odbija oprostí. Zamijetite da je u alegoriji njezino nepraštanje otvorilo vrata drugim vrstama zla i ona je postupno umakla od svoje odanosti Jalynu. Je li povreda bila vrijedna njezinog kobnog kraja? Ponovno, zato nam pisac Poslanice Hebrejima izrazito govori da se pažljivo ispitamo i otpustimo bilo koji oblik gorčine, jer njome su *mnogi* zaraženi.

Sad možemo razumjeti Isusove riječi koje se odnose na posljednje dane crkve. On kaže: „Mnogi će biti *povrijeđeni*, izdavati će jedni druge i mrziti će jedni druge... I zato što će *bezakonje obilovati*, *ljubav* će mnogih ohladnjeti. Ali onaj koji ustraje do kraja, bit će spašen“ (Matej 24: 10, 12–13, NKJV).

Zapazite da neće biti pokoji niti nekoliko već *mnogo* onih koji će biti povrijeđeni u danima u kojima živimo. Riječ *mnogi* znači ogroman, pozamašan ili velik broj. Povreda ili nepraštanje vodit će k bezakonju i ljubav će brojnih ohladnjeti.

Grčka riječ ovdje prevedena kao *ljubav* je *agape*, koja opisuje ljubav Božju izlivenu u srce kršćanina onog trena kad je spašen. Isus ne govori o varalicama, jer oni nikad nisu istinski primili ljubav Božju. Ne, On govori vjernicima, jer primijetite da kaže: „Ali onaj koji ustraje do kraja, bit će spašen.“ Ne kaže se grešniku ili varalici: „Ako ustraješ do kraja, bit ćeš spašen.“ Oni još nisu počeli trku!

Otpadanje od vjere

Pismo nas upozorava na *otpadanje* koje će se dogoditi među vjernicima u našim danima. Pavao kaže: „Neka vas nitko ne zavede ni na koji način: jer taj dan [dolaska Gospodina] neće doći ako

07 „Ipak se ne mogu otkupiti od smrti plaćajući otkupninu Bogu.“ (Psalam 49: 7, NLT).

najprije ne dođe otpadanje“ (2. Solunjanima 2: 3, GBV/Živa riječ, nadopunjeno prema engleskom prijevodu NKJV, op. prev.). I opet navješćuje: „Duh *izričito veli* da će u posljednja vremena neki *otpasti od vjere*“ (1. Timoteju 4: 1).

Zašto? „Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrave nauke, nego će prema svojim strastima sebi nagomilati učitelje da im škakljaju uši, te će *odvratiti uši od istine*“ (2. Timoteju 4: 3–4).

Zamijetite da u gornjem stihu Pavao kaže da će ljudi „otpasti od vjere“. Vjera o kojoj on priča nije prividna vjera. To je prava vjera u Isusa Krista. Da bi ti ljudi otpali od vjere, potrebno je da su neko vrijeme zapravo i bili u njoj.

Od skoro svakog pisca iz Novog zavjeta podijelio sam istine koje se tiču otpadanja vjernika od istinske vjere. Dopustite mi da sad podijelim dijelove spisa istaknutih otaca rane crkve, od kojih su neki bili učenici apostola koji su napisali Novi zavjet. Ustanovio sam da su njihovi spisi u izravnoj vezi s riječima koje smo vidjeli u Pismu:

„Činimo onda pravednost da na kraju možemo biti spašeni.“

– Klement Rimski³

„Čak i u slučaju onoga koji je učinio najbolja dobra djela u svojem životu, ali se na kraju strmoglavio u pokvarenost, sve su njegove prethodne patnje beskorisne. Jer je na vrhuncu drame odustao od svoje uloge.“

– Klement Aleksandrijski⁴

„Neki misle da je Bog pod nužnošću davanja, čak i nedostojnima, onoga što je obećao [dati]. Stoga oni Njegovu darežljivost pretvaraju u Njegovu

ropstvo... Zar nije tako da mnogi poslije otpadnu [od milosti]? Zar nije ovaj dar od mnogih oduzet?“
– Tertulijan⁵

„Čovjek može imati stečenu pravednost, od koje mu je moguće otpasti.“

– Origen

„Oni koji Ga ne slušaju, kad ih On razbaštini, prestaju biti Njegovi sinovi.“

– Irenej

Kad su čuli moj stav o tim istinama iz Pisma, neki su mi netočno rekli: „John, ti si arminijanac.“ Taj izraz riječnik opisuje na sljedeći način: „Od ili povezan s teologijom Jakova Arminija i njegovih sljedbenika, koji su odbacili kalvinističku doktrinu predodređenosti i izabranosti i koji su vjerovali da je ljudska slobodna volja spojiva s Božjom suverennošću.“⁸

Tim ljudima kažem: „Ne, ja nisam ni kalvinist ni arminijanac. Ja sam kršćanin koji vjeruje da je Biblija nepogrešiva Riječ Božja.“

Jakov Arminije živio je mnogo poslije pisaca Svetog Pisma i čak mnogo poslije citiranih ranih voditelja. Biste li onda mogli te pisce nazvati arminijancima? Očito ne, jer su živjeli i pisali prije nego što je Arminije rođen. Ono što ja pišem nije osobna misao, koncept ili uvjerenje već jasno priopćena istina Novoga zavjeta. A Bog je svoju poruku upozorenja učinio vrlo jasnom onima od nas koji vjeruju. Moramo biti oprezni da se ne zakačimo na škole misli, već da budemo otvoreni za kontekst Pisma kako Duh Sveti nadahnjuje, jer:

„Cijelo je Pismo od Boga nadahnuto i korisno je za to da nas nauči onome što je istinito i da shvatimo što je krivo u našim životima. Ono

nas ispravlja i uči nas činiti ono što je ispravno. Ono je Božji način da u svakom pogledu budemo pripremljeni...“

(2. Timoteju 3: 16–17, NLT).

Zanimljivo je primijetiti kako su lažni voditelji, koje je Isus strogo upozoravao i korio, bili oni koji su se okupljali oko škola misli i koji su učili na sličan način. Međutim, ako pogledate što je bilo rečeno o Ivan Krstitelju, Isusu ili o drugima koji su govorili istinu, iznova čitamo izvještaje da je svaki „učio kao onaj koji ima vlast, a ne kao njihovi književnici.“ (Matej 7: 29). Iz tog razloga, Pavao Titu daje upute: „Ovo govori i potiči i kori sa svom vlašću.“ (Titu 2: 15, Vž). A Timoteju piše: „Ostani u Efezu da zapovjediš nekima neka ne naučavaju drugi nauk“ (1. Timoteju 1: 3, GBV/Živa riječ). Pavao je Timoteja također uputio:

„Objavljuj i propovijedaj Riječ! Zadrži svoju svjesnost hitnosti [budi u stanju pripravnosti, budi pri ruci i spreman], bilo da prilika djeluje povoljna ili nepovoljna. [Bilo da je zgodno ili nezgodno, bilo da je poželjno ili nepoželjno, ti kao propovjednik Riječi trebaš pokazati ljudima na koji su način njihovi životi pogrešni.] I uvjeri ih, koreći i ispravljajući, upozoravajući i uvjeravajući i ohrabrujući ih, bivajući neumoran i neiscrpan u strpljenju i poučavanju.“

(2. Timoteju 4: 2, AMP).

U Efežanima 6, Pavao traži molitvu da „govori hrabro, kako treba govoriti“ (stih 20). Možete vidjeti da je to osobina svih istinskih Božjih govornika. Njihov je autoritet u Riječi Božjoj. Oni se neće okupiti oko osobnih osjećaja, škola misli ili mišljenja većine. Većina ponekad može biti u krivu. Moramo znati da Bog misli što kaže i kaže što misli!

Očuvati vas od pada

Neki su bili potreseni tom porukom otpadanja od milosti, koja je tako jasna u Pismu. Dolazili bi mi u stanju panike i govorili: „Mislio/la sam da imamo vječnu sigurnost.“

Na to odgovorim: „Potpuno točno! Imamo vječnu sigurnost! Isus je rekao da neće izgubiti nijednog kojeg Mu je Otac dao (vidi Ivan 18: 9) jer nas On nikad neće ostaviti ni napustiti. Ali nije rekao da mi ne možemo napustiti Njega.“ To uglavnom bude praćeno zabrinutim pogledima. I tad kažem: „Ako istinski voliš Isusa Krista, zašto bi ikad htio van? Nećeš Ga zanijekati ako Ga stvarno voliš!“

Ako volite Boga, neće vam biti problem držati Njegove zapovijedi! Ako je služenje Bogu obveza, ušli ste u legalistički odnos i bit će teško držati Njegove zapovijedi. Ne bismo trebali služiti Bogu da steknemo Njegovo odobravanje; trebali bismo služiti Bogu zato što smo zaljubljeni u Njega!

Juda nastavlja govoreći nam kako da obnovljamo svoju ljubav čak i ako postoje loši utjecaji u crkvi. On kaže: „Očuvajte sami sebe u ljubavi Božjoj, *očekujući* milosrđe našega Gospodina, Isusa Krista, za vječni život.“ (Juda 21). Trebamo *očekivati* [engleski navod stiha kaže *tražiti*, op. prev.] Gospodina svaki tren u danu. Trebamo čeznuti za Njim i neprekidno Ga tražiti da nam se može više otkrivati, jer „tko god je položio ovu nadu u njega, *čisti* se od grijeha kao što je on čist“ (1. Ivanova 3: 3). Ivan je izričito pisao o otkrivenju Isusa Krista.

Kad tražite Njega i zajedništvo s Njegovim Duhom, nikad nećete htjeti otići od toga. Stoga nema ničega čime biste mogli biti uzdrmani. Jedno od mojih najdražih obećanja u Bibliji u zaključku je Judine poslanice. Onima koji se čuvaju u ljubavi Božjoj tražeći otkrivenje Isusa, Juda kaže:

„A onomu koji vas može očuvati od pada i postaviti vas pred svoju slavu besprijeorne u prekomjernoj radosti, jedinome mudrome Bogu, našem Spasitelju, slava i veličanstvo, vlast i moć, i sada i zauvijek. Amen.“

(Juda 24–25).

To je moja žarka molitva i želja za vas!

NAŠA SPOSOBNOST
DA GRADIMO BOŽJE KRALJEVSTVO
NE TEMELJI SE NA NAŠIM
PRIRODNIM SPOSOBNOSTIMA,
NEGO SE U POTPUNOSTI
TEMELJI NA NAŠOJ **POSLUŠNOSTI**
DUHU SVETOM.

- JOHN BEVERE
VOĐENI VJEČNOŠĆU

NE DOLAZIMO ISUSU
ZBOG **BOLJEG** ŽIVOTA.

DOLAZIMO MU,
*JER **ON** JE ŽIVOT.*

- JOHN BEVERE
VOĐENI VJEČNOŠĆU

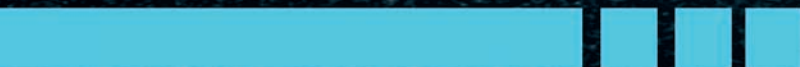

AKO NE ODABERETE

ŽIVJETI POZIV,

KOJI BOG IMA ZA VAS...

... ON ĆE GA DATI
NEKOM DRUGOM.

- JOHN BEVERE
VOĐENI VJEČNOŠĆU

KADA **GRADIMO** SVOJE ŽIVOTE
NA NEPROMJENJIVOJ
ISTINI **BOŽJE RIJEČI,**

BIT ĆEMO **PRIPREMLJENI**
ZAKORAČITI
U VJEČNOST S **POUZDANJEM.**

- JOHN BEVERE
VOĐENI VJEČNOŠĆU

BOG ĆE NAM SUDITI
PREMA **SVOJOJ RIJEČI,**
NE NAŠIM VLASTITIM
LJUDSKIM STANDARDIMA.

- JOHN BEVERE
VOĐENI VJEČNOŠĆU

Saznajte više na: [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

SEDMO POGLAVLJE

TEMELJ

...[Beskompromisno] pravedni imaju vječni temelj.

– Izreke 10: 25, AMP

Prije nego što se vratimo alegoriji o Affabelu kako bismo razmotrili sud i nagrade Sebičnog i Milosrdne, zaključit ćemo ono što smo razmatrali u posljednjim trima poglavljima. Sjetite se ovog odlomka iz četvrtog poglavlja:

„Hajdemo, dakle, nastaviti i proći taj osnovni stupanj u učenju i doktrini Krista (Mesije), čvrsto napredujući prema potpunosti i savršenstvu koji pripadaju duhovnoj zrelosti. Nemojmo opet postavljati temelj o... vječnom sudu i kazni.“

(Hebrejima 6: 1–2, AMP).

Ako smo bez čvrstog temelja u istinama o vječnom sudu i kazni, to nas sprječava da izgradimo ispravan i zdrav život u Kristu. Možemo to usporediti s pokušajima napredovanja u obrazovanju, a da nemate temeljne vještine koje usvajamo u osnovnoj školi, poput vještine čitanja i pisanja.

Zašto je tomu tako? U pažljivom proučavanju evanđelja zamijetit ćete da je Isus govorio o paklu i opisivao ga više nego nebo. Učinio je to kako bi postavio temelj u nama – strah Božji. Evo jednog primjera:

„Zato će se sve što u tami rekoste čuti na svjetlosti; sve što u sobama šaptaste propovijedat će se na krovovima [da svi čuju]! Kažem vama, svojim

prijateljima: ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, a poslije toga ne mogu više ništa učiniti! Pokazat ću vam koga treba da se bojite: bojte se [Boga], onoga koji, pošto oduzme život, ima vlast baciti u pakao!“

(Luka 12: 3–5; nadopunjeno prema engleskom prijevodu NLT).

Te su riječi snažne i precizne: stjecanje i održavanje ispravnog razumijevanja vječnog suda i kazne čvrsto usađuje i čuva strah Gospodnji u našim srcima.

Dopustite mi da pojasnim. Samo Bog može dati vječnu kaznu pakla. Ono što smo govorili u tajnosti bit će otkriveno svjetlom Njegove slave na sudu. Ne samo naše riječi, već i naši motivi, stavovi, postupci i djela bit će razotkriveni. Strah Božji neprestano nas održava svjesnima toga da od Njega ništa ne može biti skriveno, čak ni najtajnije stvari. Znamo da ništa neće pobjeći Njegovom sudu – i Njegov je sud pravedan. Ako nam nedostaje to razumijevanje, možemo biti zavedeni vjerujući da Bog previđa ili čak ne vidi bezakonje, i tješit ćemo se nebiblijskom milošću koja ne postoji (kao što su činili Prevareni, Naivna i Licemjerna). Lako možemo postati jedni od mnogih koji će u ovim zadnjim danima odlutati od postojane vjernosti u bezakonje.

Oni kojima nedostaje taj temelj sigurno će skliznuti u strah od čovjeka, a konačno i služimo onom koga se bojimo. Ako se bojimo Boga, bit ćemo Mu poslušni čak i pod pritiskom. Ako se bojimo čovjeka –popustit ćemo čovjeku – pogotovo pod pritiskom – i odlutati prema onom što koristi našim užiticima, tjelesnim požudama ili ponosu. Stalno popuštanje tijelu naposljetku će dovesti do ozbiljnih posljedica. Stoga, ako nam nedostaje svjesno razumijevanje vječnog suda i kazne, nedostajat će nam određena mjera straha Gospodnjeg, jer sveto je strahopoštovanje pred Kristovim sudom uistinu jedan vid straha Gospodnjeg. Pavao to kaže ovako:

„Jer nam se svima valja pojaviti pred sudištem Kristovim da svaki dobije što je kroz tijelo činio, prema onome što je učinio – bilo dobro ili zlo. Upoznavši dakle strah Gospodnji, uvjeravam ljude...“⁰¹.

(2. Korinćanima 5: 10–11, Vž).

Pavao nije mislio na sud velikog bijelog prijestolja (o kojem je Isus pričao u Luki 12), gdje će ljudi biti osuđeni na pakao. On misli na sud vjernicima. Taj ćemo sud početi proučavati u sljedećem poglavlju, ali primijetite da Pavao izjednačava Kristovo prijestolje suda sa strahom Gospodnjim. Štoviše, on u gornjem stihi prijestolje suda zapravo naziva „strah Gospodnji“. Poanta je ta da ne možemo odvojiti strah Gospodnji od razumijevanja suda, a strah je Gospodnji ključ za zdravi život.

Čujte riječi proroka Izaije: „On će biti siguran temelj tvojem vremenu, bogata riznica spasenja i mudrosti i znanja; strah Gospodnji ključ je tom blagu“ (Izaija 33: 6, NIV).

Sveti strah ključ je do Božjeg sigurnog temelja. Sjetite se u prošlim poglavljima kako Isus naviješta o mnoštvu koje će činiti čudesne stvari u Njegovo ime, ali će biti odbačeno u vječnu kaznu. Ne iznenađuje da je u Mateju 7 Isus odmah nastavio objašnjavajući uzrok njihovog pada. To je bilo zbog njihovog temelja. Izgradili su svoje živote na razmišljanjima i uvjerenjima koja ne mogu izdržati životne oluje. Isusovim riječima:

„Svatko tko sluša ove moje riječi i izvršava ih može se usporediti s mudrim čovjekom koji svoju kuću sagradi na litici. Udari pljusak, navališe potoci, dunuše vjetrovi i jurnuše na kuću, ali se ona ne sruši jer je sagrađena na litici [Božjem sigurnom temelju, strahu Gospodnjem].

⁰¹ „Jer nam se svima treba pojaviti pred sudom Kristovim, da svaki primi što je zaslužio: nagradu ili kaznu, već prema tome što je za zemaljskoga života činio. Prožeti, dakle, strahom Gospodnjim, nastojimo uvjeravati ljude.“

Naprotiv, svatko tko sluša ove moje riječi, a ne izvršava ih, može se usporediti s ludim čovjekom koji svoju kuću sagradi na pijesku. Udari pljusak, navališe potoci, dunuše vjetrovi i nasrnuše na tu kuću i ona se sruši. I velika bijaše njezina ruševina.“

(Matej 7: 24–27; nadopunjeno prema engleskom prijevodu TEV).

Oni koji su izdržali do kraja, oduprijeli su se olujama zbog svojih čvrstih temelja. Strah je Gospodnji taj temelj; on nam pruža stabilnost. On je riznica Božjeg blaga. Njegovo spasenje, mudrost i znanje skriveni su u njemu.

Strah Gospodnji

Što je strah Gospodnji? Znači li to bojati se Boga? Nipošto ne. Kako možemo biti bliski s Gospodinom (što je Njegova najiskrenija želja), ako Ga se bojimo? Kad je Bog došao objaviti se Izraelu, došao je da ima zajedništvo s njima kao što je imao s Mojsijem – no svi su se odmakli i odbili doći blizu. Mojsije je rekao ljudima: „*Ne bojte se*; jer Bog je došao da vas samo iskuša; *da strah pred Njim ostane s vama* te da ne grijehite.“ (Izlazak 20: 20).

Mojsijeve riječi zvuče kao da su u proturječju, ali nisu. On razlikuje uplašenost pred Bogom i strah Gospodnji, i razlika postoji. Onaj tko je uplašen pred Bogom, nešto skriva. Sjetite se što je učinio Adam kad je bio neposlušan u edenskom vrtu: sakrio se od Gospodinove prisutnosti. S druge strane, onaj koji se boji Boga, boji se biti daleko od Njega. On bježi od neposlušnosti. Stoga je prva definicija svetog straha veoma se bojati biti udaljen od Boga.

Nastavimo razotkrivati što to znači. Bojati se Gospodina znači častiti, cijeniti, vrednovati, poštivati i odavati Mu poštovanje iznad svega i svakog drugog. To znači voljeti ono što On voli i mrziti ono što On mrzi. Ono što je Njemu bitno, i nama je bitno; ono što Njemu

nije bitno, ni nama nije bitno. Kad Ga se bojimo, *drhtat ćemo pred Njegovom riječju*, što znači da smo Mu poslušni istog trena – kad nema smisla, kad boli, kad ne vidimo prednosti. I poslušno vršimo dok nije potpuno izvršeno. Stoga, očitovanje straha Gospodnjeg *poslušnost* je Njegovoj riječi, putevima ili zapovijedima.

Pismo nam govori da je strah Gospodnji početak mudrosti. Ili to možemo reći ovako: on je *temelj* mudrosti. Mudrost, koju ćemo dublje proučiti u narednim poglavljima, znanje je i sposobnost donošenja ispravnih odluka u pravo vrijeme. Onima koji donose krive izbore pod pritiskom nedostaje mudrosti, a izvor mudrosti u strahu je Gospodnjem.

Pismo nam govori da naši životi mogu biti uspoređeni s gradnjom kuća. Prvo dolazi temelj; potom postavljamo građevinu. Čitamo: „Mudročću se zida kuća“ (Izreke 24: 3). Ako gradimo svoje živote sposobnošću donošenja ispravnih izbora, tad ćemo izgraditi zdrav život kojim ćemo moći s pouzdanjem stati pred prijestolje suda. Sam početak ili temelj te mudrosti strah je Gospodnji.

Štit od otpadanja

Kršćani ne bi otpali da imaju strah Gospodnji čvrsto usađen u svoja srca. Ne bismo griješili ni odlutali od svoje postojane odanosti Isusu. Ne bismo uzimali Njegovu riječ zdravo za gotovo niti olako postupali s njom. Ne bismo očijukali s grijehom, koji otvrđuje srca vjernika zbog čega s vremenom otpadnu (vidi Hebrejima 3: 12–13). Uvijek bismo znali da će ono što je učinjeno i rečeno u tajnosti biti javno proglašeno na prijestolju suda.

Čujte što je Bog rekao Jeremiji o ljudima Novog zavjeta:

„I oni će biti narod moj, a ja, ja ću biti Bog njihov. I dat ću im srce jedno i put jedan, da bi me se bojali u sve dane, na sreću svoju i djece

svoje. I sklopit ću s njima Savez vječan, nikada se više neću odvratiti od njih i uvijek ću im činiti dobro; usadit ću im u srce svoj strah, da se nikada više ne odmetnu od mene.“

(Jeremija 32: 38–40).

Zamijetite da Bog kaže za svoje ljude „*da bi me se bojali u sve dane... da se nikada više ne odmetnu od mene.*“ Sjećam se sastanka u Maleziji na kojem se snažno očitovao Duh straha Gospodnjeg. Tamo su bili ljudi s cijele istočne hemisfere. Učenici biblijskih škola, pastori i mnogi drugi popunili su dvoranu u kojoj sam govorio. Pri kraju službe, mnogi su nekontrolirano plakali i ležali po cijelom podiju pred govornicom.

Vladavina straha Gospodnjeg bila je toliko impresivna u atmosferi da sam mislio: „*Johne Bevereu, učiniš li jedan krivi korak, kažeš li jednu krivu stvar, mrtav si!*“ Bi li se to dogodilo? Ne znam, ali mogu reći da su muškarac i žena učinili krivi potez u sličnoj atmosferi u Novom zavjetu i umrli. Izravna posljedica njihove osude bila je da: „Veliki strah spopade svu Crkvu i sve koji su to čuli.“ (Djela 5: 11).

Nakon tog sastanka u Maleziji, par iz Indije prišao mi je i rekao: „Johne, osjećamo se tako čistima iznutra.“

Odgovorio sam: „Da, i ja isto.“

Sljedeće sam jutro bio u svojoj hotelskoj sobi i našao ovaj stih: „Strah Gospodinov je čist, *ostaje zauvijek*“ (Psalam 19: 9, GBV/Živa riječ).

Duh Sveti odmah je govorio mojem srcu i rekao: „Lucifer je bio vodeći anđeo obožavanja u nebu. Bio je pomazan, predivan i blagoslovljen. Ali me se nije bojao; *on nije ostao zauvijek.*“

Razmišljao sam o tome. Potom sam čuo: „Trećina anđela koji su okruživali moje prijestolje i gledali moju slavu nisu me se bojali. *Oni nisu ostali zauvijek.*“

Bio sam pogođen onim što je Bog otkrio. Ponovno sam čuo: „Adam i Eva hodali su u prisutnosti moje slave. Družili su se sa mnom, ali me se nisu bojali. *Oni nisu ostali zauvijek u mojoj prisutnosti.*“

Strah Gospodnji daje nam snagu da ostanemo. On nas stalno drži poslušnima Božjoj riječi. Vjernici su upozoreni: „Trebamo se, dakle, *bojati* da se slučajno komu od vas, dok još vrijedi obećanje za ulazak u njegov počinak, ne čini da je zakasnio.“ (Hebrejima 4: 1). Zanimljivo je da autor tog stiha kaže *bojati se* umjesto *ljubiti*. Strah je Gospodnji ono što nas sprječava da otklizemo nazad u grijeh.

Poznati evangelizator

Nikad neću zaboraviti posjet poznatom evangelizatoru koji je služio zadnju godinu svoje petogodišnje zatvorske kazne. Njegov je slučaj bio obznanjen svijetu i donio je mnogo zamjerki kraljevstvu. Međutim, tijekom svoje prve godine u zatvoru, imao je istinski susret s Gospodinom. Kad sam četiri godine kasnije ušao u taj objekt, jedna od prvih stvari koju mi je rekao bila je: „Johnne, ovaj zatvor nije bio Božja kazna za moj život, već Njegova milost. Da sam nastavio živjeti onako kako jesam, završio bih u paklu za vječnost.“

Sad je imao moju pažnju. Znao sam da razgovaram sa slomljenim Božjim čovjekom, istinskim Kristovim slugom. Znao sam da je započeo službu vrlo zaljubljen u Isusa. Njegova je strast bila očita. Pitao sam se kako je završio tako daleko od Gospodina dok je još bio na vrhuncu svoje službe. Zato sam ga upitao: „Kad si prestao ljubiti Isusa?“

Pogledao me i bez oklijevanja rekao: „Nisam!“

Vrlo začuđen, odgovorio sam: „Ali što je s tvojom prijevarom u vezi s pošiljkama i preljubom koje si počinio unatrag sedam godina – sa svime zbog čega si u zatvoru?“

Rekao je: „Johne, ja sam volio Isusa cijelo to vrijeme, ali se nisam bojao Boga. On nije bio vrhovni autoritet u mojem životu.“ Potom je rekao nešto što me zateklo: „Johne, milijuni su američkih kršćana baš poput mene. Oni zovu Isusa svojim Spasiteljem i vole Ga, ali Ga se ne boje kao svojeg vrhovnog Gospodina.“

U tom se trenutku u meni upalilo svjetlo. Shvatio sam da možemo voljeti Isusa, ali samo to neće nas očuvati od otpadanja. Moramo se također i bojati Boga. Sjetite se Mojsijevih riječi: „Bog je došao da vas samo iskuša; *da strah pred Njim ostane s vama te da ne griješite.*“ (Izlazak 20: 20). Strah Gospodnji ono je što nam daje snagu da ostanemo i da ne odlutamo od svoje poslušnosti Bogu – kao što su učinili Lucifer, trećina anđela i Adam, te kao što će i oni u crkvi koji otpadnu u ovim posljednjim danima.

Dovršite svoje spasenje

Iz tog nam razloga Pavao kaže da „ostvarimo (njegujemo, *provedemo do cilja, i potpuno dovršimo*) vlastito spasenje s *poštovanjem i strahopoštovanjem i drhtanjem* (nepovjerenjem prema sebi, s ozbiljnim oprezom, blagošću savjesti, pažnjom protiv kušnje, s bojažljivim zaziranjem od bilo čega što bi moglo povrijediti Boga i staviti ljagu na Kristovo ime)“ (Filipljanima 2: 12, AMP). Svoje spasenje provodimo i dovršavamo sa *strahom i drhtanjem* s poštovanjem. To nas održava svjesnima da će svaka misao, riječ i djelo biti očitovano na sudu. Svjesnost toga drži nas poniznima, opreznima, trezvenog uma, blagima i svjesnima kušnji da budemo neposlušni. Tjera nas da se uvijek držimo podalje od onoga što ne bi udovoljavalo Bogu.

Primijetite da Pavao ne kaže da svoje spasenje činimo potpunim i dovršenim ljubavlju i blagošću. Strah Gospodnji daje nam snagu da ne otpadnemo od Njegove milosti u život bezakonja. Ljubav nas Božja, s druge strane, čuva od legalizma koji također uništava intimnost s Bogom. Naša ljubav prema Bogu također napaja naše motive i namjere održavajući ih žarkima i ispravnima. Kako bismo

održali zdrav odnos s Njim, u svojim životima moramo imati velike pokretače: i ljubav i strah. Iz tog razloga Pavao Boga naziva našim nebeskim Ocem i zove Ga „Abba“ (što znači Tata), no također kaže da je naš Bog oganj koji proždire (vidi Hebrejima 12: 29). On je ljubav, ali je također i pravedan i sveti sudac. Ne bojati Ga se znači nemati stabilnost koja izdržava, a Isus opetovano govori: „Ali tko ustraje do konca, taj će se spasiti.“ (Matej 10: 22).

Naš utjecaj

Drugi razlog zbog kojeg je ključno imati čvrsto razumijevanje vječnog suda i kazne jest naš utjecaj na druge. Ako nam nedostaje straha Gospodnjeg, prenosit ćemo poruku neuravnoteženog evanđelja – bilo riječima, bilo djelima. To će one na koje utječemo učiniti podložnima vraćanju nazad ili čak trajnom padu.

Kao učitelji evanđelja ili pastori, ako nismo utvrđeni u tim temeljnim doktrinama, opsežno ćemo prenijeti principe iz Pisma o življenju blagoslovljenog, uspješnog, sretnog života. Ti će principi djelovati, kao što i trebaju. Proizvest će zdravlje, financijski uspjeh, mir, bolje odnose i tako dalje. Međutim, bez temeljnog razumijevanja vječnog suda, povući ćemo se od propovijedanja križa i cijene slijeđenja Isusa. Propovijedat ćemo poruke udovoljavanja samima sebi umjesto poziva da položimo svoje živote pod svaku cijenu.

Ako nismo vođeni vječnošću, živjet ćemo i razgovarati na način koji više koristi ovom životu, umjesto da na život gledamo iz perspektive vječnosti. Poučavat ćemo ljude da žive za danas umjesto da žive poput patrijarha, koji „iščekivaše grad s temeljima, kojemu je graditelj i tvorac Bog“ (Hebrejima 11: 10, Vž).

Da, postoje nagrade u ovom životu za slijeđenje Božjih principa. Dobro smo ih poučili. Ali nemojmo zaboraviti da smo privremeni stanovnici na ovoj zemlji. Trebamo uspjjeti u životu, ali to trebamo činiti po standardima neba, a ne naše kulture. Naš pravi dom nije ovdje.

Pažljivo pročitajte motiv svetaca koji su se odrekli ovoga svijeta kako bi slijedili Boga:

„U vjeri su svi oni pomrli ne zadobivši obećanja, nego su ih samo izdaleka vidjeli pa ih, uvjereni njima, prigrlili te priznali da su *stranci* i *pridošlice* na zemlji. Jer oni koji takvo što govore, jasno očituju da domovinu traže. I doista, da su mislili na onu iz koje su izišli, imali bi još prigodu vratiti se. Ali sada za boljom čeznu, to je nebeskom: stoga se Bog ne stidi nazivati njihovim Bogom; jer im je pripravo grad.“

(Hebrejima 11: 13–16, GBV/Živa riječ).

Domovina koju su ti svetcu tražili Božji je grad, Novi Jeruzalem, na kojem će biti naša pažnja do kraja ove knjige. Oni koji će živjeti u tom gradu zovu se *pobjednicima*. Njihova će nagrada biti beskrajno bolja od onog najboljeg što ovaj život na zemlji može ponuditi.

PITANJA ZA RAZMATRANJE:

TREĆI DIO: POGLAVLJA 6–7

1. Što mislite, kojim biste koristima slijeđenja Krista mogli biti najviše kušani da ih tražite više od intimnosti s Isusom Kristom? Što bi vam moglo pomoći da svoje srce održite usklađenim s ispravnim usmjerenjem?
2. Činjenica da vjernik može odabrati otići od svoje vjere otrežnjuje. Je li to u suprotnosti s onim što ste vjerovali? Razmotrite svoj odgovor u svjetlu ove istine: kao vjernici, nastojimo djelovati ne iz čistog straha već iz straha Gospodnjeg.
3. Osvrnite se na usporedbu o nemilosrdnom sluzi koja se nalazi u Mateju 18: 23–25. Zašto mislite da Bog tako ozbiljno shvaća pitanje opraštanja?
4. Vlastitim riječima opišite kako iskrivljen fokus na Božju milost – bez utjecaja svetog straha – može odvesti vjernika u prijevaru.
5. Naša perspektiva vječnosti utječe na mnogo više od nas samih. Mi također utječemo na druge. Što mislite, kako izgleda prenošenje poruke o zemaljskim blagoslovima slijeđenja Boga (poput zdravlja, uspjeha ili ispunjenja) bez sklanjanja naglaska s onog što je najbitnije?

ČETVRTI DIO

OSMO POGLAVLJE

KRALJEVSTVO AFFABELA: DAN SUDA II

*... Ja sam Onaj koji istražuje umove (misli, osjećaje i namjere) i [najintimnija] srca, i svakom ću od vas dati [plaću za ono što ste činili] kako zaslužujete po djelima.
– Otkrivenje 2: 23, AMP*

Uratimo se na alegoriju o kraljevstvu Affabela kako bismo otkrili ishode Sebičnog i Milosrdne. Kroz njih ćemo naučiti o važnim aspektima suda vjernicima, od kojih je jedan da svi vjernici neće biti jednako nagrađeni.

Sud vjernicima

Ovaj se sud odvijao u jutro ubrzo nakon što su Endelićani stigli u Veliku dvoranu. Otprilike pet stotina Endelićana čekalo je u Dvorani života, napeto iščekujući svoj prvi susret s kraljem Jalynom. Milosrdna i Sebični našli su i stare i nove prijatelje te su bili u razgovorima kad su odjednom kraljevski stražari ušli u dvoranu. Svaki je razgovor utihnuo kad se glavni stražar obratio okupljenima.

„Uskoro ćete stati pred svojeg kralja. On vas je uvijek volio i čeznuo je za ovim danom kad ćete biti ujedinjeni. Iako se nikad niste sreli, vidio vas je. Gledao je vaše srce i raspoznavao vaše plodove. On poznaje vaše srce, vaše motive, vaše misli i vaše osjećaje, kao i vaša djela. Ništa nije bilo sakriveno. Znajte da je njegov sud pravedan. Nitko neće biti omalovažen niti pogrešno predstavljen.“

Glavni stražar nastavio ih je upućivati kako će biti uvedeni u Veliku dvoranu, kao i u nužan protokol unutra. Kad je informiranje bilo dovršeno, objavio je: „Prvi je koji ide pred kralja Jalyna Sebični. Dođi naprijed da te možemo ispratiti u Veliku dvoranu.“

Sebični i njegov sud

Sebični je pretpostavio da je pozvan prvi zbog svojeg položaja gradonačelnika Endela. Bio je siguran da će biti lijepo nagrađen zbog svojeg vodstva u kraljevom vanjskom području. Sjetio se kako su učenja iz drevnih spisa govorila o nagradama i položajima vlasti u Affabelu onima koji su smatrani vjernima u Endelu. Tijekom svojeg dvogodišnjeg gradonačelničkog mandata, vidio je kako zajednica napreduje. Bio je samouvjeren dok je išao susresti kralja.

Vrata su Velike dvorane otvorena i Sebični je uveden u kraljevu prisutnost. Bio je preplavljen veličanstvenošću masivne dvorane. Zamijetio je da je skoro potpuno puna. Svi su prisutni stajali. Sebični se pitao zašto su nasumična mjesta prazna, ali je brzo odbacio misao zaključivši da je to stoga što su građani sjeli proizvoljno.

Tamo je, na velikoj udaljenosti, bilo Jalynovo prijestolje. Bilo je veličanstvenije nego što je Sebični ikad mogao zamisliti. Također je primijetio manja prijestolja za koja je točno pretpostavio da pripadaju onima koji vladaju pod Jalynom. Njegovo je srce poskočilo – nekoliko je mjesta još uvijek bilo nezauzeto. Bio je siguran da će mu biti dodijeljeno prazno prijestolje.

Stari prijatelj

Dok je Sebični hodao, bio je iznenađen slavnom preobrazbom izgleda bivših Endelićana koji su sad bili građani Affabela. Nakon tek nekoliko koraka prema tronu, prepoznao je starog prijatelja u stražnjem dijelu dvorane. Njegovo je ime bilo Društveni. Bio je vlasnik restorana u koji je Sebični često dolazio. Pogledao je kraljevskog stražara kao da pita je li u redu da popriča s njim. Stražar je kimnuo u znak odobrenja.

Sebični mu je prišao i zagrlili su se. „Kako si, Društveni?“ upitao je Sebični.

„Jako sam dobro,“ odgovorio je stari prijatelj, „ali moje ime više nije Društveni. Ime mi je Zadovoljni. Gospodin Jalyn dao mi je novo ime kao što daje svakom svojem sluzi jednom kad se pojavi pred njegovim prijestoljem.“

„Affabel je čudesniji nego što smo ikad mogli sanjati“, nastavio je Zadovoljni. „Ova je Velika dvorana samo ulaz u područja ljepote, sjaja i otmjenosti u tom veličanstvenom gradu. Kralj je osobniji, puniji ljubavi i dostojanstveniji od ikoga koga si ikad sreo ili poznao. Tako sam zahvalan što ga poznajem i služim mu. Čast je biti u njegovom kraljevstvu. Bolje je od svega što smo ikad znali. Da sam znao u Endelu ono što znam sad, živio bih drukčije. Više bih se usmjerio na udovoljavanje kralju. Živio bih kao bolji građanin za svojeg kratkog boravka u Endelu. Da jesam, sad bih mu bio bliže.“

Sebični se suprotstavio: „Kako to misliš? Bio si odličan građanin Endela! Vodio si jedan od najboljih restorana i sponzorirao brojna događanja u zajednici. Često si doprinomio i financijama i besplatnim obrocima kad su bile kampanje prikupljanja novca. Čak si žrtvovao večernji prihod da to učiniš!“

Zadovoljni je odmahnuo glavom. „Činio sam te stvari kako bih stekao priznanje i bio prihvaćen. Također sam znao da će to privući više pokrovitelja. Moj motiv nije bio da blagoslovim, već da osiguram svoj uspjeh. Trebao sam slušati Jalynove riječi. On nam je rekao: „Kad daješ objed ili večeru, ne pozivaj ni svojih prijatelja, ni svoje braće, ni svoje rodbine, ni bogatih susjeda, da ne bi i oni tebe zauzvrat pozvali, te tako primio plaću. Nego, kad priređuješ gozbu, pozivaj siromahe, sakate, hrome i slijepce! Tad će ti biti blago, jer ti nemaju čim uzvratiti! To će ti se uzvratiti o uskrsnuću pravednika.“¹ Ja sam donirao te večeri radi svoje dobiti, a ne radi dobrobiti zajednice. Htio sam se kretati među utjecajcima u Endelu.“

Sebični je istraživao dublje. „Ali često si doprinomio endelskoj školi. Nije li ti to donijelo naklonost u Jalynovim očima?“

Zadovoljni je uzvratilo: „Uistinu jesam pridonosio endelskoj školi, ali ne u skladu s uspjehom svojeg posla. Zapravo sam davao samo mali postotak. Većinu zarade restorana gomilao sam jer sam se bojao neuspjeha. Uz to sam imao i želju da živim dobrim životom. Moje prave namjere bile su zaštititi sebe. Ono malo što sam dao bilo je zato da umirim svoju savjest. Bio sam primoran jer su naši učitelji često govorili o važnosti davanja u kraljevstvo i onima u potrebi. Na kraju sam davao zbog krivnje i prinude umjesto zbog suosjećanja i ljubavi.“

Zadovoljni je nastavio: „Zaboravio sam Jalynovu priču o udovici koja je voljela kraljevstvo Affabela. Zapamti, on je rekao: ‘Zaista, kažem vam, ova je siromašna udovica ubacila više nego svi drugi koji su ubacivali u blagajnu. Jer svi ubaciše od svojega viška, a ona od svoje neimaštine: ubacila je sve što je imala, sve svoje uzdržavanje.’“²

Sebični je razmišljao o društvenim okupljanjima i objedima koje je priređivao u svojem domu. Tamo nije bilo siromašnih ni čak manje uspješnih ljudi. Tad se sjetio pet tisuća koje je dao da smiri one koji su bili razočarani njegovim odabirom da zemljište umjesto školi dâ robnoj kući. U tom je trenutku mislio da je to podosta, no sad se sramio koliko je malo dao. Kako bi to moglo biti pošteno pred Jalynom?

Daljnji komentari Zadovoljnog prekinuli su ta razmišljanja. „Da sam zaista bio strastven za Jalyna i njegove ljude,“ rekao je, „odvojio bih svoje vrijeme i služio u školi. Ako svatko radi svoj dio, teret je podignut, no ako ne, nosi ga nekolicina. Da je Jalynov naum proveden, nitko ne bi bio preopterećen. Njih nekoliko koji su uzeli teške terete, obilno su nagrađeni. Poanta je da je ono malo što sam dao bilo da rasteretim svoju savjest zbog nedostatka predanja Jalynovom kraljevstvu.“

„Kad je moj život pregledan, bilo je jasno da sam više živio za svoju ugodu, sigurnost i ugled nego za njegovu slavu. Sad sam jedan od najmanjih građana u ovom gradu. Iako je tako, svejedno sam preplavljen Jalynovom dobrotom i time koliko me voli. Zaista nisam zaslužio ništa što sam primio od njega, ali kao što ćeš uskoro otkriti, njegova su ljubav i darežljivost nepojmljivi. Do kraja svojeg života dužan sam njegovoj izobilnoj milosti.“

U šoku, Sebični je povikao: „Najmanji građanin! Hoćeš li reći da ovdje postoji klasni sustav?“

Zadovoljni se nasmiješio i rekao: „Da, neke vrste. Učili su nas tome u Endelu, iako to mnogi od nas nikad nisu shvatili ozbiljno. No duboko u sebi, znali smo to. Zapravo, čak si i ti razmišljao o toj istini kad si ušao u ovu dvoranu. Čuo sam tvoje misli, očekuješ da ti bude dodijeljeno prijestolje. Iz starih spisa koje su naučavali na satima znao si da je to moguće, iako sumnjam da bi prepoznao svoje uvjerenje vezano uz tvoj budući položaj dok si bio u Endelu.“

Oni koji su bili vjerni Jalynu tijekom našeg kratkog boravka u Endelu sad su voditelji i građani koji imaju najzanimljivije položaje u ovom društvu. Žive u najljepšem dijelu grada i imaju povlasticu često razgovarati s kraljem. Onima od nas koji smo živjeli više za sebe dodijeljena su mjesta na vanjskim krajevima grada. To je vidljivo i u ovoj dvorani. Mi koji smo u stražnjem dijelu dvorane živimo u ravnici. Dodijeljeni su nam fizički zahtjevni poslovi. Najmanji smo u kraljevstvu. Oni koji su u središnjim dijelovima imaju svoje domove u brdima i na kreativnijim su položajima, dok oni koji su sprijeda i na prijestoljima žive u Kraljevskom centru gdje živi kralj. Povlašteni su da žive i rade uz njega. Oni su najveći u kraljevstvu.“

Zadovoljni je zaključio: „Moj prijatelju Sebični, znaj da je Jalyn pravedan vođa pun ljubavi. Što god ti da – sve će biti nagrada. Da nije njega, nitko od nas ne bi imao takav život kakav se ima i u najmanjim dijelovima ovoga grada.“

Kad je to izrekao, Zadovoljni se vratio na svoje mjesto. Glavni stražar potom je usmjerio Sebičnog da nastavi svoje kretanje prema prijestolju.

Popularni učitelj

Sebični je napravio nekoliko koraka i opazio još jednog kojeg je znao i kojemu se divio, a čije je ime bilo Motivator. Bio je učitelj u endelskoj školi i to izvanredan, po mišljenju Sebičnog. Bio je poučan i izražajan i uvijek je nadahnjivao Sebičnog kad je govorio. Taj je sjajni učitelj poučavao na takav način da su učenici bili nadahnuti i dobro su se osjećali u svojoj koži. I drugi su učitelji nadahnjivali, ali su se ponekad činili pomalo strogima i njihove su riječi donosile bolna osvjeđenja. S Motivatorom nije bilo tako, kad ste izlazili iz njegove učionice, uvijek biste se osjećali odlično. Zapravo, on je Sebičnom bio daleko najbolji učitelj.

Sebični je ponovno pogledao glavnog stražara, tražeći dopuštenje da razgovara sa svojim bivšim učiteljem. Stražar je kimnuvši odobrio. Sebični je prišao Motivatoru i njih su se dvojica toplo pozdravili.

Sebični nije mogao ne zapitati: „Zašto si ovdje u tim zadnjim redovima?“

„To je moj položaj i moje mjesto. Jedan sam od najmanjih građana Affabela. Živim u ravnici i radim kao vodoinstalater.“

„Molim?“ uzviknuo je Sebični. „Bio si jedan od Jalynovih najboljih učitelja! Kako možeš biti jedan od najmanjih građana? Ti bi trebao biti na jednom od prijestolja.“

„Nekoliko je razloga tomu što nisam višeg ranga u ovom velikom zboru ili što ne vladam s Jalynom.“, rekao je Motivator. „Zbog vremena ću podijeliti samo srž svoje ludosti. Sjećaš li se kako su svi koji predaju svoj život Jalynu uspoređivani s graditeljima? Cijelo su nas školovanje učili tomu. Jedna od naših glavih odgovornosti u

Endelu bila je graditi živote drugih. To smo činili porukama koje smo slali, bilo riječima, ponašanjem ili djelima.“

„Kao učitelju, dana mi je velika povlastica, kao i velika odgovornost. Učenike sam poučavao Jalynovim principima i načinima. A ipak sam kao učitelj podbacio na tako mnogo načina.

Moja naučavanja nisu bila uravnotežena. Isticao sam samo pozitivne aspekte služenja Jalynu. Mnoge sam od svojih učenika motivirao da samo slijede uspjeh bez razmatranja dugoročnih posljedica. Nisam ih naučio da je istinski cilj življenja ugoditi Jalynu. Naučio sam ih kako koristiti njegove načine da uspiju u životu. Sukladno tomu, nikad ih nisam upozorio na zamke i klopke našeg društva.

Stara su pisma jasno govorila da trebam propovijedati Jalynov potpuni savjet ‘opominjući svakog čovjeka i poučavajući svakog čovjeka u svoj mudrosti, da bismo svakog čovjeka predstavili savršena u Jalynu.’³ Poučavao sam, ali sam zanemario opominjanje. Bivajući izričito pozitivnim učiteljem i nikad ne dajući zdrava upozorenja, izgradio sam brojne živote koji su Jalynu donijeli malo slave.“ Ovdje je pognuo glavu. „Dobar dio njih u propasti je.“

Vidjevši šok na licu Sebičnog, učitelj je naglasio poantu. „Da, otišli su u propast. Mnogi sad nastanjuju napuštenu zemlju Samoće dijelom zbog mojeg neuravnoteženog poučavanja. Nisam dao učenicima ono što su trebali – dao sam im ono što su htjeli. Nisam htio izgubiti njihovo prihvaćanje niti svoju popularnost. Zbog toga sam neispravno izgrađivao. Nisam iskorijenio slaba i manjkava područja njihovog života. Prekrio sam ih uvidima koji su služili samo za napajanje njihovih sebičnih želja.

Sjeti se upozorenja danog učiteljima u starim spisima: ‘Zato što zavode moj narod govoreći „Mir“ kad nema mira i zato što, kad je sagrađen klimavi zid, premažu ga krečem, zato reci onima koji ga

premazuju krečem da će pasti.”⁴ Mnogi su moji učenici podigli i zaštitili svoje živote prolaznim stvarima. Duboko u svojoj savjesti znao sam da su to klimavi zidovi, ali ih nisam upozorio. Govorio sam da je sve dobro kad nije bilo. Ohrabrio sam ih u njihovom smjeru i učvrstio u njihovoj obmani.“

„Još žalim za svojim bivšim učenicima koji su sad u Samoći. Neki su dospjeli u Affabel. No mnogi od onih koji su prihvatili samo pozitivna učenja“ – gledajući preko ramena, Motivator je spustio svoj glas do šapta – „sad su u ovim stražnjim redovima. Njihovi su životi bili potraćeni, a njihov je trud progutala vatra pred ovim prijestoljem suda.“

Sebični je upitao: „Izgorio je pred ovim prijestoljem suda?“

„Da“, odgovorio je učitelj. „Zar ne pamtiš stare spise? ‘Zida li tko na ovom temelju zlatom, srebrom, dragim kamenjem, drvetom, sijenom, slamom, svačije će djelo izići na vidjelo. To će pokazati onaj dan, jer će se očitovati vatrom, a ta će vatra otkriti kakvo je čije djelo. Onaj kome ostane što je nadozidao, primit će nagradu, a onaj čije djelo izgori, štetovat će. On sam spasit će se, ali kao kroz vatru.“⁵

Poznati je učitelj nastavio: „Temelj o kojem je stari apostol pisao Jalynovo je gospodstvo, o kojemu obojica znamo da je jedini put kojim osoba može ući u ovo kraljevstvo. Međutim, kad jednom istinski pripadamo Jalynu, na tom temelju trebamo graditi.

Uspoređen s drevnim spisima, moj život nije dostigao Jalynove pravedne standarde i promašio sam u području svojeg utjecaja na one koje sam poučavao. Nisam iskoristio svoj autoritet da utječem na te učenike u smjeru svrha Affabela i, neizbježno sam izgubio svoju nagradu. Sjeti se što je veliki drevni učitelj, Pavao, rekao o onima na koje je bio pozvan utjecati. ‘Uostalom, što nam daje nadu i radost i što je naša ponosna nagrada i kruna? To ste vi! Da, vi ćete

nam donijeti veliku radost dok budemo zajedno stajali pred svojim Gospodinom.’⁶

Kad sam tek počeo poučavati, dobro sam poznao Jalynove istine, ali sam dopustio da me poljuljaju nesigurnost, želja za tuđim odobrenjem i ponos. Nedugo nakon toga zastranio sam od onog što sam znao. S vremenom sam počeo živjeti što sam propovijedao. Dok sam plovio, u osobnom sam životu izgubio iz vida Jalynova upozorenja. Bio sam u obmani. Ovdje je pogled na popularnost i naklonost mnogo drukčiji nego u Endelu. Mnogo toga što je tamo smatrano velikim, ovdje se smatra malim.“

Sebični je trezveno upitao: „Motivatoru, prijatelj mi je rekao da Jalyn mijenja naša imena. Koje je tvoje novo ime?“

Učitelj se nasmiješio. „Moje ime je Poniženi.“ Nakon toga nagnuo je glavu i zakoračio natrag ka svojem mjestu. Sebični se okrenuo glavnom stražaru koji je kimnuo potvrđujući da je istina sve što je Poniženi rekao.

Sebični je nastavio prema prijestolju. Sad nije bio tako siguran kao onda kad je pozvan u dvoranu. Promišljao je o svojem životu. Koji su bili njegovi motivi? Je li vladao za Jalynovu slavu ili iz svojih sebičnih ambicija? Kako je vodio svoj život? Je li bio u skladu s Jalynovim riječima ili je i on bio prevaren? Je li izgrađivao druge ili ih je koristio da izgradi vlastiti uspjeh?

Vladar

Sebični je prolazio središnjim dijelom Velike dvorane. Zamijetio je da, ako je to uopće moguće, građani ovdje još više izgledaju kraljevski. Svaki od njih gledao ga je s takvom ljubavlju i prihvaćanjem. U njihovim je očima i izrazima lica nalazio utjehu. To mu je silno pomoglo jer se osjećao prilično nesigurnim u sebe i u ono s čim se trebao suočiti.

Činilo se kao da Sebičnom trebaju godine da stigne do prijestolja. Svakim je korakom razmatrao toliko aspekata svojih godina u Endelu. I dalje se nadao da će mu biti dodijeljeno mjesto vladara uz Jalyna zbog njegovog uspjeha kao gradonačelnika.

Sebični je sad bio usred Jalynovih podvladara. Primijetio je njihovu kraljevsku odjeću i krune na njihovim glavama. Svatko od njih držao je žezlo. Zaista su od svih građana tog velikog grada djelovali najviše kraljevski. Bio je zadivljen time da ijedno ljudsko biće može djelovati tako slavno.

Među tim podvladarima, Sebični je opazio bivšu tajnicu jednog od članova gradskog vijeća. *Zašto ona sjedi na jednom od tih prijestolja?* zapitao se. Nikad mu se nije isticala u školi. Maturirala je godinu dana prije njega. Zaista je nije osobno poznao jer je bila zatvoreniije prirode.

Žena je iskoračila i glavni je stražar stao i naklonio joj se. Pozdravila je Sebičnog zagrljajem i toplim osmijehom. „Dobro došao u Affabel, Sebični. Ja sam Strpljiva. Jalyn me zamolio da razgovaram s tobom prije nego što dođeš pred njega. Ja sam jedna od njegovih vladara u Affabelu.“

Sebični je bez razmišljanja rekao: „Vladara? Kako ti možeš biti vladar? U Endelu nikad ništa nisi napravila.“ Porumenio je shvativši koliko je njegova izjava bila neprikladna i neosjetljiva.

Strpljiva je kimnula kao da je razumjela. „Ne mora ti biti neugodno zbog tvoje izjave. Ni u ovoj dvorani niti u velikom gradu ne može se sakriti obmanu. Samo si iskren. U Endelu si se bavio i likom i ugledom. To mnoge nauči da obmanjuju dok pričaju, nesvjesni svoje ludosti. Ovdje su riječi vrlo bitne, ali su motivi i namjere još bitniji jer su oni ovdje uvijek očiti. Uskoro ćeš to doznati jer će ti biti suđeno za svaku riječ koju si izgovorio u Endelu.“

„Svaku riječ!“ kriknuo je Sebični. „Misliš na svaku pojedinu riječ svakog razgovora?“

„Da“, odgovorila je Strpljiva. „Svaku riječ. Sjeti se izjave Gospodina Jalyna u drevnim pismima. ‘Možeš biti siguran da će na danu suda svatko dati račun za svaku *beskorisnu riječ* koju je ikad izrekao. Tvoje će riječi biti upotrijebljene da ti sude – da te proglase ili nevinim ili krivim.’⁷ Beskorisne su riječi uzaludne, prazne ili nemarne, što je sve protivno Jalynovoj prirodi.“

Sebični se zapitao: „Uvijek sam mislio da ćemo morati dati račun za goleme laži ili velike istine koje smo izrekli, zajedno s dobrim djelima i značajnim postignućima koja smo ostvarili.“ Na tren je razmislio, a potom dovršio: „Što me čeka?“

Strpljiva je odgovorila: „Drevna pisma jasno govore: ‘Tvoja nagrada ovisi o tome što govoriš i što činiš.’⁸ Stoga će ti biti suđeno ne samo za sve što si učinio već i za svaku riječ koju si izgovorio. To uključuje zle, dobre, čak i beskorisne riječi koje su izišle iz tvojih usta. Međutim, neće biti ispitani samo tvoje riječi i djela. Bit će suđeni i motivi koji stoje iza njih. Bit će ti suđeno i prema mislima koje si prihvatio. Ne zaboravi da je Jalynova presuda pravedna, ‘ispituje um i srce.’ Kao što je on sam rekao: ‘Ja, Jalyn, istražujem sva srca i ispitujem skrivene motive. Svim ljudima dajem nagrade koje zaslužuju, prema onom što njihova djela zavređuju.’¹⁰ On ispituje ne samo svako djelo i riječ već također i namjere iza njih.“

Strpljiva je nastavila: „Zato si tako šokiran što me vidiš na prijestolju. Prosudio si me na temelju mojih postignuća u svjetlu Endela. Jalynov je sud bio u drukčijem svjetlu; onom koji počinješ uviđati sad, a uskoro ćeš ga vidjeti na vrlo živ način. Moj dragi brate, primit ćeš pravednu nagradu za svoj život u Endelu.“

Sebični nikad nije doživio takvu vrstu čiste istine. A opet je bila zasićena takvom ljubavlju kakvu nikad nije poznao. Sad je znao

da Jalyn mora biti vladar koji voli i suosjeća, jer je upravo iskusio dio toga od njegovog podvladara. Riječi Strpljive bile su korekcija obložena ljubavlju. Shvatio je da se u ljubavi ne radi o ugađanju drugima, već o istini.

Strpljiva je nagnula glavu: „Tvoj te kralj čeka.“ Potom je zakoračila nazad prema svojem prijestolju i glavni stražar uputio je Sebičnog da sam dođe pred prijestolje. Stražar će čekati na nižem dijelu podija gdje su smještena prijestolja podvladara.

Sebični pred Jalynom

Kao što je upućen, Sebični se oprezno popeo stepenicama do platoa tik pod veličanstvenim tronom. Potom je pogledao gore i ugledao samog kralja. Nitko u tom cijelom zboru nije bio tako lijep, kraljevski i veličanstven kao Jalyn. Njegov je sjaj bio i zanosan i impresivan. Sebični nikad nije vidio nikoga poput tog čovjeka. Odmah je znao da nitko ne može odoljeti njegovoj mudrosti i snazi.

Gledajući u Jalynove oči prvi put, Sebični je prepoznao da je kralj bio nježniji i više zastrašujuć nego što bi ikad mogao zamisliti. Njegove su oči gledale točno kroz Sebičnog, koji se osjećao golim. Bilo je jasno da ovdje ništa nije skriveno o njemu. Sebični je izgubio sve pouzdanje u blagonaklonu presudu, ali mu više nije bilo stalo. Sad je, više od svega, želio istinu.

Jalyn je rekao: ‘Dobro došao u moje kraljevstvo, Sebični. Čeznuo sam za ovim trenutkom. Bio si voditelj mojih ljudi u Endelu. Jesi li dostojan vladati i sjediti na jednom od ovih prijestolja u Affabelu?’

Taj čovjek, koji je inače bio samouvjeren i nikad nije ostajao bez riječi, sad je zanijemio. Prije je smatrao da bi mogao odraditi odličan posao kao voditelj u Affabelu, no nakon svih razgovora koje je vodio u Velikoj dvorani, pretpostavio je da su njegove misli najvjerojatnije bile obmanjene.

Jalyn je upitao podvladara koji mu je sjedio blizu: „Na koliko je građana Sebični utjecao za moje kraljevstvo?“

Navedeno je vrlo malo imena. Sebični je bio šokiran i bez teksta pred tim otkrivenjem.

Kralj je potom pitao istog podvladara: „Koliki je broj građana na koje je Strpljiva utjecala za to kraljevstvo?“

„Malo iznad pet tisuća, moj Gospodine.“, odgovorio je vladar.

„Kako je to moguće?“ izletilo je Sebičnom. „Ona je bila samo tajnica, a ja sam bio gradonačelnik. Kako moj broj može biti tako malen, a njezin tako velik?“

Jalyn je čvrsto odgovorio: „Nisam pitao na koliko si utjecao, već na koliko si utjecao za kraljevstvo!“

Njegov je ton omekšao, ali je ostao odlučan. „Čak je i tvoj bivši učitelj, Motivator – sad poznat kao Poniženi – imao više utjecaja na ljudske živote nego što si ga ti imao. Međutim, jako je malo od tog utjecaja došlo do ovog kraljevstva. To je razlog zašto on nije vladar u gradu. Onaj utjecaj koji će proći ovo prijestolje suda u skladu je s mojim putevima i mojim kraljevstvom.“

Jalyn je nastavio: „Dopusti mi da podijelim s tobom neke načine kojima je Strpljiva utjecala na preko pet tisuća ljudi. Ona je radosno davala školi i kroz financije i kroz služenje. Time, svi koji su imali koristi od školske službe, njoj su pripisani.“

Sebični se suprotstavio: „Ali i ja sam pridonio školi.“

Jalyn je odgovorio: „Tvoji su doprinosi bili motivirani željom da umiriš svoju savjest ili održiš ili popraviš svoj ugled. Za to si primio svoju punu nagradu u Endelu. Strpljiva je, s druge strane, davala iz strasti prema kraljevstvu i ljubavi prema ljudima.“

„Strpljiva je do službe dovela čovjeka imenom Brutalni. On je u ovom trenutku u Dvorani života i očekuje svoj sud. Bit će preimenovan u Evangelizatora zato što je postao odličan pronositelj mojih puteva. On sam utjecao je na više od tisuću ljudi za kraljevstvo. Svi ti životi koje je izgradio pripisani su na račun Strpljive jer ga je ona dovela do moje službe i podupirala školu koja ga je obučavala.“

Sebični se sjećao Brutalnog iz Endela. Smatrao ga je previše revnim u svojim uvjerenjima. On je pridonosio novinama zajednice kao pisac i učestalo je u svojim kolumnama pisao o manjku predanosti Affabelu kod građana. Također je potaknuo brojne Endelićane da stupe u kontakt s vijećnicima i zatraže njihovu potporu proširenju škole. Javno je iskazao svoje nezadovoljstvo kad je Sebični prevagnuo glasom i uskratio školi zemljište. Zato Sebični nije volio Brutalnog. Sad se osjećao posramljenim jer je uvidio da je sve ono za što se Brutalni borio bilo u skladu s napredovanjem Affabela. Kako je Sebični mogao biti tako slijep?

Jalyn je nastavio pokazivati druge načine na koje je Strpljiva utjecala na živote Endelićana za kraljevstvo. Mnogo se malih stvari zbrojilo u veliku vrijednost. Prema svima se ponašala ljubazno iz čistog srca ljubavi. Bila je darežljiva prema onima u potrebi i odlučna u svojem čvrstom stavu prema istini.

Kad je kralj dovršio razmatranje utjecaja Strpljive, opsežno je pregledao život Sebičnog. Kao što je Strpljiva najavila, svaki motiv, riječ i djelo bili su procijenjeni.

Sebični je vidio dobro koje je učinio u kraljevo ime, ali je bio preneražen time koliko je njegovih djela bilo motivirano zaštitom samog sebe, ugledom i sebičnim motivima. Kad je pregled završio, Sebični je bio uvjeren da je osuđen na propast.

Proplakao je pred kraljem: „Zaslužujem biti kažnjen do kraja svojeg života. Zaslužujem Samoću! Toliko sam toga potratio, a talentima i odgovornostima koje sam imao stvorio sam tako malo

zauvrat.“ Bol koju je Sebični osjetio bila je neopisiva; suze su padale s njegovog lica. Taj čovjek koji je prije ulaska u Veliku dvoranu bio pun pouzdanja, sad je pokušavao dohvatiti slamku za koju bi se držao. Jedino što mu je preostalo bila je nada u milost, no nije čak vjerovao ni da je zaslužuje. Pripremio se u iščekivanju da čuje kralja kako izgovara njegovu osudu na Samoću.

Nakon nekoliko trenutaka teške tišine, kralj je napokon progovorio. „Sebični, ti si moj sluga. Vjerovao si u mene i podredio se mojem gospodstvu, iako si mnogo toga potratio. Volim te, i iskazujem ti dobrodošlicu u moje kraljevstvo do kraja tvog života.“

Sebični je bio zapanjen. Podigao je pogled i briznuo u plač – ne od tuge već od silne radosti. Bio je svladan milošću i dobrotom velikog kralja. U djeliću sekunde, mnogo od onoga što je čuo o Jalynovom karakteru postalo je jasno. Samo koju sekundu ranije, osjećao je takvu propast i bol za koju nikad nije ni zamišljao da bi mogla postojati. Nije zaslužio ništa osim progonstva. Zaslužio je biti osuđen – to je pokazao pregled njegovog života. A sad, s najnježnijim i najljubaznijim riječima koje se mogu zamisliti, kralj koji ulijeva strahopoštovanje iskazao mu je dobrodošlicu u veličanstveni grad. Koja milost! Koja zadivljujuća ljubav!

Sebični je gledao kako je skoro sve što je učinio u Endelu izgorjelo, a ipak je čuo riječi: „Volim te, i iskazujem ti dobrodošlicu u moje kraljevstvo.“ Shvatio je da je istina ono što je rekao njegov prijatelj Zadovoljni. Što god da dobije, mnogo je više od onog što zaslužuje.

Kralj je ponovno progovorio: „Sebični, više nećeš biti znan po svojem prethodnom imenu. Pogledaj, dajem ti novo ime. U mojem ćeš kraljevstvu biti poznat kao Skromni. Pripremio sam za tebe stan u ravnici i uređivat ćeš pejzaž. Iako nećeš biti vladar u ovom gradu, pomoći ćeš mi u upravljanju vanjskim dijelovima kraljevstva.“

Sebični je upitao: „S tobom upravljati vanjskim dijelovima kraljevstva?“

Jalyn je odgovorio: „Svi su koji žive u ovom gradu upravitelji. Moje se kraljevstvo prostire do najudaljenijih krajeva planeta i u njemu ima mnogo drugih gradova. Građani tih vanjskih gradova nisu poput građana Affabela prošli trening u Endelu, niti im se sudilo. Sukladno tomu, nemaju izražene sposobnosti kao što ih imaju građani ovoga grada. Iako nećeš biti vladar u samom gradu Affabelu, pomoći ćeš mi u globalnom vođenju moje vlasti. Tvoj će konkretan zadatak biti da vodiš kroz služenje i osposobljavanje svih pejzažnih arhitekata u dvadeset gradova na kontinentu Bengilli.“

Sebični je pognuo glavu i plakao. Kraljeva ga je dobrota preplavila.

Kralj je odšetao do stola i podigao jedan predmet, potom se okrenuo i uputio nazad ka Skromnome. Došao je do podija i rekao: „Sad uzmi i pojedij ovaj plod.“

Skromni je uzeo plod iz Jalynove ruke i poslužio se. To je bila najukusnija hrana koju je ikad okusio. Činilo se kao da je pročistila njegov um i srce. Misli su mu bile preplavljene velikom ljubavlju i željom za služenjem. Dok je jeo, bio je čišćen od prethodnih boli i mračnih misli. Osjećao se okrijepljenim, sretnim i punim nade i vjere. Nije mu trebalo dugo da zaključi da je plod bio sa slavnog drveta života o kojem su učitelji govorili na satu. Veliki je osmijeh došao na lice Skromnog dok je Jalyn gledao sa zadovoljstvom.

Jalyn je tad rekao: „Okreni se i pogledaj svoju obitelj.“

Skromni se oprezno okrenuo. I dalje je osjećao malo srama, znajući da je svatko čuo i vidio detalje njegovog života. Kad se potpuno okrenuo, gomila je zagrmjela pljeskanjem i uzvicima radosti. Glazba je zaszvirala i neki su građani čak i plesali. Skromni je jedva mogao vjerovati koju je ljubav i prihvaćanje osjećao od tih kraljevskih građana. To je bio lijek koji je donio potpuno iscjeljenje od svih njegovih grešaka u Endelu.

Skromni se okrenuo i vidio najslavniji i najradosniji osmijeh na Jalynovom licu. Tad je zamijetio kraljeve oči. Gledale su ga s ljubavlju i toplinom kakvu nije vidio nikad ranije. Sad je mogao čuti Jalynove misli, kao što su Strpljiva i drugi mogli čuti njegove. Bile su to misli prihvaćanja, zadovoljstva i iščekivanja godina blaženstva što su pred tim građaninom kojeg je toliko volio. Skromni je pao na koljena i zahvalio kralju. Kralj ga je osovio na noge, zagrlio velikim zagrljajem i s osmijehom rekao: „Dobrodošao, prijatelju.“

Potom je Skromni otpraćen na svoje mjesto prema stražnjem dijelu dvorane, gdje će iščekivati sud svojih prijatelja Endelićana. Svaka suza bila je obrisana. Više nije bilo tuge, boli ili plača. Prijašnje su stvari prošle.

Milosrdna i njezin sud

Jutro je prolazilo i svi su građani bili pozvani izići iz Dvorane života – osim Milosrdne. Ona je ostala sama. To joj nije bilo na teret jer je soba bila ispunjena s nekoliko predivnih knjiga koje su napisali autori iz grada. Čitala je *Drugi ljetopis Affabela* kad ju je pozvao glavni stražar. Nježno je progovorio: „Milosrdna, tvoj te kralj očekuje.“

Njezino je srce skakalo od radosti. Sad će imati tu čast da gleda onog kojeg je voljela i čeznula vidjeti. Godinama je čekala ovaj trenutak i sad je došao. Stražar se osmjehnuo dok se približavala i zajedno su krenuli prema Velikoj dvorani.

Kad su se vrata Velike dvorane otvorila, Milosrdna je bila preplavljena veličanstvenošću koju je ugledala. Usredotočila se, međutim, na Jalynovo udaljeno prijestolje. Sve što je odavde mogla vidjeti bio je njegov obris. Njezine su oči prošle preko publike kraljevskih građana Affabela. „Oh, koji izvanredni ljudi“, pomislila je. „Kako bih ikad mogla te kraljevske muškarce i žene nazivati svojim prijateljima?“

Zamijetila je da su svi građani u naklonu dok ona prolazi. Zašto bi se ti veličanstveni muškarci i žene njoj klanjali? Bili su zgodni i prekrasni, u sve slavnijoj odjeći što se više približavala prijestolju. Izgledali su kao da su nadljudi. Kako se takvi ljudi mogu klanjati, a pogotovo njoj?

Milosrdna je prepoznala nekoliko ljudi koje je znala iz Endela. Njihovi su osmjesi bili puni uzbuđenja i ljubavi prema njoj. Htjela je stati i svakog zagrliti, ali je osjećala da sad nije pravi trenutak. Opazila je Nemilosrdnog i nije si mogla pomoći. Dotrčala je do njega i snažno ga zagrlila. Zajedno su se radovali.

Poslije njihovog zagrljaja, Nemilosrdni se naklonio i rekao: „Dobrodošla u svoj novi dom.“

Milosrdna je rekla: „Zašto se klanjaš meni, Nemilosrdni? Ja nisam Bog da me se obožava.“

Kraljevski je građanin odgovorio: „Postoji razlika između obožavanja i čašćenja. Samo svojeg Gospodina trebamo obožavati, ali u ovom kraljevstvu častimo one koji su nam dobro služili u Endelu. Također među sobom častimo one koji vladaju. U Endelu nismo razumjeli važnost časti.“

„Milosrdna, služila si mi u Endelu. Da nije bilo tvoje poslušnosti kralju, nikad ne bih bio ovdje; prebivao bih u napuštenoj zemlji Samoće. Prvo sam i prije svega dužan i zahvalan kralju, ali sam također zahvalan i dužan tebi. Bit će mi zadovoljstvo služiti ti i častiti te do kraja života.“

Nastavio je: „Milosrdna, moje ime više nije Nemilosrdni. Gospodin Jalyn na ovom je prijestolju suda promijenio moje ime u Pomireni. Ja sam onaj kojemu je pred našim kraljem vjerojatno iskazana najveća milost.“

Milosrdna je odgovorila: „Pomireni. Koje veličanstveno ime. Dragi prijatelju, nisam se ispružila prema tebi u Endelu da bi mi ti zauzvrat služio. Učinila sam to jer sam te voljela i bilo mi je stalo do tvojeg života i sudbine.“

„Tvoji su motivi baš ono zbog čega ću te častiti i služiti ti. Kralj će te obilno nagraditi. Radila si iz ljubavi prema Jalynu. Nikad se nisi ispružala kako bi dobila priznanje svojih susljedbenika ili kako bi primila nagradu. Jalyn uživa u onima koji dopiru do drugih njegovom ljubavlju. Tako je bilo važno uhvatiti njegovo srce, a ne samo njegovu viziju, dok smo bili u Endelu. Ti si, draga sestro, činila oboje, i motivi tvojega srca bili su udijeljeni meni. Zbog toga sam se tako strastveno ispružao prema tolikima svojeg zadnjeg tjedna u Endelu. Sad sam lijepo nagrađen za svoj rad, iako je bio kratak.“

Milosrdna se nasmijala. „Pomireni, tako sam sretna zbog tebe. Služit ću ti do kraja života.“

„Milosrdna, ti već govoriš kao netko tko godinama živi u Affabelu.“, odgovorio je Pomireni. „U tom velikom gradu živimo za to da služimo jedni drugima. Zapravo, oni od nas koji vode tu su najveće sluge. Imamo najveće odgovornosti i naše je zadovoljstvo nositi ih. Drukčije je nego u Endelu. Voditelji tu ne traže da im se služi, već se, naprotiv, raduju jer su im dane veće prilike služiti. Bilo kojem građaninu najveća je radost prvenstveno služiti svojem kralju, potom svojim sugrađanima – posebno onima koji su na nas utjecali u Endelu – i potom građanima vanjskog dijela kraljevstva, o kojima ćeš čuti uskoro.“

Pomireni je dovršio: „Moja draga sestro, ponosim se tobom. Idi svojem kralju. On će za tim da te vidi i nagradi tvoju službu njemu.“ Nakon tih riječi, zagrlili su se. Milosrdna se pridružila čuvaru pa su nastavili prema prijestolju.

Milosrdna pred Jalynom

Jalynova su obilježja sad bila jasna jer je Milosrdna bila udaljena od prijestolja malo više od dvadeset metara. Dok je prolazila pokraj podvladara, nije ni primijetila da se klanjaju – njezin je pogled bio na Jalynu. Bila je zadivljena njegovim veličanstvenim sjajem.

Milosrdna se uspela stubama i, kad je došla na plato, pala je ničice pred svojeg kralja. Jalyn je sišao i podigao je. Govorio je nježno. „Milosrdna, moja draga sluškinjo, dobrodošla u moje kraljevstvo. Čeznuo sam za ovim trenutkom, da te vidim uživo.“

Milosrdna je odgovorila: „Gospodine, ja sam ta koja je žarko čeznula za ovim trenutkom. Ti si moj kralj. Nadam se da ću sad biti u tvojoj prisutnosti do kraja života da ti mogu potpunije služiti.“

Kralj je potom rekao: „Dodi i zaposjedni kraljevstvo koje je pripremljeno za tebe od postanka svijeta. Bio sam gladan i ti si me nahranila, žedan i ti si me napojila; bio sam ti stranac i primila si me u svoj dom, gol i zaodjenula si me; bio sam bolestan i njegovala si me, u zatvoru i posjetila si me.“

Milosrdna je zaprepašteno odgovorila: „Kad sam te to, Gospodine, vidjela gladnog i nahranila, žednog i napojila? Kad sam te vidjela kao stranca i ugostila, golog i zaodjenula? Kad sam te vidjela bolesnog ili u zatvoru i posjetila te?“

Kralj je odgovorio: „Kažem ti, što god si učinila najmanje važnima od ove moje braće i sestara, meni si učinila!“¹¹

Jalyn je tad pokazao Milosrdnoj kako mu je silno služila služeći njegovim ljudima i vršeći njegove zakone. Njezin je život bio pregledan: svaka riječ, djelo, misao i motiv srca. Sve je bilo otkriveno – njezina služba, davanje školi, ljubav koju je iskazala sugrađanima, odbijanje da sudjeluje u nemarnim ili neprikladnim aktivnostima i raspravama, progonstvo koje je imala zbog svoje

strasti prema Jalynu, rad na tome da kroz restoran služi drugima, ispružanje prema kolebljivim dušama, sati uzdisanja i plakanja za izgubljenima, stavovi koje bi zauzimala čvrsto prijanjajući uz Jalynove puteve, isključivanje nje iz društvenih okupljanja zbog njezine revnosti za Jalyna, njezino odbijanje da govori protiv svojih sugrađana i da sudjeluje u tračanju, i popis se opsežno nastavljao.

Milosrdna je bila zaprepaštena svim načinima na koje je djelovala i utjecala na druge. Mnogo toga što je učinila da donese Jalynu slavu nije bilo svjesno isplanirano ni smišljeno. Samo je brižno slijedila način življenja poučavan u drevnim spisima.

Bilo je nekih stvari koje je Milosrdna učinila, a koje su izgorjele. One su joj donijele veliku tugu i žaljenje zbog propuštenih prilika ili grešaka koje je učinila. Ipak, samo je mali dio njezinog životnog rada izgubljen.

Nagrada Milosrdnoj

Nakon pregleda njezinih posljednjih riječi i misli, kralj je pogledao podvladara koji je sjedio blizu i upitao: „Na koliko je života Milosrdna utjecala za moje kraljevstvo?“

Vladar je odgovorio: „Moj Gospodine, 5183. Malo više od jedne šestine stanovnika zajednice.“

Milosrdna je bila iznenađena. „Kako može biti toliko mnogo?“

Jalyn je odgovorio: „Sjeti se da sam u drevnim spisima obećao ‘umnožiti vaše sjeme i učiniti da uzrastu plodovi vaše pravednosti’.¹² Milosrdna, moje kraljevstvo raste po principu umnožavanja.“

Kralj je potom detaljnije pokazao kako su se njezini poslušni naponi umnožavali i utjecali na mase, iako nije bila voditelj u zajednici. Učinci širenja bili su zapanjujući. Jalyn je dodao: „Kao što je pisano: ‘[Dobrotvorna osoba] raspršuje; daje siromasima;

njezina djela pravde i dobrote i ljubaznosti i dobrotvornosti nastaviti će se i trajati zauvijek!^{101, 13} Život koji je meni podređen rezultirat će raspršujućim učinkom kojeg nijedan građanin nije potpuno svjestan dok on ili ne ona ne stanu pred prijestolje suda. Iz tog razloga mnogi nisu poslušali u malim stvarima jer su im se činile nevažnima. A opet, najčešće te naoko nevažne stvari donose najveću žetvu u ovom kraljevstvu. Ključ je bila tvoja poslušnost bez obzira na okolnosti.“

Jalyn je tad rekao: „Milosrdna, vidiš li prazno prijestolje sa svoje lijeve strane, koje je pokraj mojega?“

Odgovorila je: „Da, moj Gospodine.“

„To će biti tvoje prijestolje na kojem ćeš sjediti i vladati ćeš sa mnom do kraja života.“

Milosrdna je bila u potpunom šoku. „Gospodine, ja nisam dostojna vladati. Bila sam samo vlasnica restorana. Toliko ih je koji su nadareniji od mene. Kako bih mogla vladati s tobom u tako veličanstvenom kraljevstvu? Sebični je bio veliki voditelj u našoj zajednici. Što je s njim? Molim te, daj mi posao koji samo služi tebi ili tvojim ljudima.“

Jalyn je odgovorio: „Sebični je u stražnjem dijelu Velike dvorane i uređivat će pejzaž u dijelovima našeg grada zvanima ravnica. Također će služiti vrtlarima u izabranim vanjskim gradovima. Međutim, ti ćeš biti vladarica zbog ljubavi koju si iskazala meni i mojim ljudima. Tvoja izdržljivost, odanost i poniznost osigurali su ti tu čast. Zar se ne sjećaš mojih riječi iz drevnih spisa? ‘Jer svatko tko se uzvisuje, bit će ponižen (postavljen ispod onih koji su čašćeni ili nagrađeni), a onaj koji se ponizuje (zadržava o sebi skromno mišljenje i tako se i ponaša), bit će uzvišen (uzdignut u položaju).’¹⁴ Ne samo da ćeš vladati sa mnom nego sam ti i pripremio sjajan dom

01 „Kao što stoji pisano: ‘Razdijeli, dade siromasima; njegova dobrotvornost ostaje zauvijek.’“ (2. Korinćanima 9: 9).

na obali Velikog mora, blizu mojeg doma u Kraljevskom centru. Znam koliko voliš vodu i zvuk valova, stoga sam ti ispunio želju i zadovoljstvo. Svim vjernim slugama ispunjavam želje njihovih srca.“

Milosrdna je ostala bez riječi.

Kralj je nastavio: „Vladat ćeš nad deset okruga u gradu. Zajedno s tobom još je jedanaest drugih upravitelja koji nadgledaju ukupno 120 okruga u gradu Affabelu. Blisko ćeš surađivati sa mnom i s drugih sedamdeset sedam vladara u našem gradu koji sjede na ovim prijestoljima. Drugi upravitelji imaju autoritet upravljanja područjima poput obrazovanja, proizvodnje, zabave, umjetnosti i raznih drugih oblasti. Sedamdeset sedam vladara, moj otac i ja oni smo koji planiraju, predviđaju i nadgledaju život u Affabelu. Ti ćeš biti jedan od mojih savjetnika i posrednika od povjerenja između mojih građana i mene.“

Ne samo da ćeš vladati sa mnom u ovom gradu već ćeš kao i ostalih sedamdeset sedam vladara također imati vodstvo nad gradovima u vanjskom dijelu kraljevstva. Dajem ti vlast nad dvadeset gradova na kontinentu Bengilli. Bit ćeš premijerka tog kontinenta. Svi koji tamo žive i upravljaju odgovarat će tebi. Ti ćeš odgovarati samo meni.“

Dok je Jalyn izgovarao te riječi Milosrdnoj, Skromni je u pozadini stajao pun radosti zbog svoje prijateljice iz razreda. Međutim, njegova je radost bila pomiješana s dozom žaljenja dok je razmišljao kako je imao priliku utjecati na tisuće života za kraljevstvo, a nije. Mogao je biti jedan od podvladara koji imaju povlasticu izravno surađivati s Jalynom. Bio je zahvalan za to što je prihvaćen u kraljevstvo Affabela, ali je shvatio da je protratio vrijeme svojeg kratkog boravka u Endelu, a što će utjecati na ostalih 130 godina njegovog života.

Kralj je potom rekao glavnom stražaru: „Donesi mi krunu pobjednika i žezlo vlasti.“

Kad ih je Jalyn primio, stavio je krunu na glavu Milosrdne. „Bravo!“, uzviknuo je kralj. „Sluškinja si dostojna povjerenja. Bila si vjerna u malom što sam ti povjerio, stoga ćeš za nagradu biti upraviteljica nad deset okruga i dvadeset gradova.“^{02, 15}

Potom joj je kralj predao žezlo i rekao: „Više se nećeš zvati Milosrdna, jer ti dajem novo ime. Zvat ćeš se Dragocjena Pobjednica. Zar nisam navijestio svim stanovnicima Endela: ‘Onom koji pobijedi i vrši moju volju do kraja dat ću autoritet nad okruzima i nacijama – on će njima vladati željeznim žezlom – kao što sam ja primio autoritet od svojeg oca.’^{03¹⁶}

Jalyn je otišao do stola na kojem se nalazio posljednji plod. Donio ga je Dragocjenoj Pobjednici i rekao: „Moja draga prijateljice i suvladarice, možeš uzeti od ovog ploda sa stabla života.“

Dok je Dragocjena Pobjednica jela, doživjela je snažno očišćenje i pročišćenje, baš kao što su iskusili i drugi dok su jeli tu najukusniju hranu. Njezine su misli bile preplavljene još većom ljubavlju, i želja da služi proširila se do dimenzija koje prije nije poznavala. Bila je očišćena od bilo koje prijašnje boli ili mračnih misli iz Endela. Sve su stvari učinjene novima. Osjećala se potpuno okrijepljenom, sretnom i punom nade i vjere. Podigla je pogled prema Jalynu i nasmijala se. Potom, a da točno ne zna zašto, radosno su se smijali zajedno. To je bio početak doživotnog prijateljstva.

Jalyn je otpratio Milosrdnu do svojeg prijestolja i rekao: „Dragocjena Pobjednice, okreni se i pogledaj svoju obitelj.“

02 „Dobro, valjani slugo, jer si se u vrlo malom pokazao vjeran, imaj vlast nad deset gradova.“ (Luka 19: 17).

03 „Pobjedniku, vršiocu mojih djela do kraja, njemu ću dati vlast nad poganima: vladat će nad njima željeznim štapom... vlast kakvu sam primio od svog Oca.“ (Otkrivenje 2: 26–28).

Okrenula se gromoglasnom pljesku. Istaknuti zvukovi radosti i plesanja zahvatili su publiku, više nego što se moglo vidjeti prilikom ijednog drugog suda. Atmosfera je bila ispunjena obilnim radovanjem i slavljem. Osmijeh koji zrači ispunio je lice Dragocjene Pobjednice i zadivilo ju je izlijevanje tolike ljubavi. Njezin je kralj stavio svoju ruku oko nje i s velikom radošću objavio: „Dobro, valjana i vjerna sluškinjo. Uđi u veselje gospodara svoga!“¹⁷

Time završava naša priča o velikom kralju, njegovim slugama i kraljevstvu Affabela.

Riječ upute i opreza

U ovom smo poglavlju bacili pogled na to kako će izgledati sud svetcima. Ne mogu dovoljno naglasiti činjenicu da će slava Kristovog prijestolja biti mnogo veća od ikoje slave prikazane u ovoj priči. Međutim, alegorija objašnjava mnoge istine Božjeg kraljevstva.

Detaljima te priče nije namijenjeno da utvrde istinu već da je umjesto toga naglase i prenesu. Kad je Isus govorio u usporedbama, uočili ste poante koje je prenio pričama i niste se spoticali o sitne detalje koji zaista nisu bili važni za onu istinu koju je priopćavao.

Pa ipak, pokušao sam pažljivo naglasiti dijelove te priče koji su bitni za vječno Kristovo kraljevstvo. Kad dovršite čitanje ove knjige, moći ćete ponovno pročitati alegoriju i najvjerojatnije uvidjeti čak i veće dubine učenja Pisma koja su iznesena u okolnim poglavljima.

DEVETO POGLAVLJE

NEBO

*A ja ću u pravednosti gledati lice tvoje; zadovoljit
ću se, kad se probudim, pojavom tvojom.*

– Psalam 17: 15, Vž

Sad ćemo razmotriti odlazak pravednih. Kao što postoji privremeno boravište za nevjernika, zvano Had, a potom krajnji dom, zvan ognjeno jezero, postoje i dva mjesta obitavanja za vjernike koji su umrli. Postojeći dom većina naziva nebom, ali Pismo ga naziva nebeskim Jeruzalemom. Konačni dom pravednih također će se zvati Jeruzalem, ali će biti smješten na zemlji. Taj će grad sići s neba nakon posljednjeg suda. Zove se Novi Jeruzalem (vidi Otkrivenje 21: 2).

Nebeski Jeruzalem

„... Nego vi ste pristupili gori Sionu i gradu Boga živoga, nebeskom Jeruzalemu, i nebrojenim tisućama anđela, sveopćem skupu i crkvi prvorođenaca zapisanih na nebu, i k Bogu, Sucu sviju, i k duhovima pravednika koji su učinjeni savršenima, i posredniku novoga saveza, Isusu ...“
(Hebrejima 12: 22–24, GBV/Živa riječ).

Nebeski Jeruzalem ili „Jeruzalem odozgor“⁰¹ (vidi Galaćanima 4: 26) grad je poput Affabela opisanog u našoj alegoriji. Izgrađen je na gori zvanoj Sion. Tamo žive Otac i Sin, kao i bezbrojni anđeli. Tamo živi svečani zbor i crkva prvorođenaca, zajedno sa svetcima Starog zavjeta i onima u Kristu koji su preminuli.

01 GBV/Živa riječ; Varaždinski prijevod Biblije kaže „onaj gore Jeruzalem“, op. prev.

Zamijetite dio o „duhovima pravednika koji su učinjeni savršenima“, a koji se također nalaze u tom gradu. Tko su ti ljudi, jer je pisac već naveo i starozavjetne i novozavjetne svetce koji su otišli k svojoj nagradi?

Sjetite se da, kad smo novorođeni kroz Duha Božjega, postajemo potpuno novi stvorovi. Naš je duh učinjen savršenim na sliku Krista i nalazimo se u Njemu. U tom stihu pisac ne priča o ljudskim dušama ili tijelima, samo o njihovom duhu.⁰² Osobno vjerujem da se to odnosi na svetce koji služe Isusu ovdje na zemlji. Promislite o tome! Pisac nas poslanice Hebrejima tjera: „Pristupajmo s pouzdanjem k prijestolju milosti“ (Hebrejima 4: 16). Prijestolje milosti nalazi se usred Božjeg grada, i to je poziv upućen nama koji smo na zemlji. Je li moguće da su mnogi koji još žive na zemlji dobro poznati u Dvorani s prijestoljem zato što tamo često dolaze kroz molitvu?

Mi smo duhovi s dušama (duša je spoj uma, volje i osjećaja) – koji sad žive u fizičkom tijelu. Isus je rekao da je jedini način na koji istinski možemo štovati Boga u „duhu i istini“ (Ivan 4: 24). Pavao to ponovno ističe: „Jer svjedok mi je Bog, kome *svojim duhom služim* u evanđelju njegova Sina“ (Rimljanima 1: 9). Zato što je naš duh stvoren na sliku Božju i iznova smo rođeni, imamo mogućnost – kroz krv Isusa i silu Duha Svetoga – ući u Dvoranu prijestolja Božjeg kad god imamo potrebu ili želju štovati Ga.

Posjeti nebu

Onaj gore Jeruzalem nalazi se u mjestu zvanom treće nebo. To je stvarno mjesto koje je apostol Pavao posjetio prije svoje smrti. Napisao je:

„... Pristupit ću k viđenjima i objavama Gospodnjim. Poznajem čovjeka u Kristu koji prije četrnaest godina – ne znam da li s tijelom,

⁰² Engleski stih koristi riječ *spirits*, što se odnosi na *duh*, op. prev.

ne znam da li bez tijela, to Bog zna – bi uznesen do trećega neba. Za tog čovjeka znam – ne znam da li u tijelu, ne znam da li izvan tijela, to Bog zna – da bi uznesen u raj i da je čuo neizrecive riječi koje čovjeku nije dopušteno izreći.“

(2. Korinćanima 12: 1–4).

Proučavatelji Biblije slažu se da Pavao piše o sebi. Zapravo, u prijevodu *New Living Translation*, drugi stih naveden je ovako: „Bio sam uznesen do trećeg neba prije četrnaest godina.“ Zapazite da Pavao nije bio svjestan je li bio u svojem tijelu ili izvan njega. To može biti objašnjeno samo time da je nebo stvarno i fizičko mjesto. Ustanovio sam da mnogi misle da je ono nevidljivo područje u kojem ljudi plutaju uokolo poput duhova. Ne, to je fizičko mjesto s ulicama, drvećem, životinjama, zgradama, vodom i sličnim stvarima.

Poznajem nekoliko ljudi koji su bili do neba i nazad, baš poput Pavla, no dopustite mi da s vama podijelim jednu od meni najdražih priča. Imam prijatelja pastora koji se zove Greg. U listopadu 1979., svoje prve večeri služenja, vratio se kući sa sastanka i našao svoju ženu kako šćućurena na njihovom stubištu nekontrolirano plače. Odmah je znao da nešto ozbiljno nije bilo u redu. Uskoro je saznao da je njihov desetogodišnji sin Justin donio mali televizor u kupaonicu da gleda nogometnu utakmicu dok se kupa. Slučajno je povukao televizor u kadu i struja ga je ubila.

Kad je Greg našao svojeg sina, Justin nije imao puls, njegovo je tijelo bilo hladno i plavo te su njegove oči bile potpuno proširene, što je značilo da nema aktivnosti u mozgu. Greg je prošao bolničarsku obuku i prvu pomoć dok je radio kao zamjenik u uredu šerifa u okrugu Los Angeles i bio je svjedok mnogim smrtima. Da je naišao na sličnu situaciju kao policijski službenik, žrtvu bi proglasio mrtvom i pozvao bi mrtvozornika.

Ali Greg je bio vjernik koji je znao snagu molitve. Počeo je moliti i oživljavati sina. Nakon nekoliko minuta stigli su bolničari pa je Greg bolničarski posao ostavio njima, dok je on nastavio moliti. Četrdeset pet minuta nisu imali ikakvog uspjeha u vraćanju Justina. EKG uređaj cijelo je vrijeme pokazivao ravnu liniju. Bolničari su postali nemirni dok su čekali da odustane onaj koga su smatrali fanatikom.

Greg je napokon molio: „Oče, više nemam vjere. Iscrpio sam svoju, ali znam da Ti u svojoj Riječi govoriš o drugoj vjeri.“ (Mislio je na dar vjere o kojem piše u 1. Korinćanima 12: 9).

Greg je rekao da je osjetio nešto poput ruke na vrhu svoje glave. Nakon toga, osjetio je vrlo snažnu silu i autoritet kako se podižu u njegovom duhu i viknuo je sinu: „Živjet ćeš i nećeš umrijeti, u Isusovo ime!“

Odjednom je EKG uređaj počeo davati zvučni signal i na ekranu su se pojavili otkucaji srca. Bolničari su skočili od uzbuđenja. Do trena kad su spustili Justina niz stube i u vozilo hitne pomoći, promijenio je boju iz plave u ružičastu, oči su mu bile potpuno obnovljene i njegovo je tijelo bilo toplo.

Greg je bio tako uzbuđen. Njegov je sin bio živ i dobro. Također je imao priču o velikom čudu kojom svim svojim prijateljima može reći što je Bog učinio. Nije znao da je borba za život njegovog sina tek počela.

Doktori su izvijestili da je dječak u komi. Nakon pregleda otkrili su da tkivo bubrega izlazi iz katetera. Laički rečeno, to je značilo da se njegovo tijelo rastopilo. Gregu su rekli da, ako njegov sin bude živio, bit će biljka. Kasnije su izvijestili bi njegova dob po društvenim funkcijama koje može izvršavati bila istovjetna dobi tromjesečne bebe, uz kvocijent inteligencije od 0.01.

Da ne duljimo, nakon što je njegova obitelj sedam mjeseci molila i odbila odustati, Justin se odjednom probudio iz kome. Otac je bio uz njegov krevet kad se to dogodilo i počeo ga je zasipati pitanjima na koja mu je sin odmah odgovarao. Justin je maturirao, diplomirao na Sveučilištu u Kaliforniji u Los Angelesu i u Biblijskoj školi, sve s počastima.⁰³ Čak je u svojoj srednjoj školi bio predsjednik maturanata. Danas je sretno oženjen i ima dvoje djece.

„Tata, bio sam s Isusom“

Tri dana nakon što je Justin izišao iz bolnice, Greg je primijetio da lice njegovog sina sjaji. Upitao je: „Što se događa, Justine?“

Justin je odgovorio: „Tata, bio sam s Isusom. Kad je TV pao u kadu, ništa nisam osjetio. Ogroman anđeo uhvatio je moju desnu ruku i izvukao me iz tijela. Proletjeli smo kroz tunel nevjerojatnom stopom ubrzanja. Dostigli smo brzinu svjetlosti prije nego što smo sletjeli na jednu od nebeskih ulica.“

Justin je nastavio govoreći ocu kako ulice nisu bile pozlaćene. Bile su od čistog zlata, mogao je vidjeti kroz njih. Na zemlji zlato ne može biti tako potpuno pročišćeno kao na nebu, ali je ono u svojem najčišćem stanju prozirno. Čak i na zemlji često je korišteno u prozorima kako bi im se dala zlatna boja (sjetite se štitova na starijim kacigama astronauta, prozora pilotskih kabina nekih mlažnjaka ili prozora pojedinih zgrada).

Justin je podijelio da su prvi ljudi koji su ga pozdravili na nebeskoj ulici bili rođaci koji su umrli. Naveo je svakog od njih, a poneke nikad nije upoznao te nečija imena (koja su mama i tata prepoznali) nikad nije znao. U toj grupi dobrodošlice također je bila i gospođa imenom Phyllis. Ona je bila susjeda s kojom se Justinova mama molila da primi Isusa mjesec dana prije nego što je Justina zdrmala struja. Umrla je dva tjedna poslije svojeg obraćenja.

⁰³ U SAD-u se počasti, napisane na latinskom, dodjeljuju najboljim studentima u grupi, op. prev.

Justin je razgovarao sa svim tim ljudima kad je odjednom čuo šuškanje i grupa se oko njega razdvojila. Tamo je stajao Isus.

Gospodin je poveo Justina u obilazak neba. Bilo je mnogo ulica i zgrada; to je svakako bio veliki grad. Cvijeće, trava, čak i kamenje bili su živi i pjevali su u harmoniji. Justin je rekao da se činilo kao da slave Boga. Ako bi stao na travku ili cvijet, ne bi bili zgnječeni. Odmah bi se vratili u prvotni položaj. Justin je primijetio da su boje bile žive i jarke, mnogo više nego što je vidio na zemlji. Bilo je čak i boja koje nikad prije nije vidio. Također je imao čast vidjeti rezidencije svoje majke, oca, brata i sestre.

Potom je uslijedio šok: Isus je rekao Justinu da se mora vratiti na zemlju. Justin nije htio napustiti nebo, ali ga je Isus doveo na mjesto na kojem je razmaknuo veo. Justin je mogao vidjeti svojeg oca kako ga zove nazad. Isus je rekao: „On je tvoj otac i ima autoritet pozvati te nazad.“

Od tog je trenutka Justin rekao ocu da ga nikad više ne pozove nazad ako još jednom umre – taj mi je dio priče bio zabavan kad ga je Greg podijelio sa mnom. No nebo je toliko bolje od zemlje da sam primijetio da je onima koji ga iskuse uvijek teško kad se vrate nazad.

I Pavao se borio s tim, kao što je i rekao crkvi u Filipima: „Moja žarka želja je otići (biti slobodan od ovoga svijeta, nastaviti) i biti s Kristom jer je to mnogo, mnogo bolje“ (Filipljanima 1: 23, AMP). Ne samo bolje ili mnogo bolje već mnogo, mnogo bolje! Pavao je iskusio Grad Božji i htio se vratiti, ali je odabrao ostati zbog dobrobiti kraljevstva.

Justin je kasnije podijelio s ocem da, kad je bio u nebu, nije imao deset godina. Imao je tijelo odraslog čovjeka. Mnogi, uključujući Justina, vjeruju da ćemo svi imati trideset tri godine kad budemo u svojim proslavljenim tijelima. To ima smisla jer je to bila Isusova

dob kad je razapet i Pismo kaže: „Ljubljeni, sada smo sinovi Božji i nije se još očitovalo što ćemo biti; ali znamo da ćemo, kada se on pojavi, biti poput njega, jer ćemo ga vidjeti kao što on jest.“ (1. Ivanova 3: 2, GBV/Živa riječ).

To je samo jedna od mnogo stvarnih priča koje bih mogao podijeliti. Zajedno s Pismom, ona nam pokazuje stvarnost neba. Oni koji su Isusove vjerne sluge, ući će u taj grad kad napuste ovu zemlju.

Spasenje duha, duše i tijela

Kao što smo već rekli, ljudski duh postaje potpuno novi stvor onog trenutka kad primi Isusa kao svojeg Gospodina. Odmah je ponovno napravljen na Isusovu sliku. To je potvrđeno u izjavi apostola Ivana: „Kakav je on, takvi smo i mi *u ovome svijetu*“ (1. Ivanova 4: 17). Kao što možete vidjeti, Ivan izrazito govori o vjernicima koji su ovdje na zemlji umjesto onima koji su već ušli u svoju nagradu. Osoba koja je zaista novorođena Božjim Duhom, učinjena je savršenom u duhu ovdje i sad.

Jednom kad je naš duh spašen, tad počinje proces spasenja naše duše. Kao što smo ranije naznačili, duša se sastoji od uma, volje i osjećaja. Naša je duša spašena ili preoblikovana Božjom riječju i našom poslušnošću Božjoj riječi. Apostol Jakov to potvrđuje govoreći: „*Ljubljena braćo moja...* odbacite od sebe svaku prljavštinu, zadnji ostatak zloće, i ponizno prihvatite u vas usađenu *riječ* koja može *spasiti vaše duše!* Ali budite *izvršioци* riječi, a ne samo slušaoci koji zavaravaju sami sebe!“ (Jakovljeva 1: 19, 21–22). Važno je pripomenuti da Jakov o spasenju njihove duše govori *braći*, a ne nevjernicima. On naglašava i slušanje i poslušnost Božjoj riječi.

Duša je jedini dio čovjeka čiju brzinu spasenja mi pomažemo odrediti. Mi surađujemo slušajući i vršeci Božju riječ, što, zauzvrat, ubrza proces – ili, obrnuto, usporavamo napredak spasenja zanemarujući ono što je Bog rekao. Preoblikovanje naše duše ključno je za to da kao vjernici završimo dobro.

Konačno, jedan je zadnji dio nas koji treba biti spašen: naša tijela. Pažljivo pročitajte što je Pavao napisao o tome:

„Jer znamo da kad bude rasklopljen ovaj zemaljski šator u kojem živimo – kad umremo i napustimo ova tijela – imat ćemo dom u nebu, vječno tijelo koje je sam Bog, a ne ljudske ruke, načinio za nas. U našim se sadašnjim tijelima umaramo i čeznemo za danom kad ćemo poput nove odjeće obući svoja nebeska tijela. Jer nećemo biti duh bez tijela, već ćemo navući novo nebesko tijelo. Naša umiruća tijela čine da stenjemo i uzdišemo, ali nije da želimo umrijeti i nemati nikakvo tijelo. Želimo kliznuti u svoja nova tijela da ova umiruća tijela budu progutana životom koji uvijek traje. Sam nas je Bog na to pripremio i kao jamstvo nam je dao svojeg Duha Svetoga. Zato uvijek imamo pouzdanja, iako znamo da, dok god živimo u ovom tijelu, nismo kod kuće s Gospodinom. Zato živimo vjerujući, a ne gledajući. Da, imamo potpuno pouzdanje i radije bismo bili daleko od ovih tijela jer bismo tad bili kod kuće s Gospodinom.“⁰⁴

(2. Korinćanima 5: 1–8, NLT).

Čitanje tih riječi daje nam veliku nadu i čak čisti naše duše. Zamijetite da Pavao ne samo da spominje već se i zadržava na činjenici da ćemo imati vječna tijela. Na drugom mjestu kaže: „Jer treba da se ovo raspadljivo tijelo obuče neraspadljivošću i da se ovo smrtno tijelo obuče besmrtnošću“ (1. Korinćanima 15: 53). Naša tijela neće biti drukčija od Isusovog, jer Pismo kaže: „Bit ćemo

04 „Dakako, znamo: ako se ovaj šator – naša zemaljska kuća – ruši, imamo zgradu koja je djelo Božje – vječnu kuću na nebesima – koja nije sagrađena ljudskom rukom. I zato uzdišemo i vruće želimo da budemo obučeni u naš nebeski stan; tako obučeni nećemo se naći goli. Uistinu, mi koji živimo u ovom šatoru uzdišemo u tegobi što se ne želimo svući, nego na ovo obući drugo, da tako život proguta ono što je mrtvo. A onaj koji nas je na ovo isto pobudio jest Bog; onaj koji nam daje zalog – Duha. Tako, uvijek smo puni pouzdanja, osvjedočeni da se, boraveći u ovom tijelu, nalazimo u tuđini, daleko od Gospodina. Krećemo se, naime, u području vjere, a ne u području gledanja. Ipak smo puni pouzdanja, i više volimo otići iz ovog tijela i vratiti se (u domovinu) ka Gospodinu.“

zacijelo sjedinjeni i sličnošću na njegovo uskrsnuće“ (Rimljanima 6: 5, Vž), i „Ljubljeni, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični“ (1. Ivanova 3: 2).

Razmislimo o Isusovom tijelu nakon Njegovog uskrsnuća. Bilo koju osobinu koje je Njegovo tijelo posjedovalo, imat ćemo i mi jednom kad doživimo spasenje svojih tijela. Počnimo s onim što se dogodilo na samom grobu tog jutra kad je uskrsnuo. Marija Magdalena prva je otkrila da je grob prazan i plakala, misleći da je Gospodinovo tijelo ukradeno.

„... Obazre se i ugleda Isusa gdje stoji. Ali nije znala da je Isus. Isus joj rekne: ‘Ženo, zašto plačeš? Koga tražiš?’ ‘Gospodine – odgovori mu ona misleći da je vrtlar – ako si ga ti odnio, reci mi kamo si ga stavio da idem po nj.’

(Ivan 20: 14–15).

Isus izgledom nije bio drukčiji od uobičajenog muškarca. Nije izgledao kao izvanzemaljac iz filmova znanstvene fantastike. Marija Ga nije prepoznala, jer se nije mogla usuditi vjerovati da je On živ. Vidjela je Isusa brutalno ubijenog, odnesenog i pokopanog. Sve dok joj nije osobno progovorio, nije mogla vjerovati da je to zaista On. Zato Ga je zamijenila s vrtlarom. Stoga, On je imao tijelo koje je vrlo slično onom koje mi sad posjedujemo.

Isusovo tijelo nije djelovalo drukčije od onog prosječnog muškarca. Ali moramo zapitati, je li Marija imala viđenje Njegovog duha ili je On zaista imao tijelo? Na to se pitanje jasno odgovara u kasnijoj priči kad se Isus ukazao svojim učenicima. Rekao je: „Zašto ste zbunjeni? Čemu se takve sumnje rađaju u vašim srcima? Pogledajte moje ruke i moje noge: ja sam, ja glavom! Opipajte me i ustanovite! Duh nema *mesa* ni *kostiju* kao što vidite da ih ja imam.“ (Luka 24: 38–39).

Isus ima meso i kosti! I mi ćemo ih također imati. Ali primijetite da Isus ništa ne govori o krvi. To je zato što je Njegovom krvlju poskropljeno Božje prijestolje milosti. Ono što sad teče kroz Njegove vene jest, vjerujem, slavni Božji život.

Isus je također mogao jesti fizičku hranu. Čitamo: „I dok oni od radosti još nisu vjerovali, i čudili su se, reče im on: ‘Imate li ovdje štogod za jelo?’ Oni mu pružiše komad pečene ribe i pčelinjeg saća. I uze on to i pojede pred njima.“ (Luka 24: 41–43).

Isus nije samo taj jedan put jeo u prisutnosti svojih učenika. Još su zabilježena dva druga slučaja: jedanput u domu određenih muškaraca koje je susreo na putu u Emaus i drugi put kad je pokraj mora pripremio doručak za svojih jedanest učenika. Stoga, moći ćemo jesti u svojim vječnim tijelima.

U svojem proslavljenom tijelu, Isus je mogao govoriti, pjevati, hodati, držati predmete i tako dalje, poput normalnog čovjeka, ali je također mogao hodati kroz zidove i nestati u trenu!

Možete upitati: „Imao je meso i kosti, ali je mogao hodati kroz zidove i nestati?“ O, da. Pogledajte što je Ivan zabilježio: „Uvečer toga prvog dana u sedmici, dok su vrata (kuće) gdje bijahu učenici bila zatvorena zbog straha od Židova, dođe Isus, stade pred njih“ (Ivan 20: 19).

U tom susretu sa svojim, Isus je rekao Tomi da stavi svoj prst u Njegove ruke i svoju ruku u Njegov bok. Stoga opet nedvosmisleno vidimo da je Isus imao meso i kosti. Kako to da je odjednom stao među njih kad su vrata bila zaključana? Prošao je kroz zid i jednostavno se pojavio – i mogao je jednako tako lagano nestati, što je također zabilježeno. Nakon što je lomio kruh s muškarcima koje je susreo na putu za Emaus, rečeno nam je: „Njima se otvoriše oči i prepoznadoše ga... Ali njega nestade ispred njihovih očiju!“ (Luka 24: 31).

Mi ćemo također u svojem uskrsnom tijelu imati sposobnost nestajanja i pojavljivanja na drugom mjestu. Time je objašnjemo kako ćemo moći prelaziti velike udaljenosti u novom nebu i na novoj zemlji. To ćemo morati činiti, jer je Božji grad dugačak i širok 1400 milja⁰⁵, a ništa ne piše o udaljenostima putovanja do drugih galaksija. Također ćemo moći lebdjeti zrakom; sjetite se da je Isus uzašao na nebo nakon što je četrdeset dana boravio sa svojim učenicima. Jedna od stvari o kojima je Justin izvijestio svojeg oca (kao što su izjavili i drugi koje poznajem, a koji su bili u nebu) jest da možeš hodati, lebdjeti ili se odmah nekamo prebaciti. Bilo je dijelova Justinovog obilaska s Isusom kad je hodao i drugih dijelova kad je lebdio ili plovio do mjesta.

Tisuću godina Kristove vladavine

Trebat ćemo preusmjeriti svoju pažnju k promjeni položaja Božjeg grada, ali ćemo prvo razmotriti događaje koji će tomu prethoditi. Na kraju razdoblja crkve, bit će sedam godina kušnje. Čovjek bezakonja, antikrist, bit će otkriven i mnoge će zavesti. Protivit će se i uzdizati sebe iznad svega što se zove Bogom ili što se štuje. Progonit će svetce i povesti mnoge nacije u veliku tamu u pobuni protiv Boga.

Tijekom tog razdoblja Gospodin će doći po svoje svetce. Neki vjeruju da će se to dogoditi prije nego što tih sedam godina počne, neki na pola puta, a neki opet na kraju. U ovoj knjizi neću ulaziti u to. Ono što je bitno jest jesmo li spremni.

Pavao to „uzimanje“ crkve razmatra nekoliko puta u Novom zavjetu. U jednom takvom odlomku piše:

„Jer će sam Gospodin, s povikom, s glasom arkandela i s trubljom Božjom, sići s neba; i najprije će uskrsnuti mrtvi u Kristu, a potom

⁰⁵ Oko 2,253.0816 kilometara.

ćemo mi koji smo živi i preostali, zajedno s njima biti uzeti u oblacima u susret Gospodinu u zrak: i tako ćemo uvijek biti s Gospodinom.“

(1. Solunjanima 4: 16–17).

To nije drugi Kristov dolazak zato što Isus neće doći na zemlju, već će susresti svoje vjerne u oblacima. Drugi dolazak događa se na kraju sedam godina kušnje, s Isusovim povratkom na bijelom konju, dok vodi nebesku vojsku, mnoštvo svojih svetaca u njihovom broju (vidi Juda 14).

Antikrist, lažni prorok, svjetski vođe i vojske nacija okupit će se u borbi protiv Gospodina i Njegove vojske. Isus će ih potući mačem u jednom jedinom danu borbe, a nebeske će ptice proždrijeti njihovo meso. O tome se često govori kao o Armagedonu zato što će se dogoditi kod mjesta u dolini Megido, koja se proteže od planine Karmel jugoistočno od Jeruzalema (vidi Otkrivenje 16: 16; Otkrivenje 19: 11–21).

U svijetu će biti mnoštvo ljudi koji se nisu pobunili protiv Gospodina niti odali vjernost antikristu. Mnogi teolozi vjeruju da će ti ljudi preživjeti i nastaviti živjeti u sljedećem razdoblju koje se često naziva tisućljetno Kristovo kraljevanje. Oni će ostati u svojim nacijama i bit će podanici Kristove sveopće vladavine. Imat će naravna tijela i nastavit će nastanjivati zemlju.

Zato će, u suštini, poslije godina kušnje, na zemlji stanovati dvije vrste ljudi: oni koji su preživjeli bitku kod Armagedona i svetcu koji se vrata s Isusom. Svetcu će imati proslavljena tijela slična onom Kralja Isusa, i oni će biti ti koji će s Njim vladati na zemlji. Nije teško shvatiti kako će dvije grupe biti povezane; neće biti drukčije od Isusove interakcije s Njegovim sljedbenicima poslije Njegovog uskrsnuća. Proslavljeni svetcu moći će pričati, hodati, jesti i družiti se s onima koji nastanjuju naravna tijela.

Pismo pokazuje da će tijekom tog vremena biti globalni mir – zapravo, univerzalni mir – jer će Sotona i njegovi suradnici biti svezani na tisuću godina. Neće biti ratova, predrasuda, mržnje, srama, zločina, bolesti i tako dalje, zbog velikog okretanja svih naroda k Bogu. Prorok Mihej izjavljuje:

„U posljednje će dane Gospodinov hram u Jeruzalemu postati najvažnije mjesto na zemlji. Ljudi iz cijelog svijeta ići će tamo štovati. Mnoge će nacije doći i reći: ‘Dođite, hajdemo na goru Gospodinovu, u hram Boga Izraelova. Tamo će nas on poučiti svojim putevima tako da mu možemo biti poslušni.’ Jer tih će dana Gospodinovo učenje i njegova riječ izići iz Jeruzalema. Gospodin će urediti međunarodne sporove. Sve će nacije prekovati svoje mačeve u plugove i svoja koplja u kuke za obrezivanje. Svi će ratovi prestati i vojne će obuke završiti. Svi će tiho živjeti u vlastitim domovima u miru i blagostanju, jer neće biti ničeg čega se treba bojati. To je obećao Svemogući Bog!“

(Mihej 4: 1–4, NLT).

Vladat će globalno blagostanje i financijski će sustav biti siguran jer će se nacije pridržavati Božjih zakona. To će biti sjajno vrijeme!

Sud velikog bijelog prijestolja

Nakon što se navrši tisuću godina, Sotona će nakratko biti pušten iz zatvora. Dobit će dopuštenje da izađe i zavede nacije. To neće uključiti svetce u njihovim proslavljenim tijelima, samo one u naravnim tijelima koji nastanjuju nacije, one koji su preživjeli Armagedon ili su rođeni tijekom tisuću godina.

Pobunjenici će se okupiti i okružiti grad Jeruzalem kako bi ratovali, i potom će vatra Božja sići s neba i proždrijeti ih. Đavao

će biti bačen u „ognjeno i sumporno jezero“ i bit će mučen danju i noću, uvijek i zauvijek. Nikad više neće biti pušten (vidi Otkrivenje 20: 7–10).

Odmah nakon toga uslijedit će sud velikog bijelog prijestolja. Had će predati mrtvace svake generacije, u rasponu od Adamovih dana do ove konačne bitke. Svi koji nisu ušli u savez s Jahvom u vremenu Starog zavjeta ili se otada podredili gospodstvu Isusa, stat će pred Kralja i položiti račun, baš kao što smo vidjeli u sudu Neovisnom, Prevarenom, Slabom Srcu i Dvostrukom Životu. Svatko čije se ime ne nalazi u Knjizi života bit će zauvijek bačen u ognjeno jezero sa Sotonom i njegovim suradnicima.

Novo nebo i zemlja

Jednom kad su postojeća nebesa i zemlja pročišćeni vatrom (vidi 2. Petrova 3: 10–13), pojavit će se novo nebo i nova zemlja. Apostol Ivan piše: „Potom opazih novo nebo i novu zemlju, jer su iščezli prvo nebo i prva zemlja“ (Otkrivenje 21: 1).

Apostol Ivan potom je opisao silazak Novog Jeruzalema odozgor, da bude vječno smješten na zemlji. Taj grad naziva Janjetovom ženom ili zaručnicom jer će biti dom svima koje je Gospodin otkupio, protežući se od Adama do onih koji su primljeni u slavu pri Kristovom drugom dolasku. Ivan daje cjelokupni opis tog Novog Jeruzalema:

„I odnese me u duhu na goru veliku i visoku i pokaza mi veliki grad, sveti Jeruzalem, gdje silazi s neba od Boga sa slavom Božjom. I svjetlilo njegovo bijaše nalik dragom kamenu, poput kristalna kamena jaspisa. I zidine je imao velike i visoke, s dvanaesterim vratima, a na vratima dvanaestorica anđela...

Od istoka vrata troja, od sjevera vrata troja, od juga vrata troja i od zapada vrata troja. ...

A onaj što govoraše sa mnom imaše zlatnu trsku da izmjeri grad i vrata njegova i zidine njegove. I grad leži na četiri ugla i duljina mu je tolika kolika je i širina. I izmjeri grad trskom: dvanaest tisuća stadija; duljina i širina i visina su mu jednaki. I izmjeri zidine njegove: sto četrdeset i četiri lakta čovječje mjere, to jest anđeoske.

I zidine mu bijahu sagrađene od jaspisa, a sam grad od čistoga zlata, slična čistu staklu. I temelji gradskih zidina bijahu ukrašeni svakovrsnim dragim kamenjem... I dvanaest vrata – dvanaest bisera: svaka pojedina vrata bijahu od jednoga bisera. A ulica gradska – čisto zlato, kao prozirno staklo.“

(Otkrivenje 21: 10–21, Vž).

Taj grad oduzima dah i čudo je poput nijednog zemaljskog grada kojeg smo ikad vidjeli. Zračit će blagostanjem, sjajem i veličanstvenošću. Neće biti nikakvog kvarenja jer je potpuno čist.

Ivan nastavlja svoj opis:

„I pokaza mi on čistu rijeku vode života, bistru kao kristal: izvire iz prijestolja Božjega i Jaganjčeva. Posred njegove glavne ulice i s obje strane rijeke bijaše stablo života, koje rađa dvanaest vrsta plodova te svaki mjesec donosi svoj urod: lišće stabla bijaše za ozdravljenje naroda. I neće više biti prokletstva, nego će prijestolje Božje i Jaganjčevo biti u njemu i sluge će mu njegove služiti i gledati lice njegovo; i ime će njegovo biti na njihovim čelima. I neće ondje više biti noći; i neće trebati svjetiljke ni svjetlosti sunca, jer ih obasjava Gospodin Bog: i vladat će oni u vijeke vjekova.“

(Otkrivenje 22: 1–5, GBV/Živa riječ).

Zamijetite da Pismo jasno otkriva da ćemo gledati Božje lice. Ono za čim je Mojsije čeznuo i što mu je bilo uskraćeno, mi ćemo promatrati! Kako impresivno i uzbudljivo!

Također zapazite da će lišće sa stabla života donijeti iscjeljenje *narodima*. To potiče neka zanimljiva pitanja. Tko će činiti te narode, s obzirom na to da će svetci prebivati u gradu? Nad kime će svetci vladati u vijekove vijekova? Hoće li također i prirodno rođeni ljudi biti živi tijekom tog razdoblja? Izaija daje odgovor.

„Jer, evo, ja stvaram nova nebesa i novu zemlju. Prijašnje se više neće spominjati, niti će vam na um dolaziti. Veselite se i do vijeka kličite zbog onoga što ja stvaram; jer, evo, od Jeruzalema stvaram klicanje, od naroda njegova [otkupljenih svetaca] radost. I klicat ću nad Jeruzalemom, radovat se nad svojim narodom. U njemu više neće čuti ni plača ni vapaja.“

(Izaija 65: 17–19).

Sad Izaija počinje govoriti o ljudima izvan Novog Jeruzalema:

„Više neće umirati djeca stara samo nekoliko dana. Više neće umirati odrasli prije nego što prožive cijeli život. Ljudi više neće biti smatrani starima sa stotinu godina! Samo će grešnici umirati tako mladi! U tim danima, ljudi će živjeti u kućama koje izgrade i jesti plod vlastitih vinograda. Neće biti kao u prošlosti, kad su osvajači uzeli kuće i zaplijenili vinograde. Jer moji će ljudi živjeti dugo kao drveće i imat će vremena uživati u svojim teško stečenim dobrima. Neće raditi uzalud, i njihova djeca neće biti osuđena na neuspjeh. Jer oni su ljudi koje je blagoslovio Gospodin, i njihova djeca, također, bit će blagoslovljena. Odgovorit ću im i prije nego što me zazovu. Dok

mi još uvijek govore o svojim potrebama, ja ću se pokrenuti i odgovoriti na njihove molitve! Vuk i janje zajedno će se hraniti. Lav će jesti slamu kao i vol. Otrovnne zmijske više neće napadati. U tim danima, nitko neće biti ozlijeđen ili uništen na mojoj svetoj gori. Ja, Gospodin, rekoah!“

(Izaija 65: 20–25, NLT).

Mnogi taj odlomak netočno primjenjuju na tisućljetnu Kristovu vladavinu. Međutim, on jasno govori o vremenu kad imamo *novo nebo* i novu zemlju. Proučavajući i tekstove apostola Ivana i Izaije, saznajemo da ima ljudi koji žive izvan Božjeg grada tijekom tog razdoblja. Oni grade vlastite domove u vječnom vremenu sveopćeg mira i blagostanja. To ne mogu biti svetcima koji prebivaju u svetom gradu jer će oni već imati stanove koje je za njih pripremio sam Isus (vidi Ivan 14: 2–4).

Također zamijetite da će ti ljudi rađati djecu. To se također ne može odnositi na proslavljene svete jer je Isus razjasnio da oni s proslavljenim tijelima neće rađati jer se neće ženiti. Reкао je: „O uskrsnuću niti će se ženiti niti udavati, nego će biti kao nebeski anđeli.“ (Matej 22: 30). To je još jedna stvar koju je Justin potvrdio u svojem obilasku neba.

Ti će narodi nastanjivati novu zemlju, obogaćujući je sadnjom, žetvom i gradnjom. Neometano će se množiti i napuniti zemlju, baš kao što bi učinili Adam i njegovi potomci da on nije pao.

Kako to razumski objasniti? Jedna je mogućnost ta da će se prirodni ljudski život produžiti jer će naš krajnji neprijatelj – smrt – biti uništen jednom kad počne tisuću godina (vidi 1. Korinćanima 15: 26). Isus će uništiti prokletstvo smrtnosti, kako duhovne, tako i fizičke. Stoga, čovječanstvo potencijalno može trajati u razdoblju od tisuću godina.

Na kraju tisuću godina, može biti da će onima koji su u naravnim tijelima biti dân taj dar života ako se nisu pobunili protiv Boga kad je Sotona kratko pušen. Psalmist piše: „Hvalit će te narodi u vijeke vjekova.“ (Psalam 45: 18). Jedan je način na koji možemo razumjeti tu mogućnost taj da gledamo na te ljude kao na Adama i Evu prije pada. Adam nije stvoren za smrt, već da živi vječno. Taj je dar izgubljen kroz njegovu neposlušnost; on je svojoj vrsti donio prokletstvo smrti i propadanja.

Samo će Kristovi otkupljenici s proslavljenim tijelima obitavati u Novom Jeruzalemu. Međutim, čini se, iz Pisma, da će oni koji su u naravnim tijelima moći putovati kroz grad, jesti od njegovog voća i slaviti Gospodina. To vidimo u Ivanovom tekstu:

„Narodi će hoditi u njegovu svjetlu [Novog Jeruzalema], zemaljski će kraljevi donijeti u nj svoju raskoš. Njegova se vrata nikad neće zatvarati danju; tu, naime, neće biti noći. U nj će se donijeti raskoš i dragocjenost naroda.“

(Otkrivenje 21: 24–26).

U početku je čovjek pao pod iskušenjem grijeha. Kazna je bila smrt, kako tjelesna, tako duhovna, što je dovelo do vječne smrti. Međutim, pad nije odvratio Boga od Njegovog izvornog vječnog plana za čovjeka na zemlji.

Može li Bog pretrpjeti neuspjeh svojeg nauma zbog čovjekove neposlušnosti? Ne. Bog je umjesto toga preokrenuo čovjekov poraz u blagoslov kroz Kristovo otkupljenje, okupljajući iz palog ljudskog roda *proslavljene nebeske ljude* koji će na kraju *vladati* nad čovječanstvom na novoj zemlji. To nam pomaže da razumijemo Isusove riječi u priči o vjernom sluzi: „Dobro, valjani slugo, jer si se u vrlo malom pokazao vjeran, imaj vlast nad deset gradova.“ (Luka 19: 17). Bi li to mogli biti gradovi u razdoblju tisuću godina i u vječnoj eri nove zemlje?

Da nije došlo do pada, Bog ne bi imao proslavljenju skupinu ljudi da Mu pomognu da upravlja i vlada poslovima zemlje i svemira uvijek i zauvijek. U svojoj je vječnoj mudrosti On to predvidio: iz tog razloga, upoznajemo Isusa kao „Jaganjca zaklanog od postanka svijeta“ (Otkrivenje 13: 8, GBV/Živa riječ).

Nakon što započne tisuću godina, i dalje, u vječnoj eri nove zemlje, bit će ispunjena Božja izvorna svrha – da nastani zemlju naravnim ljudima koji će živjeti zauvijek. Isusove će riječi biti potpuno ispunjene: „Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji!“ (Matej 6: 10). Na zemlji će biti baš onako kako je Justin vidio na nebu: predivne nove boje, žive biljke i kamenje koje pjeva slavu Gospodnju, savršena arhitektura, živa voda i tako dalje. Istinski savršen svijet!

Izaija zaključuje svoju proročku knjigu govoreći o razdoblju nove zemlje:

„Isto tako sigurno kao što će moja nova nebesa i zemlja ostati, tako ćete i vi uvijek biti moji ljudi, s imenom koje nikad neće nestati“, kaže Gospodin. „Cijelo će čovječanstvo dolaziti štovati me od tjedna do tjedna i od mjeseca do mjeseca. Dok budu izlazili, vidjet će mrtva tijela onih koji su se pobunili protiv mene. Jer crvi koji ih proždiru nikad neće umrijeti i vatra koja ih pali nikad se neće ugasiti. Svi koji prolaze gledat će ih s potpunim užasom.“⁰⁶

(Izaija 66: 22–24, NLT).

Misao otrežnjava, no kroz čitavu vječnost, moći ćemo otići na određeno mjesto i vidjeti stravičnu sudbinu Sotone, njegovih

⁰⁶ „Jer, kao što će nova nebesa i zemlja nova, koju ću stvoriti, trajati preda mnom – riječ je Jahvina – tako će vam ime i potomstvo trajati. Od mlađaka do mlađaka, od subote do subote, dolazit će svi ljudi da se poklone pred licem mojim – govori Jahve. Izlazeći, gledat će trupla ljudi koji se od mene odmetnuše: crv njihov neće umrijeti, i njihov se oganj neće ugasiti – bit će na gadost svim ljudima.“

anđela i ljudskog roda koji se pobunio protiv Gospodina. Možda je to Božja mudrost da uvijek pred očima svakog bića zadrži strahovite posljedice grijeha i pobune. Promislite o tome: Sotona je pao u pobunu bez zavodnika. Ako Bog zadrži taj prizor pred čitavim svojim stvorenjem kroz cijelu vječnost, to će biti snažno odvracanje od pada u jezovit grijeh u koji su pali Lucifer i njegovi anđeli.

Kao što smo već rekli, proslavljeni će sveti živjeti u gradu Božjem, Novom Jeruzalemu. Oni će na Kristovom prijestolju suda primiti svoje nagrade i vječne položaje služenja vječnom Kralju prije razdoblja od tisuću godina, što ćemo detaljnije proučiti u sljedećem poglavlju.

DESETO POGLAVLJE

KRISTOVO PRIJESTOLJE SUDA

A ti, što sudiš brata svojega? Ili i ti, što prezireš brata svojega? Ta svi ćemo stati pred sudište Kristovo. ... Svatko će dakle od nas za sebe Bogu dati račun.

– Rimljanima 14:10, 12, Vž

„ **S**vi ćemo stati pred sudište Kristovo.“ Komu Pavao piše, vjernicima ili nevjernicima? Kad proučimo te stihove u njihovom kontekstu, nema zabune: on govori vjernicima. Pavao razotkriva ozbiljnost kršćaninovog osuđivanja ili pokazivanja prezira prema drugom vjerniku, govoreći da će oni koji tako čine morati dati račun.

Stoga, neće samo nevjernici stati pred Boga na sudu – što smo vidjeli u prethodnim poglavljima – već će također i svi kršćani stati pred Božje prijestolje da daju račun za svoje živote ovdje na zemlji. To je dodatno naglašeno u Pavlovoj poslanici Korintu, koju smo proučili u prethodnom poglavlju:

„... Najradije bismo iselili iz tijela i bili prisutni [kod kuće] kod Gospodina. Zato se i trudimo, bili mi prisutni ili odsutni, da mu [uvijek] ugodimo. Jer svi se moramo pojaviti pred Kristovim sudištem: da svaki primi [zasluženo] ono što je u svome tijelu činio, bilo to dobro ili loše. Poznajući, dakle, [uzvišeni] strah Gospodnji, [iz tog razloga tako naporno radeći] uvjeravamo ljude.“

(2. Korinćanima 5: 8–11, GBV/Živa riječ, nadopunjeno prema engleskom prijevodu NLT, op. prev.).

Ponovno, očito je da Pavao ne priča o suđenju grešnicima, već kršćanima. Njegova izjava „Najradije bismo iselili iz tijela i bili prisutni [kod kuće] kod Gospodina“ ne ostavlja prostora sumnji u pogledu toga komu se obraća. Nijedan nevjernik neće biti kod kuće s Gospodinom jednom kad napusti svoje tijelo. Bit će smjesta prebačen u Had, i njegov je vječni dom ognjeno jezero.

Kao što smo utvrdili ranije, bezbožnici će stati pred sud koji je poznat kao sud velikog bijelog prijestolja, do kojeg će doći mnogo poslije suda vjernicima o kojem pišu navedeni stihovi.

Ukratko ćemo pregledati ono što smo proučili u prethodnom poglavlju. Isus će se vratiti na ovu zemlju s nebeskim vojskama, pobijediti antikrista, baciti Sotonu u zatvor, i potom na tisuću godina uspostaviti svoju vlast u Jeruzalemu. Poslije toga, Sotona će biti pušten iz rupe bez dna i bit će mu dopušteno da na kratko vrijeme zavede nacije. Proždrijet će ih vatra s neba i đavao će biti bačen u ognjeno jezero za čitavu vječnost. Potom će svi bezbožnici i nevjernici biti podignuti iz Hada da stanu pred veliko bijelo prijestolje. Isus o tome govori kao o uskrsnuću na propast (vidi Ivan 5: 29). Svi oni čija imena nisu zapisana u Knjizi života bit će bačeni u ognjeno jezero.

S druge strane, sud vjernicima dogodit će se mnogo prije suda velikog bijelog prijestolja. U Pismu nije jasno navedeno vrijeme njegovog odvijanja. Međutim, znamo da će se dogoditi u neko vrijeme nakon što je crkva uzeta u oblake, a prije nego što počne Kristova tisućljetna vladavina. Znači, otprilike tisuću godina razdvaja ta dva velika suda. (To je jedna od stavki koju u našoj alegoriji o Affabelu nismo razmatrali.)

Odjekujući riječi iz poslanice Rimljanima, 2. Korinćanima 5: 10 kaže: „Jer svi se moramo pojaviti pred Kristovim *sudištem*“. I u Rimljanima 14 i u 2. Korinćanima 5, engleske riječi *prijestolje suda* (u našem prijevodu *sudište*, op. prev.) prevedene su od pojedinačne

grčke riječi *bema*. *Strongova konkordancija* tu riječ definira kao „korak, razdaljina raskoraka, govornica [povišeni podij], npr. -sudište [sud pravde].“¹ *UBS Commentary* navodi: „U Rimskom je Carstvu prijestolje suda bila sudačka klupa gradskog suda. Pavao koristi te slike da ukaže na Kristovu sudačku djelatnost.“² Temeljeno na tome, o sudu vjernika govorit ćemo kao o *Kristovom prijestolju suda*.

Kristovo prijestolje suda doslovno je Božje sveto sudište. Pismo objavljuje da je Otac sav sud predao Sinu (vidi Ivan 5: 22). Isus Krist nije samo naš Spasitelj. On je također naš Sudac i uskoro će suditi svojoj obitelji. Najjednostavniji način na koji možemo definirati izvornu riječ za sud jest da kažemo da je to odluka koja proizlazi iz istraživanja – odluka *za* ili *protiv*.

Brojni pojedinci u crkvi nisu svjesni toga da će dati račun za ono što su činili tijekom svojeg kratkog boravka na zemlji. Mnogi imaju pogrešnu ideju da je sav budući sud iskorijenjen njihovim spasenjem. Doista, Kristova nas krv čisti od grijeha koji bi nam uskratili kraljevstvo; međutim, ona nas ne oslobađa suda kako smo se ponašali kao vjernici, bilo dobro ili loše.

Vječne odluke

Sud ili odluke koje će nam biti objavljene kod Kristovog sudišta bit će vječne; trajat će zauvijek, nikad neće biti izmijenjene ni promijenjene.

Zastanite nakratko i razmislite o onom što smo razmatrali u prvom poglavlju kad smo pokušali umom shvatiti vječnost. Jakov govori da je naš prolazni život na zemlji dašak što se nakratko pojavljuje, a zatim nestaje (vidi Jakovljeva 4: 14). To je njegov slikovit način uspoređivanja životnog vijeka od osamdeset do sto godina s vječnošću. Da je imao matematička znanja koja mi imamo danas, u svojem je prikazu mogao biti još točniji. Kao student matematike (u sklopu studija inženjerstva, op. prev.), rano sam u

svojem obrazovanju naučio da bilo što podijeljeno s beskonačnim daje nulu.

$$80 \text{ godina} \div \text{beskonačno (vječno)} = 0$$

ili

$$100 \text{ godina} \div \text{beskonačno (vječno)} = 0$$

Bilo koji konačni broj podijeljen sa, ili uspoređen s vječnošću, nula je. Nije bitno koliko dugo živiš na zemlji. Čak i da dođeš do 150 godina prije nego što umreš, život je na zemlji nula u usporedbi s vječnošću. To znači da sve što kao vjernici u Isusa Krista činimo ovdje u toj nuli od vremena, odredit će *kako* ćemo provesti vječnost. Zapamtite, mjesto *gdje* ćemo provesti vječnost bit će određeno time što činimo s Isusovim križem i Njegovom milosti spasenja. No *kako* ćemo provesti vječnost u Njegovom kraljevstvu određeno je načinom na koji kao vjernici ovdje živimo.

Sjećate li se iz naše alegorije kako su se Sebični i ostali koje je susreo u stražnjim dijelovima Velike dvorane žalili zbog načina na koje su protratali svoje kratko vrijeme u Endelu? Dobar dio njihovih pet godina u Endelu bio je potrošen na njihove želje i koristi umjesto da bude potpuno predan Jalynovoj volji. Ostatak svojeg života bili su suočeni s razinom mnogo nižom od svojih potencijala jer je svatko imao priliku raditi s Jalynom i živjeti blizu Njega, čak i vladati s Njim u gradu. Možda jesu, a možda nisu uživali u kratkom vremenu koje je uslijedilo poslije njihove mature. No, bilo kako bilo, budućnosti su im sad zacrtane. Njihov će životni stil sljedećih 130 godina biti izravna posljedica toga kako su živjeli tih kratkih pet godina. Zamislite to: 130 godina naspram pet godina. To je vrlo dugo vrijeme. Tek se nekolicina na zemlji približi tolikom životnom vijeku. Da su to Sebični i ostali samo uzeli u obzir prije nego što je isteklo njihovo vrijeme u Endelu, vjerojatno bi živjeli drukčije.

Koliko god primjer iz alegorije otrežnjuje, nije ni približno usporediv s onim o čemu sad pričamo. Zato ćemo probati drugi scenarij. Zamislite ovo. Dan vam je jedan dan, i način na koji provedete to razdoblje od samo dvadeset četiri sata odredit će kako ćete provesti sljedećih tisuću godina. Pokušajte zamisliti tisuću godina. To bi sezalo dublje u prošlost od rođenja Sjedinjenih Američkih Država, prije nego što je Kolumbo isplovio da otkrije novi svijet, čak i prije nego što su Normani osvojili Englesku.

Tisuću godina veoma je dugačko vrijeme. A opet, nagrade koje dobijete – položaj koji imate, posao koji radite, ljudi s kojima surađujete, četvrt u kojoj živite, tip kuće u kojoj prebivate, pogledi koje imate iz vaše kuće i sve ostalo povezano s vašim životom sljedećih tisuću godina – bit će određeno time kako provedete taj jedini dan.

Mislite li da biste dali sve od sebe? Kako biste živjeli? Biste li živjeli drukčije nego što sad živite? Bi li se vaši prioriteti promijenili? Bi li poslušnost Gospodaru bila u potpunosti stavljena prije svega drugoga? Biste li čitali Njegovu riječ s većom pažnjom i gorljivije nastojali da joj budete poslušni? Biste li težili da utječete na ljudske živote za kraljevstvo? Biste li se drukčije ponašali prema ljudima? Popis je mogućih promjena životnog stila beskonačan. A opet, to nije ništa u usporedbi s onim o čemu ovdje pričamo jer je jedan dan, podijeljen s 365 000 dana (što odgovara razdoblju od tisuću godina), još uvijek konačan broj – a ne nula.

Nastavimo dalje. Recimo da će način na koji provedete taj jedan jedini dan odrediti kako provedete sljedećih milijun godina – ono što posjedujete, vaš posao, ljude s kojima radite, vrstu kuće u kojoj živite, vaše susjedstvo, auto koji vozite i tako dalje! Probajte zamisliti tu količinu vremena. Nemamo polazište za usporedbu jer je ljudski rod na zemlji samo otprilike šest tisuća godina. To bi, onda, bilo 150 puta dulje nego što je čovječanstvo na zemlji. To je samo po sebi skoro nedokučivo. A opet, ni to nije ništa u usporedbi

s onim o čemu pričamo, jer je jedan dan podijeljen s 365 000 000 dana (što odgovara razdoblju od milijun godina) još uvijek konačan broj – nije nula. Sve da i navedem milijardu ili trilijun godina, nema razlike – još uvijek biste, u usporedbi s jednim danom, imali konačan broj.

Stoga, bez obzira na to koliko dugo živimo na ovoj zemlji, naše je vrijeme ovdje uspoređeno s vječnošću – nula. Je li to možda razlog zašto nam apostol Pavao s takvom hitnošću govori da živimo tako da primimo svoju najveću moguću nagradu? U svojoj poslanici Korinćanima, on nam govori da svatko tko se natječe u atletici, čini to zato da pobijedi, a potom nam svima kaže:

„Trčite tako da dobijete [nagradu]. A svaki koji nastoji pobijediti, suzdržava se u svemu. Oni to čine da prime raspadljivi vijenac, a mi neraspadljivi. Ja, stoga, tako trčim, ne kao neizvjesno [već trčim ravno ka cilju sa svrhom za svaki korak], tako se borim, ne kao onaj tko mlati zrak, nego obuzdavam svoje tijelo i dovodim ga u podložnost [da čini ono što bi trebalo].“

(1. Korinćanima 9: 24–27, GBV/Živa riječ, nadopunjeno prema engleskom prijevodu NLT, op. prev.).

Prema Pavlu, ovaj život živimo sa svrhom da primimo vječnu nagradu koja nikad neće izbljediti. U ovom životu trebamo trčati kako bismo mogli pobijediti. A da pobijedimo, trebamo razviti čvrstu disciplinu i samokontrolu i trebamo živjeti potpuno usmjereni prema jednom jedinom cilju.

Godinama sam bio aktivan u atletici. Trenirao sam naporno kad sam igrao u serijama *Circuit* turnira krovnog teniskog saveza SAD-a, *The United States Tennis Association*, u Davis kupu juniora i u prvoj teniskoj momčadi Nacionalnog studentskog saveza atletičara, *National Collegiate Athletic Association*. Na terenima sam bio i po

šest sati dnevno i ponekad sam sa svojim trenerom i sportskim kolegama izvodio stotine specifičnih udaraca. Čitao sam knjige o mentalnom treningu na terenu. Fizički sam trenirao i izvan terena, dižući utege, trčeći, preskakajući uže, žonglirajući da poboljšam koordinaciju ruke i oka – popis je skoro bez kraja. Bio sam toliko usmjeren isključivo na cilj i ispunjen svrhom da je moja mama prijetila da će iznijeti moj krevet na teniski teren u našem susjedstvu. Klonio sam se bilo koje aktivnosti ili drugog sporta koji bi omeo moj napredak. Zašto sam to činio? Da pobijedim. Da budem prvak. Da budem najbolji. I da primim nagrade koje idu najboljima.

U kraljevstvu je ponešto drukčije. Ne natječemo se protiv drugih, samo u usporedbi sa samima sobom, i naš je cilj da budemo ugodni Isusu u svemu što činimo (vidi 2. Korinćanima 5: 9). Kad pažljivo čitamo stihove Pisma, otkrivamo što naš Gospodin želi u načinu na koji postupamo prema ljudima, u onom što tražimo, za što odvajamo vrijeme, na koga utječemo za vječnost, kako dajemo Njegovom kraljevstvu i drugima, kako opraštamo i ostalo. Kasnije ćemo detaljnije o tome. Poanta je: trebamo živjeti da pobijedimo!

Široki raspon nagrada

Pismo pokazuje da će se vječne nagrade i položaji dodijeljeni vjernicima ne samo razlikovati već će i obuhvaćati široki raspon. Varirat će od toga da je sve izgubljeno i spaljeno sve do vladanja s Kristom za cijelu vječnost (vidi 1. Korinćanima 3: 15; Otkrivenje 3: 21).

Mnogi se žacnu kad čuju izraze *izgubljeno* i *spaljeno* u odnosu na svoje živote. Teško im je vjerovati da bi se u nebu to ikad moglo dogoditi. Međutim, Pismo nam je to kristalno jasno obznanilo.

Prije nego što podijelim ove stihove, napraviti ću uvod pojašnjenjem da je mnogo puta u Pismu usporedba građenja korištena da predstavi pojedinačne živote. U drugim slučajevima, Pismo govori o crkvi kao o jednoj građevini ili hramu. U obama

slučajevima, kad se koriste te usporedbe, mi smo prikazani kao graditelji u odnosu na to kako utječemo na vlastite živote, živote drugih ili sveukupnu crkvu. Do kraja ove knjige često ću se vraćati na tu usporedbu. S tim povezano, Pavao jasno izjavljuje:

„... Vi ste Božja građevina. ... Ali neka svatko pazi kako nadograđuje. Jer nitko ne može postaviti drugi temelj osim onoga koji je [kao jedini temelj, od Boga] postavljen, koji je Isus Krist. Nadograđuje li tko na tome temelju zlatom, srebrom, dragim kamenjem, drvetom, sijenom, slamom, svačije će se djelo [na dan Kristov] očitovati: onaj dan će ga pokazati, jer će biti ognjem razotkriveno, i oganj će iskušati kakve je vrste čije djelo. Ostane li kome djelo koje je nadogradio, primit će plaću. Izgori li čije djelo, pretrpjet će štetu: no on sam bit će spašen, ali kao kroz oganj.“

(1. Korinćanima 3: 9–15, GBV/Živa riječ, nadopunjeno prema engleskom prijevodu TEV, op. prev.).

Mi određujemo kako ćemo graditi, i imamo dva glavna izbora u svojoj gradnji, svakog trena svojeg života. Jedan je da naginjemo prolaznom, onom što ugađa tijelu (drvo, sijeno ili slama). Drugi je da živimo u skladu sa željama svojeg novorođenog duha, slijedeći vječnu Božju riječ (zlatu, srebro i drago kamenje). Kako gradimo ili kako živimo svoje živote, odredit će kako ćemo proći kad vatra Božje prisutnosti ispita naš rad.

Neće biti ispitana samo naša djela već će i naše misli, motivi i namjere također biti razotkriveni. Zato je toliko sudbonosno za kršćane da pažljivo slušaju, paze i pohrane u svoja srca Riječ Božju, jer ona stalno „otkriva i prosijava i analizira i prosuđuje same misli i nakane srca“ (Hebrejima 4: 12, AMP). Ništa drugo ne može doprijeti do dubina naših srca poput Njegove riječi.

Ako *slušamo* ljudski razum, logiku, psihologiju ili mudrost, u svojim ćemo mislima i motivima srca naginjati prolaznom i najčešće ćemo biti potpuno nesvjesni, baš kao što je bio Sebični prije nego što je došao u Dvoranu suda. Zbog toga nas Isus upozorava:

„Što god je skriveno bit će razotkriveno, i što god je prikrieno bit će pronađeno i doneseno na svjetlo. Pazite, dakle, kako slušate; jer tko god ima nešto, još će mu se dati, ali tko god nema ništa, bit će mu oduzeto čak i ono malo što misli da ima.“

(Luka 8: 17–18, TEV).

Isus nam govori da ono što *slušamo* i na što *pazimo* ulazi u naša srca i oblikuje naše unutarnje misli i namjere, koje, zauzvrat, određuju kako ćemo graditi svoje živote. Moramo brižljivo paziti na Božju riječ jer je ona svjetlo našem putu. Bez nje ćemo sigurno odlutati, jednako kao što bi svatko odlutao s puta u crnoj noći. Možda nakratko ostanete na pravom putu, ali ćete s vremenom zalutati.

Jednom kad zalutamo, način na koji gradimo lako može biti vođen prolaznim, što neće biti razotkriveno dok svjetlo Božje riječi ne zasja nad tim. Pavao to naglašava govoreći: „Ali kada je bilo što razotkriveno i ukoreno svjetlom, učinjeno je vidljivim i jasnim“ (Efežanima 5: 13, AMP).

Ako zalutamo, mogu se dogoditi dvije stvari. Prva, i bolja od dviju mogućnosti, jest da nas Božja riječ dok je slušamo (dok je propovijedaju, čitaju ili izgovaraju prijatelj ili voditelj) osuđuje u našim savjestima. Zato je toliko ključno da redovito uzimamo Božju riječ. Ako smo mudri, brzo ćemo se pokajati i tražiti oprost za svoje misli, motive ili namjere. Međutim, ako su naše savjesti otupjele od ponavljano griješenja, teže je čuti Božju riječ – a ako su naše savjesti ožigosane, to postaje skoro nemoguće. Iz tog razloga

Pismo govori o važnosti održavanja svoje savjesti čistom (vidi Izreke 4: 23; 2. Timoteju 1: 3). Ako čuvamo i održavamo svoje savjesti čistima, u srcima lako možemo osjetiti djelovanje žive Riječi.

Druga mogućnost, koja nije poželjna, jest da naši motivi budu razotkriveni pred prijestoljem suda. Ako se to dogodi, gubimo svoju moguću nagradu. Stoga se morate zapitati, je li vrijedno odupirati se presvjedočenju Božje riječi? Svaki put kad to činite, vaše srce postaje tvrđe i ulazi u stanje veće obmane. Nećemo znati vlastito stanje u kojem smo i svjetlo Božje slave razotkrit će ga pred prijestoljem suda.

Pripremanje za našu vječnu budućnost

Sud našim životima ništa neće ostaviti nepoznatim. Sve će biti učinjeno vidljivim i jasnim. Zato Pavao o prijestolju suda priča kao o „uzvišenom strahu Gospodnjem“. On će biti temeljita istraga naših motiva, namjera, misli, riječi, djela i ostaloga. Pavlove su riječi navedene u prijevodu The Message, u 1. Korinćanima 3: 9 i 12–15, tako snažne po pitanju građenja i suda:

„Ili, da to kažemo drukčije, vi ste Božja kuća... Naročito vodite računa dok birate svoj građevni materijal. Na kraju će biti inspekcija. Ako koristite jeftine ili drugorazredne materijale, bit ćete razotkriveni. Inspekcija će biti detaljna i oštra. Nećete se izvući ni s čim. Ako vaš rad prođe inspekciju, dobro; ako ne prođe, vaš će dio zgrade biti iščupan i započet iznova. No vi nećete biti iščupani; preživjet ćete – ali jedva.“

Ne znam za vas, ali ja ne želim jedva preživjeti Kristovo prijestolje suda. Ovdje govorimo o svojoj vечноj sudbini. Možete li zamisliti koliko će mnogo ljudi biti šokirano? U našoj je alegoriji svaki lik bio potpuno nespreman za ono s čim se suočavao, osim Milosrdne, koja je bila pripremljena. Ostali nisu ozbiljno shvatili temeljnu doktrinu koje su trebali biti svjesni od početka.

U ovom svijetu stalno viđam mudre ljude koji se pripremaju za svoju budućnost. Ta priprema počinje marljivim radom u školi kako bi se otvorila vrata dobroj karijeri. Kad je karijera započela, trude se kupiti kuću kako bi izgradili kapital. Također koriste neku vrstu štednje i osobnih računa za mirovinu. Neki će uzeti i uložiti višak svojeg novca tako da radi za njih. Sve to čine kako bi se pripremili za svoju budućnost; ne žele biti u nedostatku, pogotovo po umirovljenju. Da se ti ljudi pripremaju za svoje umirovljenje kao što se mnogi pripremaju za vječnost, ne bi bili samo na putu u silnu nevolju. Oni bi, za razliku od mnogih u crkvi, bili vrlo zabrinuti i preplašeni.

Dopustite da iznesem zamišljeni scenarij. Probajte zamisliti odvijanje ove situacije na sâm dan kad osoba ode u mirovinu. Prvo, socijalno osiguranje bankrotira i nema preostalih sredstava koje mu može davati na mjesečnoj osnovi. Ne samo to, već i banka u kojoj je sav njegov novac također zatvori vrata i prestane poslovati. Sva je njegova uštedevina izgubljena. Potom, tog istog dana, čovjek se probudi u plamenu. Gori mu kuća. On bježi iz svojeg doma ni s čim više od odjeće na sebi i gleda dok dom gori do temelja, uništavajući sve što posjeduje.

To bi bio veoma tužan dan u životu tog čovjeka. A opet, to je točno ona slika koju Pavao opisuje, koja će se doista i dogoditi nekim kršćanima pred Kristovim prijestoljem suda. Još jednom poslušajte njegove riječi: „Ali ako djelo izgori, graditelj će pretrpjeti veliki gubitak. Graditelj će biti spašen, ali poput nekoga tko je jedva pobjegao kroz zid od vatre“ (1. Korinćanima 3: 15, NLT). Oni koji su mudri u kraljevstvu shvaćaju da ne radimo kako bismo osigurali budućnost u mirovini. Pripremamo se za vječnost!

Mudri o kojima govorim oni su koji planiraju svoje vječne budućnosti. Žive sa svrhom i znaju da se njihova vječna istina piše time kako žive na zemlji. To će im omogućiti veliki ulaz u Božje kraljevstvo, namjesto toga da se provuku sa svime što su učinili izgorenim i uništenim. Pogledajte što Petar kaže o tome:

„Stoga, braćo, to revnije nastojte učvrstiti svoj poziv i izabranje; jer ako to činite, nećete nikada pasti: jer tako će vam biti bogato potkrijepljen ulazak u vječno kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista.“

(2. Petrova 1: 10–11, GBV/Živa riječ).

Ulazak je bogato potkrijepljen kad čujemo Gospodara kako kaže: „Dobro, valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti. Uđi u veselje gospodara svoga!“ (Matej 25: 21).

Nedavno mi je Bog dao viziju. Vidio sam prvake kraljevstva kako marširajući ulaze u Božji grad. Paradirali su kroz zlatne ulice s mnoštvom muškaraca i žena koji im kliču s pločnika. Kralj Isus bio je visoko gore na platformi, vidljiv cijelom gradu. Vjerni su vojnici marširali uz stepenice, noseći Isusu svoj plijen dok se mnoštvo radovalo. U toj je viziji bilo kao da je Gospodin tim ratnicima govorio: „Dobro.“

Potom je Gospodin progovorio mojem srcu. „Želiš li biti jedan od ratnika koji mi donose plod koji su požnjeli za mene ili želiš biti jedan od onih koji kliču s pločnika?“ Odlučio sam, više nego ikad prije, da učvrstim svoj poziv i izabranje. Bio sam odlučan u znanju da želim vidjeti osmijeh zadovoljstva na licu svojega Gospodina kad pregleda moj život – a ne tužan pogled, u saznanju da je izgubljen potencijal koji mi je dao.

Također sam odlučan da u svojoj generaciji s tom istinom upoznam sve koji vole Boga, kako bi ušli sa mnom u Njegovu veličanstvenu prisutnost s Njegovim zasluženim plijenom i vidjeli slavan osmijeh našeg Oca. Kroz našu službu ovdje, mi odlučujemo hoćemo li imati bogatu dobrodošlicu ili ne. To je glavni razlog za nadolazeća poglavlja.

Ono što će doći

Naredna poglavlja sadrže razmatranja glavnih područja u kojima ćemo biti suđeni i za koje ćemo biti nagrađeni. Zbog opsežnosti nećemo moći sve prijeći detaljno, no pozabavit ćemo se važnijim stavkama. Postavit ćemo dobar temelj na kojemu dalje možete graditi tako da vam se život računa u vječnosti.

Kao zaključak, polako pročitajte ove Petrove riječi i dopustite im da vam govore u vezi sa svime što ste pročitali u ovom poglavlju. Vidjet ćete ključne riječi i izraze koji će vam rečeno učiniti živim. Petrove će nas riječi, također, pripremiti za ono što ćemo uskoro proučiti u poglavlju pred nama:

„Sve što pripada životu koji ugađa Bogu čudesno nam je dano kroz upoznavanje, osobno i intimno, Onoga koji nas je Bogu pozvao. ... Stoga ne gubite ni tren gradeći na onom što vam je dano, dopunjujući svoju temeljnu vjeru dobrim karakterom, duhovnim razumijevanjem, budnom disciplinom, žarkim strpljenjem, čuđenjem punim poštovanja, toplim prijateljstvom i darežljivom ljubavlju – svaka se dimenzija uklapa u drugu i razvija je. S tim kvalitetama, aktivnim i u porastu u vašem životu, nećete stajati besposleni niti će proći dan bez svoje nagrade dok sazrijevate u svojem doživljaju našega Gospodara Isusa. ... Zato, prijatelji, potvrdite Božji poziv za vas, Njegov izbor vas. Nemojte to odgađati; učinite to sada. Učinite to, i vaš će život biti na čvrstoj osnovi, staze popločane i put širom otvoren u vječno kraljevstvo našega Gospodara i Spasitelja, Isusa Krista. Zato što su ulozi previsoki, iako ste upućeni u svu tu istinu i detaljno je vršite, neću ni trenu malaksati da vas pred njom pozivam na stav pripravnosti. To je dužnost koja mi je dodijeljena – održavati vas budnima čestim podsjećanjem – i držim je se dok god živim.“

(2. Petrova 1: 3, 5–8, 10–13, The Message).

PITANJA ZA RAZMATRANJE:

ČETVRTI DIO – POGLAVLJA 8–10

1. Jedan od možda najsnažnijih trenutaka suđenja građaninu Affabela jest kada primi svoje novo ime. Razmislite o tome tko ste i kakvi bili prije nego što ste došli Kristu i kako je Isus preoblikovao vaš život. Što vam se dosad čini, koja bi priča bila iza promjene vašeg imena?
2. Zašto mislite da, iako vjernici mogu pretrpjeti veliki gubitak zbog načina na koji su živjeli, nebo može biti mjesto radosti gdje je svaka suza obrisana?
3. Vlastitim riječima objasnite što je na sudu izdvojilo Milosrdnu od njezinih vršnjaka? Što iz njezinog primjera možemo naučiti o tome kako bismo trebali živjeti?
4. Je li vas išta od biblijskih opisa neba u devetom poglavlju iznenadilo? Kako?
5. Deseto poglavlje sadrži izjavu: „Doista, Kristova nas krv čisti od grijeha koji bi nam uskratili kraljevstvo; međutim, ona nas ne oslobađa suda kako smo se ponašali kao vjernici, bilo dobro ili loše.“ Koja je vaša prvotna reakcija na tu tvrdnju? Koje su vaše misli nakon proučavanja tog dijela?

PETI DIO

JEDANAESTO POGLAVLJE

BOŽJA KUĆA PO MJERI

*... Također bivate zajedno građeni
za Božje prebivalište...*

– Efežanima 2: 22, slobodan prijevod

Sud vjernicima podijelit ćemo u dvije velike skupine. Prva, naše sudjelovanje u građenju Božjeg kraljevstva u skladu s našim pozivima i darovima. Druga, kako smo gradili pojedinačne živote – što svakako uključuje i vlastiti. Kod građenja tuđih života, u središtu je naš utjecaj na njih; u građenju vlastitih života u središtu je to kako smo surađivali s Božjom milošću u razvijanju kristolikog karaktera. To posljednje svakako bi bilo nusproizvod toga kako smo se odazivali na Božju riječ i toga što smo vjerovali i kakva je naša poslušnost tomu. Naši postupci i djela, riječi, misli i motivi, sve će biti ispitano u svim situacijama.

Prvo ćemo istražiti sud naših uloga u građenju Božjeg kraljevstva, a potom ćemo razmotriti osobne živote.

„Što možete učiniti za mene?“

Naša sposobnost da gradimo kraljevstvo u potpunosti je ovisna o našoj poslušnosti Duhu Svetom jer ne možemo učiniti ništa što je od vječne vrijednosti ako nije milošću Isusa Krista. Rečeno nam je: „Ako Jahve kuću ne gradi, uzalud se muče graditelji.“ (Psalam 127: 1). Stih jasno ističe da možemo graditi odvojeno od Duha Svetoga, a taj je rad bezvrijedan u svjetlu vječnosti. Izgorjet će pred prijestoljem suda. Od presudne je važnosti da to razumijemo.

Bog u Starom zavjetu govori skupini ljudi koja je bila vrlo zaposlena služeći Mu:

„Nebesa su moje prijestolje, a zemlja podnožje nogama! Kakvu kuću da mi sagradite, i gdje da bude mjesto mog prebivališta? Ta sve je [u cijelom svemiru] moja ruka načinila, i sve je moje – riječ je Jahvina. Ali na koga svoj pogled svraćam? Na siromaha i čovjeka duha ponizna [raskajanog], koji od moje riječi dršće [i vrši je].“

(Izaija 66: 1–2, nadopunjeno prema engleskom prijevodu TEV, op. prev.).

Jednostavno rečeno, Gospodin govori: „Ja sam Bog. Jeste li u potpunosti svjesni toga tko zaista jesam? Što onda mislite da možete učiniti za mene?“ Ideju da možemo načiniti nešto što je Bogu potrebno možemo usporediti sa skupinom mrava koja kaže čovjeku: „Sagradit ćemo ti kuću.“ Kako smiješno! U vlastitoj snazi ne možemo učiniti ništa da udovoljimo svojem veličanstvenom, nemjerljivom i impresivnom Bogu. On nas zaista ne treba.

U drugu ruku, Bog potom utvrđuje tko Mu može ugoditi i koristiti: oni koji su ponizni, raskajani, boje se Boga i poslušni su Mu. Oni su ti koje On povlašćuje da grade Njegovu kuću. Kako mogu koristiti tako impresivnom Bogu? „Ne silom niti snagom već duhom mojim!“ – riječ je Jahve nad Vojskama.“ (Zaharija 4: 6). Kad ljudsko biće surađuje u poslušnosti Duhu Svetom, to donosi rezultate. Samo tad graditeljev trud nije uzaludan.

Suradnici

Evo zapanjujuće činjenice: koliko god da je Gospodin veličanstven i impresivan, On je – svojim izborom – ograničio sebe u pogledu toga što radi na zemlji kad je autoritet nad našim planetom u početku predao čovjeku. Posljedično tomu, Bog može biti ograničen (u djelovanju, op. prev.).

To vas može šokirati, ali širom Pisma nalazimo primjere. Abrahamovi su potomci „ograničavali Sveca Izraelova“ (Psalam 78: 41, GBV/Živa riječ). I Isus je duhovnim voditeljima svojeg naroda rekao: „Tako ukidate i činite nevažećom i nedjelotvornom Riječ Božju [njezin autoritet] kroz svoju tradiciju“ (Marko 7: 13, AMP). Odgovorni smo surađivati s Bogom da ispunimo Njegov željeni cilj, što je prvenstveno imati ljude suobličene Kristovoj slici i liku koje On može nastaniti za čitavu vječnost. Iz tog razloga, nazvani smo suradnicima:

„Mi smo suradnici (udruženi oglašivači, zajednički radnici) s Bogom i za Boga; vi ste Božji vrt i vinograd i polje pod uzgojem, [vi ste] Božja građevina.“

(1. Korinćanima 3: 9, AMP).

Skoro svaki put kad čujete novozavjetni izraz ‘rad za vječnost’, vidjet ćete ga uspoređenog s radom u polju ili na građevini. Zašto polje? Zato što je zemlja polje na kojem se u ovom trenutku odvija rast Božjeg kraljevstva. Cijelo nebo navija dok gleda svetce kako grade kraljevstvo na zemlji. Zašto građevina? Zato što Bog traži trajno prebivalište, a mi smo živo kamenje koje izgrađuje Njegovo mjesto prebivanja.

Petar piše: „I Bog izgrađuje vas, kao živo kamenje, u svoj duhovni hram“ (1. Petrova 2: 5, NLT). Pavao piše: „Zajedno, mi smo njegova kuća... pažljivo spojena u njemu“ (Efežanima 2: 20–21, NLT). Stoga, u suštini, naš je razlog za boravljenje na zemlji taj da izgradimo slavni Božji hram ili kuću, bilo time da spašavamo druge, da poučavamo, pomažemo ili služimo drugima ili nešto tomu slično. Svatko od nas ima ulogu kao čisti, živi kamen, i kao graditelj, onaj koji čini da živo kamenje pristaje zajedno i bude spojeno u slavnu kuću za Boga. To prikazuje osobne odgovornosti i odgovornosti kraljevstva za koje ćemo svi dati račun.

Kuća po mjeri

Ako sam ja graditelj kuća po mjeri, projektirat ću i planirati izgradnju kuće prije nego što počne ikakav rad na njoj. Pripremit ću crteže koji detaljno određuju potrebne materijale i kako ih sastaviti u kuću. No to nije sve. Svaki graditelj kuća zna da je jedan od najvažnijih dijelova njegovog posla raspoređivanje podizvođača u pravo vrijeme. To su sastavljači, betonirci, vodoinstalateri, postavljači pločica, električari – popis se opsežno nastavlja. Oni su zapravo ti koji vrše samo sastavljanje građevine. Ako nisu pravilno raspoređeni, kaos je neizbježan. Primjer toga bilo bi zakazivanje podizvođača gips-kartonskih ploča prije ožičenja i postavljanja izolacije.

Ako podizvođač napravi loš posao ili premaši dogovoreni rok, graditelj će zvati nekog drugog tko može napraviti posao. Novoizabrani radnik morat će doći u kratkom roku i moguće je da će morati iščupati loš posao koji je napravio prethodni izvođač. Iako je jedan podizvođač propustio odraditi svoj dogovoreni posao, graditelj će se pobrinuti da posao bude dovršen.

Također sam vidio da, kad graditelj radi na *svojoj kući*, prilično je temeljit u pronalaženju vrhunskih podizvođača. Pobrine se da imaju i najbolje materijale i sve ostalo potrebno da dovrše posao kako treba. S velikom će pažnjom nadgledati posao. Bog je Graditelj *svoje kuće* po mjeri, ali Njegova je kuća grad koji čine ljudi!

Posebni domovi na zemlji često dobiju imena. Na primjer, dom engleske kraljice zove se Buckinghamska palača. U SAD-u, predsjednikov dom zove se Bijela kuća. Ostali vam možda nisu toliko poznati. Dom glumice Phyllis Calvert zove se Hill House. Kuća glumca i redatelja Charlesa Ivana Vancea zove se Oak Lodge. Dom romanopisca Charlesa Dyera zove se Old Wob. Popis se nastavlja. Međutim, Bog je počeo s tim prije nego što je bilo tko od nas. On govori o svojoj vječnoj kući, koja je još uvijek u izgradnji, kao o Sionu. Čitamo:

„Jer Jahve odabra Sion, njega zaželite sebi za sjedište. ‘Ovo mi je počivalište vječno, boravit ću ovdje jer tako poželje.’“

(Psalam 132: 13–14).

Ako ste imali povlasticu dizajniranja vlastite kuće iz snova, poznato vam je uzbuđenje i iščekivanje kraja radova. Čeznete da se odmorite u njoj, jer će biti mjesto u kojem ćete naći radost i mir.

Lisa i ja sredinom smo 1990.-ih imali povlasticu građenja kuće po mjeri. Dok smo živjeli u Orlando u Floridi, nagrađivani graditelj kuća po mjeri imenom Robert koji je volio našu službu, prišao nam je i rekao: „Želim vam izgraditi dom.“ U to smo vrijeme živjeli u vrlo maloj kući i pretpostavili smo da će njegove cijene biti previsoke. Kad smo se ograđivali, izlenuo je: „Učinit ću to za Božju cijenu.“ (God price na engleskom, što je igra riječima, good price znači dobra cijena, op. prev.). Ispostavilo se da nije uzeo niti jedan cent profita od gradnje kuće.

Prije toga posjedovali smo dva doma. Oba su bila malene tipske kuće, što znači da nismo imali nikakve veze s njihovim dizajnom. Nikad neću zaboraviti kad je Robert nekoliko dana nakon našeg početnog razgovora sjeo s nama za naš kuhinjski stol, stavio prazan komad papira i oduševljeno rekao: „Nacrtajte svoju kuću iz snova!“

Bili smo zapanjeni. Nismo znali da se takvo što uopće može napraviti. Žena je odmah prionula na posao i počela crtati. Ona je o toj mogućnosti sanjala godinama. S vremenom sam se i ja uključio. Bilo je uzbuđljivo, i naše je uzbuđenje raslo sve više i više dok smo otkrivali da zaista možemo osmisliti kuću kako god želimo. Nije bilo ograničenja.

Potom smo gledali kako naša kuća iz snova, našvrljana na taj prazan komad papira, ide u ruke arhitekata i projektanata. Nekoliko dana poslije toga, Bob nam je pokazao nacрте. Jedva smo mogli dočekati da započnu radovi.

Kad su Robertovi podizvođači pripremili zemljište i počeli graditi, kroz cijeli proces izgradnje svaki smo dan – ponekad i dvaput dnevno – išli na gradilište. Bili smo tako uzbuđeni. Nismo mogli dočekati da još jedna ploha kuće bude dovršena. Činilo se kao da tih nekoliko mjeseci traje godinama, a dani su se činili kao tjedni, zbog iščekivanja da na kući bude napravljeno nešto novo te krajnjeg očekivanja da se jednog dana uselimo. Bili smo zadivljeni gledajući kako san koji smo nacrtali na praznom listu papira oživljava pred našim očima!

Malenim dijelom možemo to usporediti s Božjim osjećajima i iščekivanjem Njegovog doma iz snova, ali On čeka mnogo dulje od nekoliko mjeseci. Raduje se dovršetku svojeg doma od postanka svijeta. Rečeno nam je: „Jer Gospod će opet sagrađiti Sion“ (Psalam 102: 16, Vž), i: „Sa Siona predivnog Bog zablista“ (Psalam 50: 2).

Bog na svojoj kući radi nekoliko tisuća godina. Pripremio je nacrt prije nego što je čovjek smješten na zemlju. U svojem je sveznanju znao da će čovjek pasti, iako to nije bio Njegov naum ni Njegovo djelo. Stoga je, iz svojeg predznanja, planirao sagrađiti Sion od otkupljenog ljudskog roda.

Bog je morao početi s temeljem i glavnim kamenom temeljcem, koji nije nitko drugi osim Isusa, samog Otkupitelja. Za Njega Otac kaže: „Evo, na Sionu ja postavljam kamen, kamen prokušani, dragocjeni, ugaoni, temelj čvrsti.“ (Izaija 28: 16, Vž). Zato što je Otac dizajnirao i planirao svoju kuću prije stvaranja, Isusa znamo kao „Jaganjca zaklanog od postanka svijeta“ (Otkrivenje 13: 8, GBV/Živa riječ), i Petar objavljuje: „On, doduše, bijaše predodređen prije utemeljenja svijeta“⁰¹ (1. Petrova 1: 20, GBV/Živa riječ).

Ne samo da je Isus temelj i ugaoni kamen već je i glavni podizvođač. Isus nije promašio svoj zadatak; On ga je savršeno izvršio. U molitvi, netom prije raspeća rekao je Ocu ove riječi: „Dovrših djelo koje si mi dao da učinim“ (Ivan 17: 4, Vž).

⁰¹ „On je, istina, bio prije poznat (i predodređen), prije postanka svijeta...“

Bog Otac započeo je cijeli dizajn svojeg doma time što je zakazao Isusa za vrijeme koje je bilo određeno (za *puninu* vremena, op. prev.; vidi Galaćanima 4: 4). On je potom dogovorio ostale podizvođače. Ti smo podizvođači ti i ja. Međutim, kao što je ranije pojašnjeno, određeni smo da budemo ne samo podizvođači, već također i građevni materijal Njegove kuće. Kao što Pavao kaže: „On nas u njemu sebi izabra *prije stvaranja svijeta*, da budemo sveti i bez mane pred njim“ (Efežanima 1: 4). To govori o tome da smo materijali kuće – mi smo živo kamenje.

Bog je također nas odabrao kao podizvođače, jer čitamo: „Jer njegovo smo djelo, stvoreno u Kristu Isusu *za [činiti] dobra djela koja je unaprijed odredio Bog da u njima hodimo.*“⁰² (Efežanima 2: 10, GBV/Živa riječ, nadopunjeno prema engleskom prijevodu NIV, op. prev.). Zamijetite da je On unaprijed pripremio naše propisane zadatke. Nigdje u Pismu ne piše da su naši zadatci dani od postanka svijeta – iako je to svakako moguće. Znamo da su „djela njegova dovršena od postanka svijeta“ (Hebrejima 4: 3). Međutim, kad su u pitanju naši podizvođački zadatci, jedino što nalazimo napisano jest da su dodijeljeni prije nego što smo rođeni. David kaže: „Vidio si me prije nego što sam rođen. Svaki je dan mojeg života bio zapisan u tvojoj knjizi. Svaki je tren bio priređen prije nego što je prošao jedan jedini dan“ (Psalam 139: 16, NLT).

Naše je životno djelo bilo predodređeno prije nego što smo oblikovani u majčinim utrobama. Ta je istina sadržana u Božjoj riječi Jeremiji. On je rekao: „Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh; *prije nego što iz krila majčina izađe, ja te posvetih, za proroka svim narodima postavih te.*“ (Jeremija 1: 5). Apostol Pavao također piše: „Ali kada se svidjelo Bogu, koji me od majčine utrobe odvojio i pozvao svojom milošću“ (Galaćanima 1: 15, GBV/Živa riječ). Ta svjedočanstva samo potvrđuju Davidove riječi da je svatko od nas, prije nego što je rođen, odvojen da čini specifično djelo za Boga.

02 „Njegovo smo, naime, stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu radi djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da u njima živimo.“

Evo zadivljujuće istine: Bog je napisao knjigu o tebi prije nego što si rođen, i u njoj je prikazan svaki tren tvojeg života prije nego što je prošao i jedan jedini dan! Pitanje je, hoćemo li ispuniti ono što je za nas planirano?

Salomon objavljuje:

„Spoznadoh da sve što Bog čini, to će trajati do vijeka. Tome se ništa ne može dodati niti mu se što oduzeti može. A Bog tako čini da strahuju pred njim. Što biva, već bijaše, i što će biti, već je bilo; a Bog će zatražiti [račun za] ono što je prošlo.“

(Propovjednik 3: 14–15, Vž, nadopunjeno prema engleskom prijevodu NKJV).

Toliko je toga u tim stihovima. Prvo, Bog ima plan. Ništa ne može spriječiti njegovo ostvarenje, i ljudski mu rod ništa ne može dodati. Međutim, Salomon nastavlja govoreći da su stvari koje se sada ostvaruju već prije bile u Božjem umu. Ono što treba biti ostvareno u budućnosti, također je prethodno bilo u Božjem planu. Međutim, morat ćemo dati račun za ono što je već učinjeno! Jesmo li hodali u onom što nam je Bog odredio da ispunimo? Jesmo li to ubrljali ili u cijelosti promašili svoj zadatak? Je li On morao odrediti drugog da napravi ono što smo u velikom planu mi pozvani učiniti?

U ovom trenutku moram izreći nešto vrlo bitno. Svatko u svojem životu ima božanski poziv. Svatko je od nas važan dio velikog nacrtu Božje kuće. Zato je dobro za nas da znamo ovu istinu: u odnosu na vaš poziv, neće vam biti suđeno prema tome što ste činili, već prema tome što ste bili pozvani činiti!

Dat ću vam primjer. Na prijestolju suda, Isus, na primjer, može reći: „Evangelizatoru Andersone, molim te, stani naprijed i daj račun za sve duše na koje sam te pozvao utjecati za mene.“

Taj čovjek može doći pred Isusa pomalo zbunjen i drhtav, govoreći: „Gospodine, misliš, računovođa Andersone, zar ne? Bio sam računovođa u svojoj tvrtki. To je bilo moje zanimanje. Zapravo, osnovao sam mnoge crkve i neprofitne organizacije. Te su službe utjecale na mnoge za Tvoje kraljevstvo. Jesi li me zamijenio s nekim drugim?“

Gospodar može odgovoriti: „Ne. Prije nego što si rođen, pozvao sam te da utječeš na mnoge i osvojiš mnoštva za mene u Aziji. Daj mi račun za to gdje su oni. Da si me poslušao, bio bi bogato nagrađen za sav rod koji si požnjeo za moje kraljevstvo. Sad, za posljedicu, tvoja će djela izginiti, jer nisu učinjena u poslušnosti meni.“

Potom možemo vidjeti ovaj scenarij. Isus može reći: „Računovođa Jonesu, molim te, dođi naprijed i daj račun za ono što sam te pozvao raditi.“

Taj čovjek može također prići vrlo zbunjen i drhteći reći: „Gospodine, misliš pastore Jonesu, zar ne? Bio sam pastor crkve koja je imala devetsto članova. Podigao sam tu crkvu od temelja.“

Na to Gospodar može odgovoriti: „Ne, ja sam te pozvao da radiš na tržištu kao računovođa i izgradiš snažnu tvrtku koja bi pomogla mnogim mojim crkvama i službama da učinkovito ispune ono što sam im odredio. Da si me žarko tražio, pokazao bih ti to. Tad bi sva mnoštva ljudi na koje bi te službe utjecale za vječnost bile pripisane tebi; bio bi nagrađen za svaku dušu. Ali sada nećeš primiti ništa za to što si učinio, jer nije bilo u poslušnosti meni.

„Također sam te postavio da budeš glavni redar crkve nasuprot dijela grada u kojem si započeo svoju crkvu. Iako je članstvo te crkve brojalo tek preko petsto ljudi, njihovi su članovi utjecali na mnoge živote u zajednici. Da si poslušao, svih dvadeset tisuća duša koje su oni vječno dotakli također bi bilo izravno pripisano tebi jer bi ti bio ključni dio tog tijela (skupine vjernika) u koje sam te

pozvao. S obzirom na to da nisi bio tamo, nećeš primiti nagradu za tih dvadeset tisuća duša.“

Dopustite mi da dam pravi primjer. Naša služba ima člana odbora koji je dragi prijatelj i pastor uspješne crkve u jugoistočnom dijelu SAD-a. Crkvu je započeo 1991. s dvadeset dvoje ljudi, a sad ide prema tisuću članova. To je, zbog gladi ljudi, jedna od najlakših crkvi za propovijedanje. Mnoštva su spašena i poučavana učenishvu u toj crkvi.

Crkva je kroz mnogo molitve, snažne propovijedi i mukotrpan rad brzo rasla, i sagradili su predivnu zgradu da smjesti veliki broj ljudi. Nakon nekoliko godina, moj je prijatelj uočio istaknutog sijedog gospodina, uvijek dobro odjevenog, kako dolazi na službe. Također je opazio da bi taj gospodin sjedio i gledao službu za službom sa suzama koje teku niz njegovo lice. Pastor je osjetio da to nisu suze radosnice.

Potom je gospodin napokon pristupio jednom od pomoćnih pastora i podijelio da mu je 1981. Gospodin jasno progovorio da treba započeti crkvu u tom gradu. Nekoliko dana poslije toga, sanjao je zgradu te crkve u kojoj je trebao propovijedati. Taj je san bio toliko živ da je angažirao profesionalca da nacрта verziju te zgrade koju je vidio. Potom je rekao da je naišao na neki otpor i odustao od pokretanja crkve. Nakon nekog vremena, kratko je putovao i služio u drugim gradovima i s vremenom ponovno završio u poslovnom svijetu.

Potom je otvorio pažljivo presavijen papir i rekao pomoćnom pastoru da je to crtež građevine koju je dao skicirati 1981. Kad je pomoćni pastor pogledao crtež, zamalo je pao u šok. To je bila građevina koju je godinama kasnije izgradio moj prijatelj, u kojoj su se sad sastajali. Prijatelj je otada tom čovjeku pružao utjehu, no on je pričao o teškoćama koje je imao u prebolijevanju toga. (Naravno da mu Bog nije namijenio da živi pod osudom već da uči, raste i sazna kako može učinkovito služiti Gospodinu do kraja života.)

Prije nekoliko sam godina o toj temi govorio na velikoj konferenciji. Poslije službe, pastorica, koji je bila prilično uzdrmana i pomalo neraspložena, pristupila je jednom članu našeg tima. Ta je voditeljica rekla: „On ne misli ozbiljno ovo što je večeras govorio, zar ne?“

Član mojeg tima odgovorio je: „Naravno da je mislio to što je rekao. To je Božja riječ. Zašto, što nije u redu?“

Pastorica, koja je imala preko pedeset godina, odgovorila je: „Kad sam bila mlada, imala sam vrlo živ san o tome da živim i služim ljudima na Filipinima. San je bio tako stvaran da sam vjerovala da jednog dana trebam otići tamo. Međutim, to se nikad nije dogodilo, i sad sam već preko trideset godina pastorica u svojoj crkvi.“

Član našeg tima nježno je odgovorio: „Pa, što ćete napraviti u vezi s tim?“

Pastorica je bila bez teksta i otišla je.

Godinu dana kasnije, član našeg tima čuo se s bivšom pastoricom. Ta je voditeljica predala crkvu pomoćnom pastoru i sad živi na Filipinima i uživa u tome. Bivša je pastorica izvijestila: „Prvi put u svojem životu osjećam da radim točno ono za što sam stvorena.“

Dopustite mi da podijelim još jednu priču koja potvrđuje tu istinu. Prije kratkog je vremena moj prijatelj dogovorio večeru da upoznam marinca. Da zaštitim njegov identitet – zato što je u vrijeme pisanja još uvijek u aktivnoj službi – dat ću mu izmišljeno ime, Pavao. Dva sam sata bio prikovan zadivljenošću slušajući njegovo svjedočanstvo.

Kad je Pavao bio u svojim kasnim tinejdžerskim godinama i ranim dvadesetima, završio je dvije godine studija Biblije i stažirao je u crkvi u odjelu za mlade. Nakon drugog ljeta svojeg stažiranja,

optužen je za seksualne odnose s jednom od djevojaka iz crkve. Rekao mi je: „Johne, nisam spavao s njom. Zapravo, nije mi ni bila privlačna! Međutim, vodstvo ne samo da je vjerovalo izvještaju već su ga i ovjekovječili i sve sam izgubio. Oduzeli su mi vjerodostojnost. Moj je ugled bio okaljan, i bio sam zamoljen – a da me nisu zaista zamolili – da odem.“

Potom je rekao: „Tražio sam Boga kako Ga nikad prije nisam tražio. Jednog sam Ga dana u molitvi jasno čuo kako govori: ‘Nisam te pozvao u službu. Pozvao sam te u vojsku.’“

Pavao je otišao u ured za novačenje Kopnene vojske, Korpusa mornaričkog pješništva i Ratnog zrakoplovstva te nije imao osvjedočenje da se treba prijaviti. Sve što je preostalo bila je Ratna mornarica.

Dok se Pavao prijavljivao za Ratnu mornaricu, regruter je prolazio kroz popis poslova za koje se može upisati. Pavao je bio veoma obeshrabren jer nijedan od njih u njegovom srcu nije odjekivao kao da je u skladu s Božjim smjerom. Očajnički ga želeći unovačiti, regruter mu je ponudio neke posebne programe unutar Ratne mornarice. Kada mu je rekao riječ „SEALs“⁰³ (tzv. mornarički tuljani, op. prev.), moj je novi prijatelj rekao da je znao da je to bilo to. Potpisao je ugovor.

Regruter je pokušao obeshrabriti Pavla jer vrlo malo osoba prođe taj program obuke. Zapravo, Pavao je obaviješten da ga nikad nitko iz tog ureda nije prošao i da ga se smatra najtežim programom obuke u svijetu! Međutim, Pavao je bio ispunjen preplavljujućim, skoro euforičnim osjećajem poduzimanja prvog koraka u Božje putovanje. Naglašeno je inzistirao da je to ono u što bi se trebao upisati.

⁰³ SEAL, skraćeno od SEa (more), Air (zrak), Land (kopno); specijalne postrojbe Američke ratne mornarice koje djeluju na navedenim područjima.

Bilo je, međutim, nekoliko velikih problema. Kao prvo, Pavao nije znao plivati. Morao je moliti i na kraju se sam naučiti. Kao drugo, da stvari budu još zanimljivije, kao dijete je mnogo puta imao cijevi u ušima te višestruke operacije otvaranja ušnih kanala. Zbog toga je Pavao, čak i kao mladić, osjećao mučnu bol ako bi čak i mala količina vode ušla u njegove uši, što bi često bilo praćeno i upalom ušiju. Ali je iskreno vjerovao da, ako je nešto dostižno njegovom snagom, onda to nije ono u što ga je Bog pozvao.

Sam se naučio plivati i žarko je molio da njegove uši budu iscijeljene. Svaki je dan tog treninga u vodi bio bolan, no nije odustajao. Jednog je dana, nakon četiri mjeseca prolaženja svakodnevnih agonija, mogao ne samo plivati već i roniti u velike dubine bez ikakve boli! Bio je iscijeljen i spreman otisnuti se na putovanje prema SEAL timovima.

Doživio je strahovite teškoće i otpor u prolaženju programa, ali je na kraju uspio i bio je primljen u to otvrdnuto bratstvo kovano ratom. U SEAL timovima više je od četrnaest godina i ima priče o tako čudesnoj božanskoj intervenciji na misijama da sam se sav naježio slušajući ih.

Te sam večeri znao da sjedim s velikim Božjim čovjekom, koji nije pozvan stajati iza propovjedaonice. Pozvan je dotaknuti ljude u vojsci i u tom svojstvu služiti našoj naciji. Pavao danas nije samo SEAL, već je i SEAL instruktor u Ratnoj mornarici. Dopustio je Bogu da ispravi njegov smjer da bi mogao ući u dobra djela pripremljena za njega.

Čuo sam mnoge primjere o ljudima koji su, za razliku od Pavla, promašili svoju sudbinu. Također sam takve primjere i vidio. U više od dvadeset godina putovanja crkvama širom svijeta, vidio sam starije pastore za koje sam u srcu znao da su pozvani biti pomoćni pastori, poslovne ljude za koje sam znao da su trebali biti u punovremenoj službi, čak i pastore za koje sam znao da im

je poziv raditi na tržištu. Vidio sam ljude izvan svojeg mjesta u korporativnom ili poslovnom svijetu; radili su za nekog drugog iz straha od neuspjeha. I vidio sam one koji nisu bili vjerni nekom drugom samo zato što su htjeli biti sami svoji gazde.

Vidio sam ljude koji su se vjenčali izvan Božje volje; njihovi su pozivi bili onemogućeni. Drugi su bili pod utjecajem ili upetljani s određenim prijateljima koji su ih sprječavali u pozivima. Vidio sam one koji su upetljani u rekreaciju, sport ili požudu radi novca ili moći, i različite druge scenarije. Primjerima nema kraja, no koja god da je situacija, spriječila je vjernika u tome da ispuni svoju ulogu u građenju Božje kuće.

Te misli otrežnjuju, ali dobra je vijest da nitko od nas ne mora skrenuti s puta koji je Bog pripremio za nas. Bog je Autor naših priča, i On je itekako sposoban voditi nas u tome da ih ispunimo. Pitanje koje sad trebamo postaviti jest: kako da otkrijem što sam, kao podizvođač, pozvan činiti? Na to ćemo važno pitanje odgovoriti u sljedećem poglavlju. Također ćemo podijeliti neke uvide u to kako se vratiti ako smo skrenuli s puta.

DVANAESTO POGLAVLJE

POZVANI OD BOGA

Ta neopozivi su darovi i poziv Božji!

– Rimljanima 11: 29, Vž

Mnogi smatraju zastrašujućom misao da osoba može odlutati od Božjeg puta – čak i skretanjem u stvari koje izgledaju dobre ili božanske. Takva je reakcija razumljiva! Ali zapamtite, nismo pozvani u strah od neuspjeha ili kazne, već u strah Gospodnji. Strah Gospodnji drži nas u savjetu Onoga o kome je rečeno: „I uši će tvoje čuti riječ gdje iza tebe govori: ‘To je put, njime idite’, bilo da vam je krenuti nadesno ili nalijevo.“ (Izaija 30: 21). Sad ćemo usmjeriti pažnju na to kako možemo znati svoje mjesto kao graditelja Božje kuće po mjeri.

Prvo: Jeste li žarko tražili Boga?

Kad vas se upita ispunjavate li svoju svrhu, možda mislite: „Želim. Ali ne znam u što sam pozvan/a.“ To može biti iz nekoliko razloga. Prvo pitanje koje si trebate postaviti jest: Jeste li žarko tražili Boga? Rečeno nam je da Bog nagrađuje one koji Ga uporno traže u vjeri (vidi Hebrejima 11: 6), a ne one koji Ga traže usput i u čuđenju ili sumnji. Ako netko žarko traži Boga, potpuno očekujući odgovor, toj će osobi biti pokazano što je postavljena raditi na zemlji.

Nakon što sam spašen u bratstvu svojeg fakulteta na Sveučilištu Purdue, odmah sam počeo tražiti Božju volju za svoj život. Bio sam student inženjerstva i svaki drugi semestar radio sam u IBM-u. Jedna od stvari koja me motivirala da upoznam svoj poziv, uz jednostavnu želju da budem poslušan Bogu, bio je i događaj koji se zbilo samo nekoliko mjeseci nakon što sam spašen. Bio sam u uredu sa skupinom od osam do deset inženjera koji su slavili čovjekovu

trideset osmu godinu u službi tvrtke. Neformalno smo razgovarali i čovjek nam je svima rekao: „Svaki dan proteklih trideset osam godina mrzim dolaziti na ovaj posao.“ Svatko se drugi u prostoriji ili složio ili zahihotao, osim mene. Ja sam bio u šoku.

Kao navajljija među tim iskusnim profesionalcima, pitao sam se zašto nitko drugi nije različito reagirao. Stoga sam izlenuo: „Zašto radite taj posao trideset osam godina ako ga mrzite?“

Pogledao me i rekao: „To je posao.“

I ja sam također počeo imati averziju prema dolazanju na posao. Moj je tata bio inženjer i rekao mi je da je to dobro zanimanje koje je sigurno i dobro plaćeno. No ovaj je susret promijenio moj pogled. Mislio sam: *Nikakav novac, sigurnost niti bilo što drugo neće me odvojiti od razloga zbog kojeg sam na zemlji.* Upravo tad odlučio sam da ću otkriti što sam pozvan činiti i koji je sljedeći korak u tom smjeru.

Naučio sam da će nam Bog dati sveopću sliku našeg životnog poziva ako Ga tražimo rano u svojem hodu s Njim. Drugim riječima, na početku će vam pokazati kraj. Kao mladiću, Josipu je pokazano da će biti veliki vođa; čak će mu služiti njegovi otac i braća. Tek godinama kasnije, to se ostvarilo. Mojsije je znao da će voditi Izrael najmanje četrdeset godina prije nego što je došlo njegovo vrijeme. Davidu je pokazano da će biti kralj kad je još bio mladi dječak koji je čuvao ovce. Vladar Izraela postao je godinama kasnije. I popis se nastavlja.

Moji su planovi bili da diplomiram kao inženjer na Sveučilištu Purdue, nastavim sa stručnim poslijediplomskim studijem ekonomije na Harvardu te da napredujem u visokom menadžmentu u poslovnom svijetu Amerike. Oženio bih se, nekoliko puta godišnje išao na odmor i Bogu davao desetinu od svega što bih zaradio. To je bila moja ideja služenja Njemu.

Što sam više tražio Boga, više sam se osjećao vučenim ka službi. Ni to mi se nije sviđalo kako zvuči, ali sam bio dovoljno pametan da znam da ću u poslušnosti Bogu pronaći ispunjenje i zadovoljstvo. Kad sam Mu se jednom obvezao da ću biti poslušan bez obzira na sve, počeo mi je pokazivati sveukupnu sliku onog što me pozvao da radim.

Do ranih 1980-ih, već mi je pokazao da ću jednog dana Njegovom riječju doticati mnoge nacije dok Mu god ostanem poslušan. Nije ni potrebno reći da je to zvučalo nevjerojatno i veliko. Nisam vidio nikakav način na koji bi se to ikad moglo ostvariti. Bio sam dečko iz maloga grada koji nije poznao nikog na nacionalnoj ili međunarodnoj razini službe.

Na isti način na koji je to Bog učinio u Josipovom ili Davidovom primjeru, i nama će pokazati konačnu sliku, ali ne i sve korake kako doći do nje. To nas drži u vjeri umjesto u rasuđivanju. Trebamo nastojati vršiti ono što nam On kaže, a potom se kretati prema cilju. Međutim, naš sljedeći korak često izgleda kao da je u suprotnom smjeru, a ne u smjeru cilja. Biti prodan u ropstvo nakon sna o vodstvu (kao što je bilo u Josipovom slučaju) ne djeluje kao logičan korak. Zato nam je rečeno: „Vjeruj u Gospodina svim svojim srcem; ne oslanjaj se na vlastito razumijevanje. Traži njegovu volju u svemu što radiš, i on će usmjeriti tvoje putove“ (Izreke 3: 5–6, NLT).

Nakon nekoliko mjeseci, tijekom završne godine mojeg studija, ostao sam u školi u kući bratstva dok je svaki drugi student otišao kući na četiri dana tijekom praznika Dana zahvalnosti. Postio sam i molio, tražeći Božji smjer i volju za svoj život. Nekoliko mjeseci poslije toga primio sam smjer za sljedeći korak i činio se potpuno suprotnim prirodnom putu do službe. Meni se jedino činilo smislenim ići u biblijsku školu, ali mi je Bog pokazao da trebam ići na razgovor za posao inženjera. Zato nam Bog govori da se ne oslanjamo na vlastito razumijevanje!

Na našem sam se kampusu susreo s mnogim tvrtkama i skoro sam odmah znao da trebam raditi za korporaciju Rockwell u Dallasu u Teksasu. To uopće nije imalo smisla jer u Dallasu, po mojim saznanjima, nije bilo biblijske škole. Imao sam trinaest poslovnih ponuda u raznim drugim gradovima – od kojih su neki imali biblijske škole – i svaka je nudila više novca od Rockwella. Međutim, jednostavno sam poslušao.

Kad sam stigao u Dallas, ušao sam u crkvu i Gospodin mi je pokazao da se tu trebam zasaditi. U toj sam crkvi podignut kroz služenje, što je bio početak puta koji me doveo ovamo gdje sam upravo sad.

Drugo: Jeste li se zasadili?

To nas dovodi do drugog razloga zašto mnogi nisu pronašli Božju volju za svoj život. Ne ugrade se u mjesnu crkvu. Božja nam riječ govori: „Oni koji su zasađeni u Domu Gospodnjemu, cvast će u dvorima Boga našega.“ (Psalam 92: 13).

Oni koji se zasade u kuću Božju – što bi u ovom životu bila mjesna crkva – cvast će u dvorima Boga našega. Jedan aspekt *dvora Boga našega* Kristovo je prijestolje suda. Stoga ćemo cvasti i sada i na sudu ako smo čvrsto zasađeni u mjesnoj crkvi. To je Božji naum.

Gospodin, a ne ljudi, odredio je crkvu. Isus kaže: „*Sagradit* ću Crkvu svoju, i Vrata pakla neće je nadvladati.“ (Matej 16: 18). Zamijetite riječ *sagraditi*. Kako Isus može sagraditi svoju crkvu, a da fizički nije prisutan? Odgovor je: kroz svoje tijelo – koje smo mi. Da ponovimo, to je razlog zbog kojeg smo nazvani suradnicima (podizvođačima). Milost, sposobnost i darove daje On, i On je Taj koji daje nadnaravnu silu. No mora imati pokorne i poslušne posude da ispune Njegovo djelo. Pitanje je: Podižemo li Njegovu crkvu u suradnji s Njim ili smo motivirani vlastitim planovima?

Isus je opću crkvu podijelio na mjesne crkve. Jedan od brojnih primjera bila bi Njegova riječ upućena svakoj od sedam mjesnih crkava u knjizi Otkrivenje: crkvi u Efezu, Smirni, Pergamu, Tijatiri, Sardu, Filadelfiji i Laodiceji.

O crkvi se u Pismu također govori kao o tijelu Kristovom. Kao što je opća crkva podijeljena u mjesne crkve, tako je i cjelokupno tijelo Kristovo također podijeljeno u mjesna tijela.

Gospodin je Onaj koji postavlja svoje ljude. Pavao nam govori: „Ali je Bog udove, i to svaki pojedini od njih, razmjestio na tijelu kako je htio.“ (1. Korinćanima 12: 18). Ova vam izjava možda bude šokantna: *mi nismo oni koji biramo kamo idemo u crkvu. Bog jest!*

Zastanite na tren i promislite o tome. Mnogi ljudi biraju crkve kao što odabiru prodavaonice, umjesto da pitaju Boga gdje ih želi. Ali kako možete ispuniti svoju sudbinu ako niste na pravom mjestu u Njegovom tijelu? Svaki je dio ljudskog tijela Božjim naumom pažljivo povezan. Ruci bi bilo teško da je povezana s čašicom koljena. Stoga, trebali bismo tražiti Božji plan po pitanju preseljenja ili pridruživanja mjesnoj crkvi.

Svatko od nas ima ulogu u mjesnoj crkvi. Čitamo:

„Vi ste tijelo Kristovo, a pojedinci udovi. I jedne je Bog postavio u crkvi: prvo...“

(1. Korinćanima 12: 27–28).

Pavao potom navodi popis nekih glavnih položaja unutar mjesne crkve. Iako on ne daje iscrpan popis, iz drugih mjesta u Novom zavjetu znamo da je svaki vjernik dio tijela Kristovog i svatko od nas igra ključnu ulogu, ništa drukčiju od udova našeg fizičkog tijela. Ako mi ne djelujemo u dodijeljenom tijelu, tad je mjesna crkva osakaćena – baš kao što bi bilo i vaše tijelo da jedan ili dva vaša uda (poput noge, oka ili bubrega) radi neovisno, uopće ne radi ili se odvojio.

Tužna je činjenica da većina službe Isusa Krista u našim zajednicama nije ostvarena zato što su mjesne crkve onesposobljene. Zašto su osakaćene? Razlog često nisu neučinkoviti voditelji, već oni koji se izjašnjavaju kao vjernici, a žive neovisno. Možete li zamisliti kako bi izgledalo da moje oči – ili moje noge ili stopala ili ijedan drugi dio mojeg tijela – odluči da će raditi što god želi? Ono što je Bog uspio učiniti u Americi zadivljuje s obzirom na stanje naših mjesnih crkvi.

Zašto je, u suprotnosti tome, rana crkva tako brzo eksplodirala u rastu? Istražit ćemo i vidjeti:

„Pridružili su se drugim vjernicima i posvetili se nauku apostola i zajedništvu, sudjelujući u Gospodnjoj večeri i u molitvi. ... I svi su se vjernici stalno sastajali. ... Svaki su dan zajedno štovali u Hramu, sastajali se u kućama na Gospodnjoj večeri i dijelili svoje objede s velikom radošću i darežljivošću – cijelo vrijeme slaveći Boga i uživajući naklonost svih ljudi. I svaki je dan Gospodin dodavao njihovoj grupi one koji su se spasili.“

(Djela 2: 42–47, NLT).

Vidite li da su vjernici bili zasađeni u mjesno tijelo? Zajedno su štovali, čuli su iste poruke, imali zajedničku viziju i živjeli zajedno. To je rezultiralo zdravim rastom crkve. Ljudi su kroz svoju mjesnu crkvu služili Gospodinu te je ta služba utjecala i na njihove živote u domovima.

Ranim je vjernicima pripadnost mjesnoj crkvi bila njihov život. Zapravo, problem je nastao kasnije kad su neke udovice zanemarene prilikom posluživanja hrane. Apostoli su sazvali mjesno tijelo vjernika i rekli im da nije dobro da voditelji ostave službu Riječi Božje da bi posluživali za stolovima. „Potražite među sobom, braćo,“ rekli su apostoli, „i odaberite sedam muškaraca koji su

poštovani i puni Duha Svetoga i mudrosti. Njih ćemo zadužiti za ovaj posao“ (Djela 6: 3, NLT).

Primijetite da voditelji nisu rekli: „Trebamo neke dobrovoljce. Bi li ikome smetalo da odvoji svoje vrijeme kako bi poslužio ove gospođe?“ Ne, svi su vjernici bili predani službi jer su bili zasađeni u mjesnu crkvu. Osobno vjerujem da se svaki član nadao da će biti izabran služiti. Izabrana su sedmorica...

„... Koje postaviše pred apostole, a oni, pomolivši se, položili su ruke na njih. I širila se riječ Božja te se uvelike množio broj učenika u Jeruzalemu; i veliko se mnoštvo svećenika pokoravalo vjeri.“
(Djela 6: 6–7).

Apostoli su položili ruke na tu sedmoricu. Pomazanje nije bilo za služenje s propovjedaonice, poučavanje kućne grupe, vođenje slavljenja i obožavanja ili odlazak na put radi služenja. Bilo je za posluživanje hrane udovicama u crkvi. Zadivljujuće!

Međutim, zamijetite da, kad su sedmorica zauzela svoje položaje služenja u tijelu – koliko god se činili beznačajnima – *širila se riječ Božja* i broj se učenika uvelike *množio* u Jeruzalemu. Tu nalazimo sjajnu činjenicu. U Djelima, od prvog do petog poglavlja, riječ u značenju *pridruženi, pripojeni*, nekoliko je puta korištena za opisivanje rasta crkve u Jeruzalemu. Evo nekih primjera:

„... Tako se onoga dana *pridruži* Crkvi oko tri tisuće duša.“
(Djela 2: 41).

„A Gospodin je svaki dan *pripajao* Crkvi one koji se spasavahu.“
(Djela 2: 47).

„I sve više vjernika – mnoštvo muževa i žena – pridruživalo se Gospodinu.“

(Djela 5: 41).

Do tog trenutka, samo su apostoli vršili djelo službe u mjesnoj crkvi, i Petar je bio jedini zabilježeni propovjednik. Međutim, u nekom su trenutku vjernici shvatili da svatko ima dvije glavne odgovornosti. Prvo, objavljivati evanđelje i poučavati druge pojedince evanđelju. Drugo, imati ulogu u mjesnoj crkvi.

Otkriće da svi vjernici trebaju govoriti zadivljujuću priču o Isusovom uskrsnuću nalazi se u Djelima 5: 42 do 6: 1: „I svaki dan u hramu i u svakoj kući nisu prestajali naučavati i propovijedati Isusa Krista. U one dane, kad se povećavao broj učenika...“ Ni na koji mogući način Petar nije mogao naučavati sam i propovijedati u svakoj kući jer nije bilo radija, televizora niti internetskih veza. Tako znamo da su svi vjernici počeli objavljivati i poučavati evanđelje Isusa Krista svojim susjedima. Uočite da crkva sad nije rasla pridruživanjem, već umnožavanjem. To je prvi put da ćete u Djelima naći umnoženi rast.

Međutim, dinamika umnožavanja tu ne staje. Jednom kad su vjernici zauzeli svoja mjesta služenja u crkvi (poput primjera onih muškaraca koji su služili udovicama u potrebi), čitamo da se broj učenika nije samo umnožavao već se i *uvelike* umnožavao. Veliko umnožavanje *eksponencijalni je rast!*

Dopustite mi da podijelim s vama razliku između pridodavanja i velikog uvećanja ili eksponencijalnog rasta. Razmotrimo pastora koji svaki mjesec pridobiva 10 000 ljudi za Gospodina. Biste li to smatrali prilično učinkovitom službom? Vjerojatno da. No znate li koliko bi mu trebalo da dotakne svijet? Odgovor je zapanjujućih 50 000 godina – a to je pod uvjetom da se nitko u tom razdoblju ne rodi niti ne umre! To je više od osam puta raspona godina koliko je ljudski rod na zemlji. Nemoguće!

Sad mi dopustite da vam dam primjer velikog umnožavanja. Recimo da pridobijete dvije osobe za Gospodina i one se uključe u vašu mjesnu crkvu. Potom, sljedeći mjesec, svaka od tih dviju osoba dovede druge dvije osobe Gospodinu i pomogne im ugraditi se u crkvu. Sljedeći mjesec svaka od tih četiriju osoba učini isto, i mjesec nakon toga svaka od tih osam osoba dovede dvije osobe Gospodinu i pomogne im da se uključe u crkvu. Da se taj trend nastavi, znate li koliko bi trebalo vremena da se cjelokupno stanovništvo zemlje dotakne evanđeljem? Odgovor je samo trideset tri mjeseca. Da, tako je, manje od tri godine! To je veliko umnožavanje.

Razumijete li sad kako možemo ovo pročitati u Bibliji?

„Trajalo je to dvije godine, tako da su svi stanovnici Azije čuli riječ Gospodina Isusa, i Židovi i Grci.“
(Djela 19: 10, GBV/Živa riječ).

Svi stanovnici! Ako Pismo kaže svi, to znači svaka osoba. Ne pričamo o gradu, već o cijeloj regiji. Nisu imali satelite, radije, društvene medije, automobile, čak ni bicikle. To je eksponencijalan rast.

Za veliko umnožavanje potrebno je zdravo tijelo vjernika. Zdravo tijelo čine vjernici koji su zasađeni u mjesnu crkvu (čineći stvari poput posluživanja za stolovima udovica, radeći u službi redara, na parkiralištu, pozdravljajući, ispružajući se prema zatvorima, sudjelujući u službi s djecom – popis je velik). Oni koji služe također dotiču ljude tamo gdje rade ili žive i uključuju ih u svoje mjesne crkve. Zapamtite: Isus nam govori da sve narode činimo učenicima, a ne samo preobraćenicima. Te koje dotaknemo moramo uključiti u svoje crkve da budu naučeni svim stvarima koje nam je Isus naložio (vidi Matej 28: 20). Potrebno je cijelo mjesno tijelo i svi darovi u njemu da bi se ljude učinilo zrelima u Kristu.

Ključna je stvar biti zasađen u mjesnu crkvu. U njoj ćemo cvasti. Ako ste zamijetili, Filip je bio jedan od sedmorice izabраниh da posluđu za stolovima udovica. Međutim, kasnije u Djelima zovu ga Filipom evanđelistom. Njegovo djelo službe sad je bilo prošireno i uključivalo je mnogo gradova: „Idućeg dana mi koji bijasmo s Pavlom otputovasmo te stigismo u Cezareju; i uđosmo u kuću Filipa evanđelista, *koji bijaše jedan od Sedmorice*, i ostadosmo kod njega.“ (Djela 21: 8).

Iako je Filip sad bio veliki evanđelist i Gospodin ga je premjestio u drugi grad, i dalje je bio prepoznat kao jedan od sedmorice koji su služili udovicama. Služenje u mjesnoj crkvi igralo je ključnu ulogu u njegovom ulaženju u svoj životni poziv. Ovo kažem ljudima: „Možda imate životni poziv da činite nešto veliko, ali to neće ispravno sazrijeti ako prvo nije rođeno iz zasađenosti u mjesnu crkvu.“

Dopustite da ponovim psalmistove riječi: „Oni koji su zasađeni u Domu Gospodnjemu, cvast će u dvorima Boga našega.“ (Psalam 92: 13). Razmišljajte o riječi zasađeni. Da biste razumjeli princip djelovanja kraljevstva, morate uzeti u obzir zakon sjetve i žetve. Isus je rekao svojim učenicima da, ako ne razumiju principe sjemena, zemlje i žetve, ne mogu razumjeti sve Njegove usporedbe (vidi Marko 4: 13). Jednostavno rečeno, cijelo je Božje kraljevstvo:

„... Kao kad čovjek baci sjeme na zemlju: on spava i ustaje noću i danju. Sjeme niče i raste, a da on o tome ništa ne zna. Zemlja sama od sebe donosi rod, najprije stabljiku, zatim klas – potom pun klas zrna. A kad plod dopusti, odmah primiče srp, jer je vrijeme žetve.“

(Marko 4: 26–29).

Recimo da imam šaćicu različitog sjemena, svako je od njih sjeme neke voćke, no ja ih ne prepoznajem. Jedini način na koji ću

otkriti njihovu vrstu jest da ih posadim. Jednom kad je svako sjeme posađeno, kako vrijeme odmiče, otkrit ću njegovu prirodu.

Bog u svakog od nas stavlja unaprijed određen poziv i darove kojima ga možemo ostvariti: „On nas je stvorio novima u Kristu Isusu, tako da možemo činiti dobre stvari koje je za nas odavno planirao“ (Efežanima 2: 10, NLT). I „neopozivi su darovi i poziv Božji“ (Rimljanima 11: 29). Prema Isusu, moj poziv i darovi u obliku su sjemena. Ako se zasadim u crkvu, doći ću do svoje od Boga određene sudbine. Ako ne, darove u svojem životu mogu koristiti za svrhu različitu od one koju je zamislio moj Stvoritelj. Zato nemojte biti prevareni uspjehom po standardima svijeta. Možete biti vrlo uspješni sa svojim darovima, ali njihovo korištenje može ne biti u poslušnosti Gospodarevom planu.

Dopustite mi da dam primjere. U svijetu ćete vidjeti mnoge koji imaju odlične glasove i mogu dotaknuti ljude do suza. Njihovi su darovi dani da proslave Boga te potaknu ljude da traže Njegovo srce i želje. Oni nikad nisu ispunili svoje sudbine jer se nisu spasili ili se nisu zasadili u crkvu.

To je jedan od mnogih primjera koje bih mogao dati, primjera onih koji tijekom svojeg života nikad nisu došli Isusu. Međutim, također ima i onih koji su predali svoja srca Isusu, ali neredovito dolaze u crkvu. Ne ispunjavaju svoj najviši poziv kraljevstva jer nisu zasadeni. Možda su pozvani utjecati na živote izvan crkve, i možda to i rade do neke mjere, no njihov bi utjecaj bio mnogo veći da su se zasadili u crkvu.

Osoba može prepoznati neke darove i koristiti ih na način koji procjenjuje najboljim, ali jednako kao što nikad nećete znati točnu vrstu stabla – njegov lik, oblik, snagu i drugo – ako ostane u obliku sjemena, isto tako nikad nećete znati svoju pravu, od Boga danu sudbinu, ako niste zasadeni u crkvu. To je Božji naum, ne čovječji.

Do još jednog problema dolazi kod vjernika koji mijenjaju crkve kad dođe do problema. Muškarci i žene danas spremno napuštaju crkve ako vide nešto krivo, pogotovo u svojem vodstvu. Možda je stvar u tome kako vodstvo i tim vode crkvu. Možda je stvar u tome kako se prikuplja prinos ili načinu na koji se troši novac. Ako ljudi ne vole što pastori propovijedaju, odu. On nije susretljiv, ili je previše osoban. Ili problem može biti nedostatak poklonjene pažnje članova zajednice. Popis se nastavlja i nastavlja. Umjesto da se suoče s teškoćama i zadrže nadu, ti ljudi bježe tamo gdje se čini da nema sukoba.

Suočimo se s tim. Isus je jedini savršeni pastor ili član crkve. Zašto onda u svojem zapadnjačkom društvu bježimo od teškoća, umjesto da se suočimo s njima i razriješimo ih? Tad idemo od crkve do crkve tražeći mjesto s voditeljima ili članovima bez mane.

No zapamtite, mjesto na koje nas Bog postavi mjesto je na kojem nas đavao želi povrijediti i izvući nas odande. Naš neprijatelj želi iščupati muškarce i žene iz onog mjesta kamo ih Bog zasadi. Ako vas može izvući, uspio je. Ako se nećete pomjeriti, čak i usred najvećeg sukoba, pokvarit ćete njegove planove i ispuniti Božje.

Ponovno, „Oni koji su *zasadjeni* u Domu Gospodnjemu, cvast će u dvorima Boga našega.“ Što se događa s biljkom ako je presađujete svaka tri tjedna? Njezino će se korijenje početi smanjivati, i neće cvasti ili razviti se do svojeg potencijala. Ako je nastavite presađivati, osušit će se od šoka.

Mnogi idu iz crkve u crkvu pokušavajući razviti pozive svoje službe. Ako nisu prepoznati na mjestima kamo ih Bog postavlja, lako se nazire uvrijeđenost. Ako se nešto radi na način s kojim se ne slažu, uvrijeđeni su i odu. Odlaze okrivljujući vodstvo. Slijepi su za bilo koju manu svojeg karaktera i ne shvaćaju da ih je Bog pročišćavao tim pritiskom pod kojim su bili. (To nije ograničeno samo na službu, već se proteže i na brakove, zaposlenje i druge takve odnose.)

Naučimo iz primjera koje nam Bog daje u biljkama i životinjama. Kad je voćkica posađena u zemlju, mora se suočiti s olujama, vrućim suncem i vjetrom. Da mlado stablo može govoriti, moglo bi reći: „Molim vas, izvucite me odavde! Stavite me na mjesto gdje nema sparne vrućine ni vjetrovitih oluja!“

Ako bi vrtlar poslušao stablo, zapravo bi mu učinio loše. Stabla izdržavaju vruće sunce i vjetrovite oluje dublje puštajući svoje korijenje. Teškoće s kojima se suočavaju s vremenom su izvor velike stabilnosti. Tvrdoća elemenata koji ih okružuju dovodi do toga da traže drugi izvor života. Jednog će dana doći do točke u kojoj čak ni najteže vjetrovite oluje neće moći utjecati na njihovu sposobnost da rode plodom. Znajući to, ne bismo se trebali opirati samim stvarima za koje Bog dopušta da ih proživljavamo kako bi nas ojačao u našim pozivima.

Treće: Jeste li zapleteni?

Posljednji je uzrok toga da ljudi ne pronađu i ne ispune svoje pozive, a o kojemu ćemo pisati – zapletenost. Utezi zadržavaju ljude od toga da trče i dovrše svoje trke.

Pavao je o sebi rekao: „Procjenjujem svoj život kao da mi ne vrijedi ništa; ja samo želim izvršiti svoje poslanje i dovršiti posao koji mi je Gospodin Isus dao da radim“ (Djela 20: 24, TEV). Pavao je gorljivo bio svjestan svojeg životnog poslanja. Imao je posao za dovršiti i također je bio svjestan da posao još nije upotpunjen. Kako je to znao? Isto tako kao što je znao i Isus. Isto tako kao što je i Petar znao (vidi 2. Petrova 1: 14). I jednako tako kao što znaju ostali koji traže Boga, zasade se u crkvu i ustraju. Gospodin to otkriva svakom tko ne smatra svoj život vrednijim od Božje volje. U ovom leži posljednji ključ: kad potpuno položimo svoje živote da ispunimo plan koji Bog želi za nas, tad ćemo ne samo otkriti svoj poziv već ga također i ispuniti.

U evanđeljima vidimo primjer. Jednog je dana Isus putovao od jednog sela do drugog. Čitamo: „Dok su putovali, jedan mu na putu reče: ‘Ja ću te slijediti kamo god pođeš.’“ (Luka 9: 57).

Čovjek koji to kaže uzbuđen je, strastven i iskren. Želi slijediti Isusa do kraja. Međutim, Isus vidi kroz oduševljenje i ide ravno do pravih motiva ili zamki srca. Vidio je zaplet koji bi omeo tog čovjeka u ispunjavanju njegove sudbine, zato se Isus razračunava s tim riječima: „Lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje nasloniti glavu.“ (Luka 9: 58).

Taj se čovjek najvjerojatnije pouzdao u zemaljske sigurnosti koje je imao. Vjerojatno je imao dobar posao, znatan kapital i osnovni program umirovljenja za svoje kasne godine. Isus je izravno pogodio tu želju za zemaljskom sigurnošću govoreći da On nema sigurno mjesto na koje može nasloniti svoju glavu.

Jednostavno mogu vidjeti tog čovjeka, kao i mnoge druge u mnoštvu, kako se počinju povlačiti prema pozadini mnoštva i s vremenom umiču. Čovjek vjerojatno govori: „Isuse, ja ću biti redar na Tvojim sastancima, svirati u bendu ili čak parkirati automobile starijima koji dolaze na Tvoj skup u mojem gradu.“ Glamur slijeđenja Isusa upravo je izgubio svoj sjaj i dobre namjere slijeđenja Njega brzo su izbljedile. Tako taj čovjek, i mnogi drugi, utonu u san s namjerom da i dalje podupiru Isusa, ali da ne predaju sve.

Tad je Isus pogledao drugoga koji je još uvijek bio željan i rekao: „Slijedi me.“

„Ovaj odvrati: ‘Dopusti mi, Gospodine, da najprije odem i oca ukopam.’ ‘Pusti mrtve – reče mu Isus – nek ukopavaju svoje mrtvace. A ti hajde i navješćuj kraljevstvo Božje!’“

(Luka 9: 59–60).

Zadivljujuće. Koji snažan odgovor. Neki mogu pomisliti da je Isus bio neosjetljiv i pomalo oštar. Međutim, moramo razumjeti kakva je bila kultura tih dana. Učenjaci kažu da je bila tradicija da, kad bi otac umro i prvorodenac ispunio svoju obvezu da ga ukopa, to bi dijete primilo dvostruku mjeru nasljedstva – dok bi ostali sinovi primili jednostruku. Međutim, ako prvorodenac ne bi ispunio svoju dužnost ukapanja oca, dvostruka mjera otišla bi drugom sinu.

Taj je čovjek imao novac na pameti. Najvjerojatnije je imao ljubav prema dobrostanju, što bi ga s vremenom zaustavilo u slijedenju Isusa. Bio bi ometen ili bi donosio odluke temeljene na financijama, umjesto na Božjem planu.

S tom Gospodarevom uputom, skoro sam siguran da se taj čovjek, zajedno s mnoštvom drugih, počeo povlačiti. Njegov je odgovor bio nešto ove vrste: „Isuse, služit ću na konferencijama koje budeš držao u mojem gradu. Pjevati ću u zboru ili svirati bubnjeve. To mogu raditi. Volio bih to raditi i neću ti ništa naplatiti za svoje usluge.“ Uzbudjenje slijedenja Isusa za njega je i za mnoge druge izgubilo svoju privlačnost.

Zapazite da taj čovjek nije rekao da neće slijediti Isusa. Rekao je da hoće slijediti, ali je ključ njegovog gubitka sažet u riječima „Dopusti mi, Gospodine, da *najprije*“. Htio se pobrinuti da je ostvareno ono što je on želio prije nego što preda svoj život Isusu.

Ništa ne može doći prije Božje volje ako želimo otkriti i ispuniti Njegov plan za svoj život. Vidio sam bezbrojne vjernike koji su se povukli od poslušnosti zbog namjere da se prvo pobrinu za svoje prioritete. Kako je tužno što su propustili svoje pozive. Netko drugi morao je doći i ispuniti njihove uloge. Kako će proći na prijestolju suda?

Vratimo se na našu priču. Svjetina se smanjivala i istupio je još jedan željan dobrovoljac.

„Zatim će mu neki drugi: ‘Ja ću te slijediti, Gospodine, ali mi najprije dopusti da se oprostim sa svojim ukućanima!’ Isus mu odvrati: ‘Nitko tko stavi ruku svoju na plug te se obazire natrag nije prikladan za kraljevstvo Božje.’“

(Luka 9: 61–62).

Ponovno pogledajte riječ *najprije*. Taj je čovjek očito bio prislan sa svojom obitelji ili je kod kuće imao prijatelje ili djevojku. Jednostavno je htio podijeliti svoju odluku da slijedi čovjeka iz Galileje. Njegovi bliski odnosi bili bi krajnji odlučujući čimbenik u tome kako bi služio Isusu. Zato se Gospodin izravno suočio s tim govoreći da ne bi bio prikladan za služenje kraljevstvu.

Mogu vidjeti tog čovjeka kako se povlači s još jednom velikom skupinom. Umalo da ga mogu čuti kako govori: „Isuse, ja sam dobar u odnosima s javnošću i upravljanju ljudskim resursima. Mogu biti savjetnik tvojoj službi i spojiti te s nekim veoma dobrim zaposlenicima. Također mogu pomoći da osiguramo mjesni konferencijski centar za Tvoj sljedeći sastanak u našem gradu. I kad dođeš, ja ću biti nadležan nad svima koji dočekuju i vrše redarsku službu na Tvojim sastancima. Čak ću i Tebe posluživati, ako me trebaš. Tu sam za Tebe!“

Vrlo je vjerojatno u tom trenu Isus svjedočio smanjenju velikog mnoštva oduševljenih sljedbenika na samo otprilike sedamdeset. Vjerojatno ih je na početku bilo tisuće, ali se On izravno obračunao s trima glavnim područjima zapletenosti koji sprječavaju ljude da ispune svoje sudbine: sigurnost, novac i odnosi. (Ima i drugih područja zapletenosti – poput požuda, želje za drugim stvarima izvan Božjih svrha, i tako dalje – no u mojim godinama iskustva, ta su područja glavna.)

Kad čitaju evanđelja, mnogi propuste Lukinu sljedeću ključnu izjavu zbog prelaska u novo poglavlje. Međutim, dopustite da vas podsjetim da je Evanđelje po Luki jedno dugačko pismo. Crkva

je kasnije dodala poglavlja i brojeve stihova za lakše snalaženje. Poslušajte što Luka kaže sljedeće:

„Poslije toga Gospodin izabra drugu sedamdesetoricu te ih posla po dvojicu pred sobom u svaki grad i mjesto kamo je kanio doći. ‘Žetva je velika – reče im – a poslenika je malo.’“
(Luka 10: 1–2).

Toliko je toga u tim stihovima. Prvo pogledajte ove riječi: „Poslije toga“. Moramo upitati, poslije čega? Odgovor je, poslije onoga kad je Isus svjedočio smanjenju mnoštva na ostatak ljudi, na one koji su još uvijek stajali tamo govoreći si: *Ne zanima me koliko košta da Ga slijedim. Ja sam voljan i učinit ću to!* Oni su čuli Isusov odgovor na sigurnost, novac i odnose, i bili su odlučni ne dopustiti ničemu da ih spriječi u ispunjenju njihove sudbine u Bogu.

Tada je Isus *izabrao* sedamdeset novih članova tima, koji su najvjerojatnije bili jedini koji su preostali. Riječi odabrani (na engleskom *appointed* znači i *postavljeni, imenovani*, op. prev.) i *izabrani* u Novom se zavjetu koriste u istom značenju. Imenovana je ona osoba koja je izabrana, a izabrana je ona osoba koja je imenovana. Isus na dvama različitim mjestima u Evanđelju po Mateju daje jednu izjavu. Ako On ponavlja istu izjavu na dvama mjestima u istom Evanđelju, tad trebamo obratiti posebnu pažnju. Evo izjave: „Jer mnogo je zvanih, ali malo izabranih.“ (Matej 20: 16, 22: 14, Vž).

Mnogi su pozvani. Koliko njih? Svi, da budemo precizni. Svi vjernici imaju poziv nad svojim životom i posjeduju darove da bi ga ostvarili. Međutim – ovo vas može stresti – samo ih je nekolicina izabrana ili imenovana da ispuni taj poziv. Zašto je samo nekolicina imenovanih? Zato što će samo nekolicina napustiti vlastite želje, sigurnosti, pohlepu za novcem, odnose koji kočé i druge stvari kako bi ispunili poziv koji je nad njihovim životima.

Zamijetite da je Isus rekao: „Žetva je uistinu obilna, ali je radnika malo.“ (Matej 9: 37, GBV/Živa riječ). Nije Bog kriv što nismo doprli do svoje generacije jer On „hoće da se svi ljudi spase i dođu do potpune spoznaje istine“ (1. Timoteju 2: 4). Mi smo oni koji ćemo morati stati pred Njegovo prijestolje suda i dati račun zbog toga što nismo doprli do svoje generacije. Ako smo ispunili svoj poziv, tad nećemo biti suđeni. Međutim, ako smo dopustili da nas zapleti ometaju, tad će naše suđenje biti otrježnjujuće.

Možete reći: „Ja sam samo jedan od mnogih.“ Što bi bilo kad bi vaša jetra rekla: „Ja sam beznačajan dio tijela i nitko ne zamjećuje mene ili moj rad pa ću raditi po svom umjesto da radim što sam stvorena raditi.“? Kao što znate, bez jetre tijelo je u ozbiljnom problemu. Što ako bi to rekla pluća ili noga ili stopalo ili bilo koji drugi dio tijela? Baš kao što je značajan svaki dio tijela, tako je značajan i svaki član crkve.

Evo činjenice koja otrježnjuje. Isus nam govori da će samo nekolicina ispuniti svoje sudbine kao podizvođači u Božjoj kući. Svaki će vjernik imati poziv koji treba izgraditi, ali će ga samo nekoliko ostvariti. To znači da će većina koja stane pred sud vjericima pretrpjeti gubitak i neće dobiti slavne nagrade.

Znam da to nije sretna vijest. Međutim, evo radosne vijesti: možete početi sad. Možete pasti na svoja koljena i moliti i tražiti Boga da vam oprost i za sve što ste dopustili da vas sprječava u vršenju Njegove volje za vaš život, a potom krenite naprijed, korak po korak. Smith Wigglesworth, veliki evanđelist dvadesetog stoljeća, nije počeo svoju službu dok nije bio u pedesetima. Nije prekasno za vas.

Zapamtite, ključevi su za dobro građenje: Prvo, tražite Boga vjerom. Drugo, zasadite se u mjesnu crkvu koju vam Bog pokazuje – i ostanite podčinjeni i poslušni vodstvu tog mjesnog tijela. I treće, napustite zaplete vašeg života. Dok vam Bog pokazuje utege koji

vas zadržavaju, zamolite da Njegov mač prereže njihove spone oko vaše duše ili tijela. Njegova je milost dovoljna da vas oslobodi.

Puna nagrada

Jedna, posljednja riječ prije nego što prijedemo na novo poglavlje. Mnogo njih nikad nije počelo ili se okrenulo od građenja Božje kuće. Pažnju su im odvratile prolazne slave: bogatstva ovog svijeta; pohlepa za utjecajem, silom ili zadovoljstvom; ili odobravanje čovjeka, a sve to blijedi. Nemojte biti prevareni, nemojte skrenuti niti biti zavedeni. Ostanite usredotočeni. Imate zadatak koji trebate obaviti u Kristu. Vaše djelo mora biti dovršeno.

Ima onih čije povremeno ili čak cjeloživotno djelo neće proći. Bit će istrgnuto i stoga neće biti dio Božjeg vječnog doma. Možete li to zamisliti?

Da bih vam pomogao zamisliti ozbiljnost te istine, dopustite mi da se vratim na priču o kući po mjeri moje obitelji. Kako sam svaki dan odlazio na gradilište, podizvođači su me upoznali prilično dobro. Zvali su me „propovjednik“.

Svaki dan, kad sam se vozio do gradilišta, treštalo je acid rock koji su slušali radnici. Kad bi me vidjeli, jedan od njih brzo bi otrčao do prijenosnog stereouređaja i ugasio ga. U sebi bih se nasmijao zbog poštovanja koje su pokazali pred Božjim stvarima. Tad bismo svi neko vrijeme razgovarali. S tim sam momcima imao zanimljive razgovore – i nekoliko velikih prilika za služenje.

U jednoj od takvih prilika, sjećam se da su mi podizvođači govorili o nekim veličanstvenim domovima u čijem su građenju sudjelovali. Zasjali su kad su iznosili svoj doprinos. Moglo se vidjeti silno zadovoljstvo i užitek koji su gajili jer su bili dio takvih sjajnih djela. Nije bilo uopće nimalo srama, samo radost zbog rada koji je koristio drugim obiteljima i bio poznat pratiteljima dobrih domova.

Odvedimo stvari korak dalje. Možete li zamisliti kako su se osjećali ljudi koji su gradili Bijelu kuću u Washingtonu? Zamislite dan kad jedno od njihove djece dođe kući iz škole i izvijesti da su na satu učili o najpoznatijoj kući u naciji. Potom njihov sin ili kći oduševljeno najavljuje nadolazeći školski izlet u Bijelu kuću.

Možete li zamisliti ushićenje koje osjeća čovjek pričajući o svojem sudjelovanju u izgradnji te kuće? Možete li zamisliti njegove osjećaje dok prati razred svojeg djeteta na izlet do Avenije Pennsylvania 1600? Možete li zamisliti kako se osjećao gledajući uzbuđenje i ponos na licu svojeg djeteta kad su njegovi ili njezini prijatelji iz razreda otkrili da je on sudjelovao u izgradnji kuće u kojoj živi predsjednik SAD-a?

Nešto slično točno je i za nas. No mi ne radimo na kući koja će s vremenom biti srušena i zamijenjena. Radimo na kući koja će zauvijek biti središnji fokus cijelog svemira. O, da! Sjetite se riječi proroka Miheja: „I doći će mnogi narodi i govoriti: ‘Dođite, i uzađimo na goru Gospodinovu, u Dom Boga Jakovljeva. On će nas poučiti svojim putovima, a mi ćemo hoditi njegovim stazama; jer će od Siona zakon izići“ (Mihej 4: 2, GBV/Živa riječ).

Svi događaji svijeta vrtjet će se oko te kuće. Mudrost i zakoni koji upravljaju svim nacijama proisteći će iz nje. I evo činjenice koja zadivljuje: bit će jednako prelijepa za deset trilijuna godina kao na dan njezinog dovršetka.

Jedan je veliki službenik evanđelja bio vjeran do kraja. Učinkovito je služio šezdeset godina i na prijelazu tisućljeća ušao u svoju nagradu. Godinu dana nakon njegovog odlaska, putovao sam u veliku crkvu na Srednjem zapadu gdje je voditelj slavljenja podijelio sa mnom da mu je Bog dao živopisan san. U tom je snu bio u nebu i vidio tog velikog službenika i razgovarao s njim. Službenik je s velikim osmijehom rekao voditelju slavljenja: „Mnogo je bolje nego što sam zamišljao.“

Razgovarali su o istinama i događajima te se potom službenik okrenuo i pokazao svoj udio u izgradnji Siona. Bio je masivan. Utjecaj njegove vjernosti išao je toliko dalje i šire nego što je sanjao, i sad je bio točno ispred njega. Mogao je pokazati svoje djelo, isto tako kao što su građevinski podizvođači preda mnogim iznijeli svoj doprinos. Koja vječna nagrada!

Samo zamislite da biste kroz čitavu vječnost mogli pokazivati svoj udio u izgradnji Njegovog doma, ne samo svojim potomcima, već i mnoštvu naroda i ljudi koji dođu gledati slavnu Božju kuću zvanu Sion. Možete li si predočiti kako ljudi dolaze i gledaju ljepotu Božje kuće i čitavu vječnost razgovaraju o vašem doprinosu?

Razmislimo o drugoj strani. Razmotrite scenarij u kojem nemate nikakav prikaz svojeg djela jer niste dobro završili. Možete li vidjeti svoje potomke ili pretke kako dolaze promotriti vaš rad, a vi im nemate što pokazati? Možete li si predočiti kako kroz cijelu vječnost narodi dolaze vidjeti što ste učinili, a vi nemate ništa za pokazati jer je dio koji je vama bio namijenjen iščupan i zamijenjen? Sjetite se Pavlovih riječi iz prijevoda *The Message*:

„Ako vaš rad prođe inspekciju, dobro; ako ne prođe, vaš će dio zgrade biti iščupan i započet iznova.“

(1. Korinćanima 3: 14–15).

To je zaista vječni gubitak. Nažalost, to je stvarno. Ali, dragi moj prijatelju, ja to ne želim za tebe. Bog to ne želi za tebe. I ti možeš sad odlučiti da ti se to neće dogoditi. Bog ti je dao milost da gradiš Sion. Kao što apostol Ivan kaže:

„Pazite, da ne izgubite *nagradu* za koju ste tako naporno radili. Budite marljivi da primite *punu nagradu*.“

(2. Ivanova 8, NLT).

To je ustanovio sam Gospodin, tako da svako Njegovo dijete ima priliku primiti punu nagradu za građenje Njegove kuće. Vaš rad ne treba nikad izbljediti, nikad ostarjeti, nikad biti zamijenjen. Ako se oslonite na Božju milost i dobro gradite, mnoštvo anđela i ljudi divit će se vašem doprinosu u vijeke vjekova.

PITANJA ZA RAZMATRANJE:

PETI DIO: POGLAVLJA 11–12

1. Znamo da Bog ne treba da išta činimo za Njega – ali On želi da radimo s Njim. Što nam to govori o Njemu? O Njegovom kraljevstvu? O nama?
2. Psalam 139: 16 govori nam da je Bog napisao knjigu koja ocrtava svaki trenutak naših života prije nego što smo uopće bili rođeni. Na koje načine možemo znati što je Bog napisao za naše jedinstvene priče?
3. Moguće je (možda čak i lako) provesti svoje živote u naizgled dobrim stvarima, a ipak propustiti ono u što smo pozvani. Ima li išta čemu ste zbog straha ili obeshrabrenja dopustili da prijede u mirovanje, a za što biste sada mogli tražiti Boga da obnovi u vašim životima?
4. U dvanaestom smo poglavlju razmotrili tri ključa za uspostavljanje života u skladu s Božjom voljom: žarko Ga tražiti, zasaditi se u Njegovu kuću i osloboditi se od zapletenosti. Što se od navedenog vama isticalo kao područja osobne prilike? Kako možete rasti u njima?
5. U vječnosti možemo biti nagrađeni potpuno, djelomično ili uopće ne. Što je za vas potpuna nagrada?

ŠESTI DIO

TRINAESTO POGLAVLJE

UMNOŽAVANJE

Žeteoci primaju dobru plaću, a plod koji žanju ljudi su dovedeni do vječnog života. Koja radost očekuje podjednako i sijača i žeteoca! Znete izreku: „Jedna osoba sije i neka druga žanje.“ I to je točno.
– Ivan 4: 36–37, NLT

„Onaj koji sadi i onaj koji zalijeva rade kao tim s istom svrhom. Međutim, bit će nagrađeni pojedinačno, svatko prema svojem napornom radu.“
– 1. Korinćanima 3: 8, NLT

Oni koji vjerno služe u kraljevstvu gradeći Božju kuću primaju lijepe vječne plaće. Bit ćemo pojedinačno nagrađeni za svoje djelo, prema vlastitom radu. Svatko od nas ima drukčije odgovornosti, ali svi naši različiti pozivi stvaraju jedan ishod: živote dotaknute za vječnost.

Mnogi vjeruju da će samo službenici koji su javno dotaknuli milijune života stajati na prvim linijama neba i primiti najveće nagrade. Međutim, to nije točno. Bog ne nagrađuje kao čovjek. Nagrađuje prema pravednim djelima poslušnosti. Kad bi nagrađivao prema ljudskim standardima, poduzetnička bi postignuća bila fokus službi. Kao što smo vidjeli u posljednjim dvama poglavljima, to u potpunosti nije tako. Bog sudi i nagrađuje prema onom što smo pozvani činiti – što nas je On osnažio ostvariti.

Oснаženi milošću

Otprilike deset godina prije nego što je završio sa svojim putovanjem, 56. godine poslije Krista, Pavao je napisao da je

„najmanji među apostolima“ (1. Korinćanima 15: 9). To bi se onima koji su proučavali crkvenu povijest činilo čudnim. Pavao je dotaknuo cijeli poznati svijet i postigao za kraljevstvo više nego itko u njegovim danima. Bez sumnje bio je najveći apostol svojeg vremena. Kako je onda mogao izjaviti takvo što? Je li moguće da je pretjerivao? To nije moguće; ne možete lagati kad pišete Sveto pismo. Jedini je način na koji bi Duh Sveti dopustio takvu izjavu taj da je on stvarno vjerovao da jest.

Odgovor nalazimo u onom što je nastavio pisati: „*Milošću sam Božjom ono što jesam. A milost koju mi je Bog dao nije bila bez uspjeha. Naprotiv, trudio sam se više nego oni svi; ne ja, nego milost Božja sa mnom.*“ (1. Korinćanima 15: 10).

Zanimljivo je da je Pavao priznao da su njegova postignuća bila veća od onih bilo kojeg drugog apostola, a ipak se smatrao najmanjim među njima. Objašnjenje tog oksimorona nalazimo u njegovim riječima: „*Milošću sam Božjom ono što jesam.*“ Pavao je uspio odvojiti sebe od onog što je Bog činio kroz njega. Bio je potpuno svjestan toga da ne može dodati Božjem pozivu nad svojim životom niti postići bilo što iznad sposobnosti koja mu je dana. Sve to možemo ujediniti pod jednom riječju: milost. I ta se dinamika, po pitanju poziva, odnosi na sve vjernike.

Osvrnut ću se na svoje iskustvo u službi. Knjige koje sam napisao sada su na više od devedeset jezika diljem svijeta. Broje se u multimilijunima, a svjedočanstva su promijenjenih života bezbrojna.

Ljudi mi često pristupe pitajući za moju tajnu pisanja. U sebi se smijem i razmišljam kako sam bio grozan učenik engleskog jezika i pisac prije nego što se Božja milost očitovala u mojem životu. Satima sam pisao sastav iz engleskog na dvije stranice i činilo se kao da ću proći pola bloka prije nego što smislim prvi odlomak. Sad kad pišem, riječi teku iz mene. Više od ikog drugog svjestan sam toga tko piše moje knjige. Ja sam zaista samo prva osoba koja ih pročita.

Jednom su me intervjuirali u nacionalnom talk showu i pažnja je trebala biti usmjerena na poruke knjiga koje sam napisao. Međutim, kako je intervju napredovao, voditelj se više usmjerio na mene i moja postignuća nego na poruke. Postalo mi je vrlo neugodno i potražio sam u sebi savjet Duha Svetoga kako promijeniti smjer.

Unutar nekoliko trenutaka došlo je do pauze u našem razgovoru i to je bilo savršeno vrijeme da ubacim komentar koji mi je dao Duh Sveti. Citirao sam Salomonove riječi: „Znam da će što god Bog čini, biti zauvijek: ništa se tome ne može dodati, niti se od toga što može oduzeti; a Bog to čini da bi ga se ljudi bojali. Ono što je bilo, sada je, a ono što će biti, već je bilo; a Bog zahtijeva [račun za] ono što je prošlo.“ (Propovjednik 3: 14–15, GBV/Živa riječ, nadopunjeno prema engleskom prijevodu).

Potom sam rekao: „Nebrojena su mnoštva pastora i službenika koji rade ono što ih je Bog pozvao. Neki u seoskim predjelima nadgledaju crkve od tri stotine članova. Drugi služe izgubljenima i povrijeđenima u zemljama u razvoju; oni su posijali svoje živote u poljima misijskog djelovanja. Drugi pak rade u središtu grada, svakodnevno stavljajući svoje živote na kocku kako bi pomogli onima koje mnogi smatraju bezvrijednima. Drugi opet vjerno služe Bogu na tržištu. Popis nema kraja. Vjerojatno nikad nećete imati nijednu od tih osoba u ovom showu, ali će mnogi stajati na prvim linijama neba jer su bili poslušni onom što su pozvani činiti, i činili su to iz čistih motiva.“

Nastavio sam govoreći: „Što se mene tiče, Bog me pozvao da za Njega učinim određeno djelo čiji je raspon dotaknuo mnoge ljude. Zato ste me pozvali u ovaj show. Međutim, ja tom djelu za koje me pozvao ne mogu dodati ni jednu jedinu stvar. Ne mogu ga u svojoj sposobnosti proširiti, povećati niti pronijeti dalje. Jedina stvar koju mogu učiniti jest zabrljati, a to me ispunjava strahom!“

Atmosfera tog intervjua odmah je postala svečana. Čovjek koji me intervjuirao, koji je također imao međunarodnu službu, uočio je ono što sam rekao i do kraja intervjua vratio pažnju na služenje ljudima.

To je točno za svakoga. Možda si pozvana da budeš žena i majka, služiš u radu s djecom u svojoj mjesnoj crkvi i zastupaš u sobici za molitvu. Ako to vjerno odradiš do kraja, bit ćeš obilno nagrađena za svoju poslušnost. Ili si možda pozvan/a da svojoj crkvi služiš u službi zatvorenica, da dotičeš živote na tržištu i obilno daješ u djelo službe. Ako si to vjerno radio/la do kraja, čineći to iz svojeg srca kao Gospodinu, bit ćeš nagrađen/a, kao što će biti nagrađen i evanđelist koji je vjerno stekao mnoštva.

Popis se nastavlja. Osobno vjerujem da ćemo na prvim linijama neba vidjeti mnogo više majki, poslovnih ljudi, radnika i sličnih kako primaju najveće nagrade od Gospodara.

Božja vojska na zemlji

Crkva Isusa Krista Božja je vojska na zemlji. Mi smo svi na nekom stupnju i imamo darove da izvršimo svoje misije. Prije dosta godina, Gospodin je probudio moju ženu i pokazao joj tu veliku vojsku u Duhu. Bila su četiri sata ujutro, ali me ona odmah probudila da me izvijesti o tome što je vidjela u viziji.

„Johne“, rekla je, „to je bila vojska u kojoj je svatko znao svoj stupanj, položaj i odgovornosti. Marširali su u savršenom skladu, i među stupnjevima je bilo otvorenih položaja koje sam vidjela da ljudi popunjavaju. Vidjela sam tebe i sebe kako ulazimo u naša dva mjesta službe. Nitko nije morao gledati drugog da vidi kamo da maršira. Svi su bili u savršenom skladu jer su njihove oči bile na Gospodaru.“

Potom je izjavila nešto što je posebno okupiralo moju pažnju. „Nitko nije žudio za položajem onog drugog. Svatko je bio

zadovoljan služenjem na mjestu koje je Bog stvorio za njega.“ Shvaćate li? Nitko u vojsci nije bio zavidan na mjestu službe bilo koje druge osobe. Svi su bili zadovoljni i sretni što rade na svojem mjestu.

S tim na umu, vratimo se na primjer svoje kuće po mjeri. Prisjetite se da Pismo kaže: „Mudročću se zida kuća“ (Izreke 24: 3). Dvije su vrste mudrosti kroz koje možemo graditi, jedna koja dolazi odozgor i druga koja ne dolazi odozgor.

„Tko je među vama mudar i razumije? Neka to pokaže svojim dobrim življenjem, djelima učinjenima u poniznosti koja dolazi iz *mudrosti*. Ali ako gajite gorku *zavist* i *sebičnu ambiciju* u svojim srcima, nemojte se time hvaliti ili nijekati istinu. Takva „*mudrost*“ ne silazi s neba nego je zemaljska, neduhovna, od đavla. Jer gdje ima zavisti i sebične ambicije, tamo nalazimo nered i svaku zlu praksu.“

(Jakovljeva 3: 13–16, NIV).

Bez obzira na to što činimo ili kako to dobro djeluje, ako je napajano motivom zavisti ili sebične ambicije, gradimo tjelesnim, nebiblijskim i demonskim motivima koji sigurno neće biti nagrađeni.

Websterov rječnik definira zavist kao „osjećaj nezadovoljstva ili pohlepe prema prednostima, uspjehu, imovini i sl. drugih“¹. Ako Božji poziv gledamo očima svijeta, onda je zavist neizbježna. Bilo je propovjednika koji su zavidjeli Pavlovoj životnoj zadaći. On je napisao: „Jedni, istina, propovijedaju Krista iz zavisti i natjecanja, a drugi iz dobre volje: oni koji su potaknuti ljubavlju propovijedaju jer znaju da sam postavljen za obranu Radosne vijesti, a oni koji su zadojeni *častohlepljem*“ (Filipljanima 1: 15–17).

Ti službenici nisu bili zadovoljni u pozivima koje je Bog stavio u njihove živote i željeli su Pavlov uspjeh. Ta je zavist bila napajana njihovom *sebičnom ambicijom, častohlepljem*. Ambicija je žarka i snažna želja da se nešto postigne. Kad je sebična, pažnja je na nama umjesto na dobru drugih. Taj će motiv samo proizvesti nered i razdor i otvorit će vrata svakoj zloj praksi.

Božanska mudrost, s druge strane, napajat će *strast za kraljevstvo*, a ne *sebične ambicije*. Ona će graditi u skladu sa željama Gospodara Projektanta, a rad će biti motiviran čežnjama Njegovog srca. O toj mudrosti čitamo: „A mudrost odozgo [iz neba] je ponajprije čista, zatim mironosna, pravična, pokorna, puna milosrđa i dobrih plodova, nepristrana i neprijetvorna.“ (Jakovljeva 3: 17, Vž; nadopunjeno prema engleskom prijevodu NIV).

Božja je mudrost ponajprije čista. Drugim riječima, nije dvolična, nema izvanjski izgled pobožnosti pomiješan sa zavidnim ili sebičnim motivima. Njezini su motivi biti poslušan Gospodaru, s radošću prihvaćajući Njegove zadatke. Njezin cilj nije biti najveći, već biti poslušan pozivu. Ona će uzrokovati da se radujemo napretku kraljevstva bez obzira na to događa li se kroz nas ili kroz drugog.

Božanska se mudrost uvijek usmjeri na dobro drugih, ne samih sebe. Ona je mirotvorna, nije svadljiva, ohola, ili dominantna. Njezin je glavni motiv da vidi druge kako hodaju u pobožnosti i ispunjavaju svoje sudbine. Ima onih koji vole službu, a podnose ljude; no ima i onih koji vole ljude i gledaju svoju službu kao sredstvo kojim im služe. Ovi posljednji to čine motivirani božanskom mudrošću.

Još je jedna karakteristika božanske mudrosti *pokornost*. Kad smo zadovoljni u svojem pozivu, bit ćemo pokorni Božjem izravnom i ovlaštenom autoritetu. Vidimo široku sliku izgradnje Božje kuće i samo je jedan nadležan Arhitekt, Dizajner i Graditelj. On je povjerio svoj autoritet, sposobnosti i zadatke raznim pojedincima u svojoj crkvi. Pred prijestoljem suda obilno će biti nagrađeni oni koji

su ostali pokorni nadređenima. Pomoćni pastori koji su podijelili crkve, zaposlenici koji su izgradili vlastite poslove dok su ih njihovi poslodavci plaćali i tako dalje – svi će oni pretrpjeti ogroman gubitak na sudu, čak i ako su imali sjajne rezultate u svojoj pobuni.

Nemojte dopustiti da vas rezultati zavaraju. Možemo imati sjajne rezultate, a ipak biti u pobuni protiv Božjeg autoriteta. Sjetite se Mojsija. Gospodin mu je rekao da govori kamenu i voda bi čudesno potekla. Nije poslušao. Umjesto toga, u ljutnji je udario kamen. Voda je i dalje potekla, u dovoljnoj količini da napoji tri milijuna ljudi u pustinji. Ljudi su vjerojatno, dok su pili, jedni drugima govorili: „Sjajno, Bog sigurno sluša Mojsija. Koja moć!“

Međutim, kad su svi popili, Bog je pozvao Mojsija sa strane i rekao mu da neće ući u Obećanu zemlju zato što nije poslušao. Mojsije je imao rezultate – dapače, čudesne. Ali rezultati nisu mjerilo uspjeha. Poslušnost jest. Božanska je mudrost ukorijenjena u strahu od Gospodina, što stavlja Božju volju iznad bilo čega ili bilo koga drugog. Oni koji se boje Boga, potpuno su podčinjeni Njegovom autoritetu.

Vratimo se viziji moje žene. To me jutro izvijestila: „Johne, svi su ratnici imali potpuno ista lica.“ Drugim riječima, ta je vojska bila neosobna, što pokazuje da Bog nema položaje za superzvijezde. Razumijevanje toga očuvat će nas od željenja tuđeg položaja u crkvi ili pobune protiv autoriteta kako bi se ostvario bolji položaj. Naša će promocija doći odozgor samo ako ostanemo zasađeni.

Različite razine

U evanđeljima nalazimo dvije slične usporedbe od kojih svaka ilustrira drukčiju istinu povezanu s prijestoljem suda. To su usporedbe o talentima i minama. Prva usporedba, ona o talentima, naglašava da svim vjernicima nije dana ista razina poziva i darova. Isus kaže:

„Kraljevstvo je nebesko kao čovjek koji, polazeći u tuđinu, dozva sluge te im predade imovinu svoju. Jednome dade pet talenata, drugome dva, trećemu jedan: svakomu prema njegovoj sposobnosti. I zatim otputova.“

(Matej 25: 14–15).

Čovjek koji putuje u daleku zemlju predstavlja Isusa, a sluge predstavljaju nas. Talent je mjera novca; međutim, budući da je to usporedba, vjerojatno je da talent predstavlja nešto drugo.

Jedna mogućnost, za koju osobno vjerujem da je istina, jest da talenti predstavljaju razinu našeg poziva i darova. Na primjer, određeni pojedinci imaju razinu službe kojom dotiču nacije, drugi kojom dotiču gradove, a treći opet dotiču kućne grupe unutar crkve. Neki pisci dotiču milijune, drugi tisuće, a neki opet stotine. Jedna osoba koja posjeduje dar administracije može dovesti službu na razinu velike crkve, dok drugi mogu rukovati srednjim ili manjim crkvama. Ima poslovnih muškaraca i žena čije poduzetničke sposobnosti omogućavaju porast njihovog poslovanja kojim zarade stotine tisuća za kraljevstvo. Drugi porastom poslovanja zarade milijune, a treći pak imaju sposobnost razvijati nekoliko tvrtki koje proizvedu milijune ili milijarde koje mogu dati u djelo kraljevstva.

Vratimo se na usporedbu. Zapazite u njoj dvije važne stvari. Prvo, svim je slugama nešto dano, što nam govori da u crkvi nema osobe bez poziva (praćenog darovima) nad svojim životom. Drugo, različite razine poziva i darova dane su svakom slugi prema njegovoj sposobnosti. Međutim, moramo zapamtiti da nam Bog daje sposobnosti. Mi nemamo ništa vrijedno, a da nam nije dano, jer Pismo izjavljuje: „A tko tebi daje prednost pred drugima? Što li imaš što nisi primio?“ (1. Korinćanima 4: 7).

U toj je usporedbi čovjek s pozivom i darovima pete razine udvostručio svoj uloženi trud. Čovjek s dva talenta učinio je isto. Osobno vjerujem da to pokazuje da čak, iako nam Bog daje darove,

mi moramo surađivati svojim radom kako bismo stvorili zaradu koju On očekuje.

Međutim, čovjek s prvom razinom poziva i darova mogao je osjećati da je ono što je njemu povjereno bilo beznačajno. On je smatrao svojega gospodara nepoštenim, nerazumnim i strogim. Možda je mislio: *Zašto je meni dano manje nego drugima? Zašto su oni dobili utjecaj na razini nacije ili grada? Zašto su oni, a ne ja, dobili sposobnost da propovijedaju, pjevaju ili pišu? Zašto moja tvrtka nije tako rasla da i ja mogu dati kao drugi?* I tako dalje. Zato je sakrio svoj talent. Nije ispunio svoj poziv. Svoj dar koristio je za sebe ili u područjima koja nisu koristila kraljevstvu.

Nakon mnogo vremena, gospodar tih sluga vratio se i s njima namirio račune. Dvojica pojedinaca koji su udvostručili ono što im je povjereno bili su nagrađeni istom zahvalom: „Dobro, valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti: Uđi u veselje gospodara svoga!“ (Matej 25: 21). Pojedinaac s petom razinom nije bio pohvaljen ništa više od pojedinca s drugom razinom, jer obojica su bili vjerni i marljivi. To nam ponovno potvrđuje da Bog samo traži da budemo vjerni u onom što nam je dao.

Čovjek s jednim talentom bio je strogo ukoren, i njegov je gospodar naredio da mu bude oduzeto što mu je povjereno i da bude dano jednom od druge dvojice. Nevjerni je sluga pretrpio veliki gubitak, dok je čovjek koji je bio vjeran dobio još više.

Slušajući to, sjetim se 1992. godine kad mi je Bog naložio da pišem. Zamalo sam se smijao u nevjerici tomu što sam u svojem srcu čuo tijekom molitve. Mrzio sam engleski! Da mi je itko rekao da ću napisati knjigu, sa smijehom bih odbacio ideju.

Međutim, deset mjeseci kasnije, unutar dva tjedna prišle su mi dvije žene i rekle mi istu proročku riječ: „John, ako ne budeš pisao

što ti je Bog dao da pišeš, On će tu poruku dati nekom drugom, a tebi će biti suđeno.“ Drhtao sam i iskoračio u vjeri, ostalo je povijest. Da nisam poslušao, netko bi drugi napisao poruke, a ja bih izgubio talent koji mi je povjeren.

Umnožavanje onog što nam je dano

Opsežno smo raspravili da ne možemo dodati svojem pozivu ili darovima. Sad okrenimo svoju pažnju na *umnožavanje* toga što ima svaki vjernik. Tu nam istinu pokazuje usporedba o minama koja je slična onoj o talentima, a opet toliko drukčija. Isus kaže:

„Neki čovjek ugledna roda ode u daleku zemlju da primi kraljevsko dostojanstvo, pa da se onda vrati. Pozva deset svojih slugu, dade im deset mina i reče: ‘Trgujte time dok se ja vratim!’“

(Luka 19: 12–13).

Mina je, poput talenta, novčana mjera. No u ovoj je usporedbi svakom čovjeku dan isti iznos, po jedna mina. Stoga, mina ne predstavlja razinu našeg poziva ili darove, kao što predstavljaju talenti. Umjesto toga, mina predstavlja istine Božje riječi, našu temeljnu vjeru, ljubav Božju izlivenu u naša srca i blagoslove saveza koji su dani svakom vjerniku. Svakom je pojedincu dana ista mjera, nitko u startu nema veću mjeru.

Ta usporedba govori o onom što svatko od nas kao vjernik posjeduje u Kristu. Pismo kaže: „Zato neka se nitko ne ponosi ljudima! Vama pripada sve“ (1. Korinćanima 3: 21). I ponovno: „Neka bude hvaljen Bog, Otac Gospodina našega Isusa Krista – on koji nas blagoslovi svakim duhovnim blagoslovom na nebesima u Kristu.“ (Efežanima 1: 3). Ti su blagoslovi naši u Kristu, ali naša je vjera ono što ih prisvaja i očituje ovdje na zemlji. A naša su poslušnost, molitve i davanje ono što ih umnožava. Zato je uglednik, koji predstavlja Isusa, svojim slugama (koji predstavljaju nas) rekao: „Trgujte time dok se ja vratim!“ Trebamo uzeti što nam je dano i *umnožiti* to na Božju slavu.

Proučite rezultate koje su polučile te sluge:

„Kad se vrati s kraljevskim dostojanstvom, zapovjedi da mu dozovu sluge kojima bijaše dao novac, da vidi koliko je koji zaradio. Prvi pristupi te reče: ‘Gospodaru, tvoja mina donese deset mina.’ On mu odgovori: ‘Dobro, valjani slugo, jer si se u vrlo malom pokazao vjeran, imaj vlast nad deset gradova.’ Dođe drugi te reče: ‘Gospodaru, tvoja mina donese pet mina.’ On i ovom reče: ‘I ti budi nad pet gradova.’ Dođe i treći te reče: ‘Gospodaru, evo tvoje mine. Zavezao sam je i čuvao u rupcu...“

(Luka 19: 15–20).

Uglednik je strogo ukorio posljednjeg, i mina koju je imao je oduzeta i dana čovjeku koji je umnožio svoju minu na deset mina. Gospodar je rekao: „Kažem vam da će se svakomu tko ima dati, a onomu tko nema oduzet će se i ono što ima.“ (26. stih).

U toj se usporedbi Isus obratio samo trojici od deset slugu. Ponovno, u toj je usporedbi važna razlika u tome da je svaki pojedinac počeo s potpuno istim iznosom; međutim, jedan ga je udesetorostručio, drugi upeterostručio, a treći ga uopće nije uvećao. Također vidimo da se nagrade razlikuju ovisno o tome koliko su učinkovito sluge poslovale. Njihov je uspjeh izravno odredio to nad koliko su gradova postavljeni.

Način na koji umnožavamo ono što nam je povjereno izravno će odrediti koliko će nam autoriteta biti povjereno u razdoblju od tisuću godina i u novom nebu i na novoj zemlji. Vjerni će vladati s Kristom, no neće svatko imati isti autoritet. Naša marljivost ovdje odredit će područje naše vladavine s Njim za čitavu vječnost. To je utemeljno na tome da svatko od nas kreće s istog mjesta, s jednom minom za svakoga, tako da vjerna žena i majka koja marljivo služi u crkvi ima istu priliku dobiti nagradu kao i evanđelist koji zadobiva stotine tisuća.

Ta usporedba pokazuje da je svaki čovjek imao potencijal višestrukog umnožavanja svoje mine. U osobnim životima možemo utjecati na Božje kraljevstvo i graditi ga koliko god mnogo ili malo želimo; izbor je naš. Zapravo, na neki smo način neograničeni. Možda oklijevate na ovaj komentar, ali, dopustite mi da rastumačim kroz primjere. Mogu ih dati mnogo, ali samo će ih nekoliko otvoriti vrata vašeg srca za taj duhovni princip. No prije nego što uđemo u njih, prvo ćemo pogledati riječi apostola Petra:

„Milost vam se i mir *umnožili* spoznajom Boga i Isusa, Gospodina našega! Njegova nam je božanska sila podarila sve što je potrebno za život i pobožnost...“

(2. Petrova 1: 2–3).

Milost može biti *umnožena* u našim životima. Jakov kaže: „Ali On nam daje više i više milosti“ (Jakovljeva 4: 6, AMP). Tek milošću možemo učiniti bilo što vrijedno u kraljevstvu. Ta je sposobnost umnožena kroz intimno poznavanje Boga. To je razlog zašto svaki vjernik treba provesti kvalitetno vrijeme s Bogom. Trebamo moliti, čitati Pismo, čitati nadahnute knjige i slušati nadahnute poruke, cijelo vrijeme tražeći i osluškujući Duha Svetog i Njegovo otkrivenje. Dok to činimo, u našim se životima milost umnožava, što nam daje sposobnost da činimo više.

Otkrio sam da, što više intimno upoznajem Boga i Njegove načine, postajem učinkovitiji. Ako imam sjekiru s vrlo tupom oštricom, može mi trebati cijeli dan da posiječem stablo. Međutim, ako je naoštrim, u jednom danu mogu posjeći pet stabala ulažući istu energiju. To se događa kad se milost umnožava u našim životima. Radimo s većom učinkovitošću.

Sjećam se svjedočenja na ulicama na homoseksualnoj povorci ponosa u Dallasu u Teksasu prije nekog vremena. Dva sam sata tim izgubljenim dušama govorio o Isusu, a oni su me samo gledali kao

da sam s nekog drugog planeta. Neki su mi vraćali nazad stihovima iz Pisma dok sam ja još govorio svoje stihove. Osjećao sam da na neki način udaram glavom o zid. Bilo je to poput bacanja sjemena po betonu.

Tad mi je Gospodin šapnuo: „Pogledaj mene, i ja ću ti pokazati što da radiš.“ U sljedećih trideset minuta, Bog me vodio ljudima i dao mi riječi koje da kažem. Riječi su sad prodirale i tri su muškarca predala svoj život Isusu Kristu. Traženje Duha Svetog i slušanje Njegovih riječi govorenih u moje srce umnožilo je moje napore.

Tomu sam svjedočio u svim područjima svojeg života. Kako sam rastao u Božjoj riječi, bio sam sposoban činiti više u manje vremena. Otkrio sam puteve istine koji su mi uštedjeli sate, dane, čak i mjesece. Molitve su postale snažnije, Božja prisutnost jača, utjecaj na živote učinkovitiji. To je ono što Pismo obećava:

„Strah Gospodnji početak je mudrosti. Poznavanje Svetog dovodi do razumijevanja. Mudrost će umnožiti tvoje dane i dodati godine tvojem životu.“

(Izreke 9: 10–11, NLT).

Dvije su stvari obećane u tom odlomku: više godina – što znači dulji život, i umnoženi dani. Posljednje ne znači nužno više godina, jer to bi bilo suvišno. Ono označava sposobnost da se postigne više za isto vrijeme. Na drugom se mjestu to spominje kao duljina dana: „Jer će ti produljiti dane i životne godine i podariti spokojstvo.“ (Izreke 3: 2). Pisac tog stiha govori o prijanjanju uz Riječ Božju, kao što je Petar iznio u zadnjem svojem navodu. Zamijetite da nije dan samo dug život već i duljina dana. Slušajući i pazeći, Bog umnožava naše vrijeme.

Umnožavanje kroz davanje

Svatko tko intimno upozna Boga postaje radostan i darežljiv davatelj jer sam Bog daje raskošno. On je dao najveći dar od svih darova – vlastitog Sina. Njemu ništa nije bilo vrednije od Isusa. Gospodin nikad ne daje beznačajan dar, niti s pola srca. On je dao Isusa očekujući umnoženu žetvu – koja je pridruživanje mnogih sinova i kćeri Njegovoj obitelji – i žetva još uvijek pristize.

Davanje u vjeri još je jedan siguran način umnožavanja onog što imamo; ono može umnožiti ono što posjedujemo tako da dotiče živote za vječnost, točno tako kao kad je Otac dao Isusa za nas. Isus izričito kaže: „I ja vam kažem: stecite sebi prijatelja lažnim bogatstvom, da vas prime u svoje vječne stanove kad ga vama nestane.“ (Luka 16: 9). Ako svoj novac koristimo na ispravan način, to može utjecati na kvalitetu našeg života u nebu i u Novom Jeruzalemu dugo nakon što novca više nema. „Kao što je pisano, On [dobrotvorna osoba] raspršuje; On daje siromasima; Njegova djela pravde i dobrote i ljubaznosti i dobronamjernosti nastaviti će se i trajati zauvijek!“ (2. Korinćanima 9: 9, AMP).

Siromašni nisu samo oni koji su siromašni financijama već i oni koji su siromašni duhom. Osoba može imati milijune dolara, a opet biti siromašna duhom. Primjer je toga Zakej. Opisujući svoju misiju, Isus je rekao: „Duh Gospodnji na meni je, jer me pomaza da naviještam evanđelje siromasima.“ (Luka 4: 18). Poslije On ulazi u grad, pronalazi najbogatijeg čovjeka i potom mu se obraća pred velikim mnoštvom govoreći: „Danas moram biti gost u tvom domu“ (Luka 19: 5, NLT). Iako je Zakej bio najbogatiji čovjek u gradu, očito je bio najsiromašniji. Drugim riječima, on je više od svih drugih znao koliko treba Boga. Isus je služio mnogima koji su bili financijski dobrostojeći, no bili su itekako svjesni svoje potrebe za Riječju Božjom.

Službe nastaju zato da vrše Isusovo djelo, da objavljuju Božju riječ siromasima i poučavaju ih Riječi. Dajući financije u Božje

djelo, sijemo u siromašne i naša djela traju zauvijek. Bez obzira na to koliko mnogo ili malo novca imate, dokle god imate sjeme – za koje Bog kaže da će vam dati – možete umnožiti svoj trud u izgradnji kraljevstva.

Kako se vaš dar umnožava? Zamislite sjeme jabuke. Ako ga posadite, s vremenom ćete dobiti rod jabuka. No još je važnije da će u tim jabukama biti mnogo više sjemena. Ako svako od tog sjemena bude posađeno, ono će dati sjeme još mnogo puta više od toga, i taj se krug nastavlja. Isto je tako s našim financijama. Pogledajte što Pavao kaže Korinćanima za njihovo davanje:

„Ovo velim: tko škrto sije, škrto će i žeti; tko obilato sije, obilato će i žeti! Neka svatko dadne kako je srcem odlučio, a ne sa žalošću i na silu, jer Bog ljubi vesela darivaoca.“

(2. Korinćanima 9: 6–7).

Naša umnožena žetva bit će izravno proporcionalna tomu koliko sijemo. Primijetite da sijanje nije kako Bog odluči već je prema onom što mi odlučujemo dati. Ako odlučimo biti darežljivi u vjeri i ljubavi, tad je naše davanje uvelike umnoženo: „A onaj koji pribavlja sjeme sijaču i kruh za hranu također će *pribaviti* i *povećati* vaše *spremište* sjemena i uvećati *žetvu vaše pravednosti*“ (2. Korinćanima 9: 10, NIV).

Gospodin će povećati naše spremište sjemena, slično primjeru o sjemenu jabuke, koji smo naveli. Ako sijemo što imamo, dobit ćemo još mnogo sjemenja. Proces se nastavlja dok u svojem posjedu ne nađemo skladište sjemena, što nam daje veću sposobnost da blagoslovimo druge.

Kroz naše davanje, Bog će također uvećati *žetvu naše pravednosti*. Tu stvari postaju veoma uzbudljive. To govori o uvećanju naše žetve vječnih nagrada od života koje smo dotakli kroz svoje davanje. Tako, u suštini, umnožavamo svoje mine, baš kao muškarci u usporedbi.

Partnerstvo s drugima

Naše davanje drugima, posebno onima u potrebi koji nam ne mogu uzvratiti, donosi nagrade kako u ovom životu, tako i na sudu. Povezano s umnožavanjem svojih napora da izgradimo kraljevstvo, to možemo činiti kroz partnerstvo u evanđelju. Vidite što Pavao govori vjernicima u Filipima koji su financijski podupirali njegovu službu:

„No bilo je ispravno i pohvalno i plemenito od vas što ste pridonijeli za moje potrebe i podijelili sa mnom moje teškoće. I vi, Filipljani, sami dobro znate da u ranim danima službe evanđelja, kad sam napustio Makedoniju, nijedna crkva (zbor) nije ušla u partnerstvo sa mnom i otvorila [debitni i kreditni] račun u davanju i primanju osim jedino vas. Jer ste čak i u Solun poslali [meni doprinos] za moje potrebe, ne samo jednom već i drugi put.“

(Filipljanima 4: 14–16, AMP).

Zapazite da Pavao vjernicima u Filipima govori o *partnerstvu* s njegovom službom. Definicija je partnerstva „odnos između pojedinaca ili grupa koji je karakteriziran uzajamnom suradnjom i odgovornošću, kao za postizanje određenog cilja“.² Zdravi, od Boga dani odnos pojedincima koji su u njemu uvijek daje sposobnost da čine više nego što bi ikad mogli sami (po sebi).

Kao što sam već rekao, Isus nam je naložio da idemo u cijeli svijet i sve narode učinimo Njegovim učenicima, ne samo preobraćenicima. Taj zadatak obuhvaća svakog vjernika. Međutim, da su svi vjernici na misijskom polju i da to rade punovremeno, kako bi evanđelje bilo financirano? (To je razlog zašto Bog daje različite pozive i darove svakom pojedincu.) Gospodin nikad nije namijenio da službe primaju potrebne financije tako da im ih dodjeljuju anđeli ili da novac pada s neba. Umjesto toga, On je svojem tijelu povjerio povlasticu da daje, što stvara partnerstvo.

Bog je pozvao ljude koji imaju darove službe i naložio im da dotiču mnoštva. Kao što smo već naveli, Bog daje posebne darove, sposobnosti i pomazanje da se ispune te svrhe. On taj zadatak nije dao svima, već nekima u crkvi (vidi Efežanima 4: 11). Ostatku crkve naložio je i povjerio drugi sastavni dio svojih svrha. To uključuje rad, zarađivanje ili primanje plaće te doticanje evanđeljem onih koji su u njihovom krugu utjecaja. Međutim, ako imate puno radno vrijeme, kako možete dotaknuti mnoštva? Odgovor se nalazi u partnerstvu.

Ako imate proizvod koji mijenja život, ali možete proizvesti samo dva mjesečno, nemoguće ga je razdijeliti vašem gradu, državi ili svijetu. Međutim, ako postoji tvrtka koja ima i sposobnost i posebnu opremu potrebnu za proizvodnju i raspodjelu tisuće tih proizvoda mjesečno, udružili biste se s njima da obavite posao. Čineći tako, ne biste mjesečno doticali samo dvije osobe (primjer osobne evangelizacije i učenja) već također i dodatne tisuće koje dotiče tvrtka. Kroz jednostavno partnerstvo učinkovito biste umnožili svoje talente i napore.

Isti je taj princip primjenjiv u Pavlovim komentarima Filipljanima. On nastavlja: „Nije da tražim ili žudim za [vašim] darom, već tražim i žudim za *plodom koji se povećava u vašu korist* [žetva blagoslova koji sjeda na vaš račun]“ (Filipljanima 4: 17, AMP).

Zamijetite izraz „plodom koji se povećava u vašu korist“. Ti vjernici Filipljani umnožavali su svoje napore u doticanju i poučavanju duša sijući financije u Pavlov život i službu kroz partnerstvo. Oni su dali to što je prolazno, pritom ga pretvarajući u vječno, i u tom je procesu to također umnoženo.

Kad uđete u takvu vrstu partnerstva, Pavao kaže da ćete imati „žetvu blagoslova koji sjeda na vaš račun“. To je vaš nebeski račun. Kad stanete pred Kristovo prijestolje suda, nećete biti nagrađeni

samo za živote koje ste osobno dotaknuli na svojem radnom mjestu, u susjedstvu, školi i tako dalje već i za tisuće ili milijune drugih do kojih ste doprli i trenirali ih svojim partnerstvom sa službama poslanim od Boga. Zato nam Pismo govori: „Daj obilato, jer će se tvoji darovi kasnije vratiti tebi. Razdijeli svoje darove među mnogima“ (Propovjednik 11: 1–2, NLT).

Dok dosljedno dajete službama poslanim od Boga (uključujući vašu mjesnu crkvu), udružujete se s njima dok one dotiču druge kroz svoje ispružanje prema njima. Vi imate udjela u svemu što čine jer ste njihovi partneri. Evo uzbudljive vijesti: što više uložite, veća je vaša nagrada.

Znajte da Bog ne sudi dar toliko prema količini, već prema vašoj vjernosti da sijete. Bog Otac traži kvalitetne darove srca. On voli i blagoslivlja taj aspekt srca, ne samo iznos. Na primjer, netko može biti vjeran dajući službi dar od trideset dolara svaki mjesec. Čineći tako, davatelja to možda košta. Bog bi vidio taj dar kao više od pukog financijskog iznosa, jer je dan iz životnih potreba davatelja. Potom, neka druga osoba može davati tisuću dolara svaki mjesec, ali taj je dar produžen iz obilja te osobe. Osobu to ne košta niti joj je to žrtva. Bogu su oba dara predivna i vrijedna, ali onaj koji je iz Božje perspektive dao više jest onaj koji je davao trideset dolara. Ta je dinamika ilustrirana kod udovice koja je dala svoja dva bakrenčića (vidi Marko 12: 41–44).

Također moramo imati na umu da Bog umnožava naše darove i u ovom zemaljskom životu. Taj protok svakom od nas daje veću sposobnost da dâ više. Pismo govori: „Ima onih koji [darežljivo] dijele, a još više uvećaju“ (Izreke 11: 24, AMP). Razmislite o tome. Vaše ulaganje ne raste samo u vječnosti već se i proširuje u naravnom svijetu, što vam daje sposobnost dotaknuti više ljudi. To je ciklus koji se stalno obnavlja i povećava.

Prije dvadeset dvije godine, skupina poslovnih ljudi koje znam udružila se i obvezala namijeniti određeni iznos profita svojih

poslovanja na širenje evanđelja. Iznos je ispočetka bio malen, ali je svakom godinom rastao. Ostali su dosljedni u svojem davanju i partnerstvu. Njihovo se davanje proširilo do točke da su u prvih dvanaest godina otkad je nastalo njihovo predanje dali preko 120 milijuna dolara za evanđelje. Oni su uzeli svoju minu i umnožili je za svrhe kraljevstva; njihova će nagrada biti velika.

U crkvi je mnogo muškaraca i žena čiji su poslovi vrlo uspješni; međutim, mnogi za kraljevstvo daju djelić onog što su zaradili. Iako su silno uspješni u očima društva, kakav će biti Gospodarev pogled na ono što su zadržali? Čak i ako su zaradili milijune, hoće li biti suđeni kao onaj koji je sakrio svoju minu? Nisu umnožili ono što im je dano za svrhe kraljevstva. Oni koji tako žive nisu *vođeni vječnošću*.

Nedavno sam igrao golf s poslovnim čovjekom koji je povremeno davao našoj službi. Nakon runde, odveo me nazad u moj hotel. Dok smo se vozili, rekao je: „John, imam skoro pedeset godina. Iznimno sam naporno radio da neto vrijednost moje tvrtke bude devet milijuna dolara. Sve je u redu, posao se sâm vodi, i moja žena i djeca osigurani su do kraja života. Zašto bih proveo sljedećih deset godina svojeg života radeći kao mazga da njezina vrijednost dosegne trideset ili četrdeset milijuna?“

Shvatio sam da se nije smatrao ključnim dijelom građenja Božje kuće. Za mene je smatrao da imam važnu ulogu u kraljevstvu, ali, kao poslovni čovjek, nije vidio svoju vrijednost.

Na njegovo sam pitanje brzo odgovorio protupitanjem. „Pretpostavimo da ti kažem: ‘Iznimno sam naporno radio i napisao sedamnaest knjiga, prešao više od jedanaest milijuna kilometara i propovijedao tisuće propovijedi. Stvari idu glatko, služba se sama vodi, i moja žena i djeca osigurani su do kraja života. Zašto bih radio kao mazga da pišem još knjiga, putujem i propovijedam još poruka?’ Kako misliš da bi Isus odgovorio na to?“

Nasmijao se i rekao: „Ne bih ti bio u koži kad staneš pred Njega.“

Odmah sam odgovorio: „Upravo si rekao to isto!“

Pustio sam ga da kratko razmisli. Potom sam nastavio: „Darovi koje mi je Isus dao da izgradim Njegovo kraljevstvo propovijedanje su i pisanje. Dar koji je Isus tebi dao da izgradiš Njegovo kraljevstvo jest zarađivanje kako bi se financiralo kraljevstvo. Nisi povezao točkice. Ja sam ograničen u onom što ja mogu učiniti za Isusa tvojom poslušnošću ili neposlušnošću, jednako kao što bi moja usta bila ograničena u tome komu bi sve mogla govoriti ako moje noge odluče prestati raditi da me odvedu ljudima kojima trebam pričati.“ Čovjek je bio zapanjen.

Nazvao sam ga šest mjeseci kasnije. Pitaо sam ga kako je. Rekao je: „Johne, svaki sam pojedini dan na dobar način progonjen riječima koje si mi rekao prije šest mjeseci. Radim kao mazga da više zaradim, kako bih mogao dati više.“ Volim njegovu poniznost.

S druge strane, žena i ja znamo drugog poslovnog čovjeka koji je bio zasađen u našoj matičnoj crkvi i koji je bio vrlo aktivan, služeći gdje je god bilo potrebno. Znao je da nije pozvan u punovremenu službu, već da radi na tržištu. Postavio je cilj da živi od 10 posto svojeg dohotka i da daje 90 posto. Taj je cilj i ostvario, i još je vozio i lijepi auto te živio u spektakularnom domu. Njegovo partnerstvo s kraljevstvom uzrokovalo je cvat poslovanja i proširenje njegovih 10 posto. Primijenio je Isusov princip: oni koji su vjerni u malom, bit će vjerni s mnogo.

Drugi razlog za udruživanje jest taj da je ono naša prilika da vratimo službama koje su nas dotaknule. Pavao izjavljuje: „Ako smo sijali [sjeme] duhovnog dobra među vama, [je li] previše ako žanjemo od vaših materijalnih dobara? Ako drugi dijele to zakonito pravo nad vama, zar mi ne [imamo čak i bolje i veće pravo]?“ (1. Korinćanima 9: 11–12, AMP).

To se također odnosi i na naravni svijet. Ako vam je jedan prijatelj dao dar, nećete drugom slati zahvalnicu. Zahvalili biste onom tko vas je blagoslovio, i čineći tako uspostavili biste ili učvrstili odnos. Bog je namjerno osmislio partnerstvo na taj način, jer što više ljudi služba dosegne i dotakne, veće su njihove financijske potrebe da bi mogli djelovati. Stoga, ako svi na koje je služba utjecala vrate financije (čak i ako su njihov doprinos udovičina dva bakrenčića), tad su pokriveni troškovi nastavljanja službe na toj razini, kao i njezinog proširenja.

Pavao svoju izjavu Filipljanima zaključuje govoreći:

„Ja već imam [potpunu plaću od vas] i više; imam sve što trebam i obilno sam snabdjeven, sad kad sam od Epafrodita primio darove koje ste mi poslali. [Oni su] miomiris prinosa i žrtve koju Bog pozdravlja i u kojoj On uživa. I moj će Bog darežljivo ispuniti (do punine) svaku vašu potrebu prema svojem bogatstvu u slavi u Kristu Isusu.“

(Filipljanima 4: 18–19, AMP).

Obećanje da će Bog ispuniti svaku potrebu prema svojem bogatstvu dano je onima koji uđu u partnerstvo sa službama. Ako dajete desetinu i uđete u partnerstvo sa službama, možete čvrsto stajati na tom Božjem obećanju. Nikad nećete biti u nedostatku.

Umnožavanje kroz molitvu

Drugi način na koji možemo umnožavati jest kroz molitvu. Jednako kao što činimo dajući svoje financije službama, moleći za pojedince, obitelji, crkve, gradove i nacije također možemo vječno dotaknuti živote onih koje nećemo sresti do neba. Živote također možemo dotaknuti moleći za službe. U našoj službi imamo financijske i molitvene partnere. Molitveni je partner onaj koji se obveže svakodnevno moliti za Messenger International.

Ljudi mi često priđu i kažu: „Molim za vas svaki dan.“ Uvijek prepoznam čine li to zaista ili samo tako kažu. Onima koji iskreno zastupaju za nas kažem: „To je najveća stvar koju možete učiniti da nam pomognete.“ To je istina! Ako se ljudi mole, bude dotaknuto više života i s većim utjecajem. Molitva će također uzrokovati da se Bog pokrene prema srcima da daju u Njegovo djelo – tako da, ako bih trebao birati između molitvenog i financijskog partnera, prvo bih uzeo molitvenog partnera. Međutim, oboje su iznimno potrebni.

Umnožavanje kroz služenje

Drugi način na koji možemo umnožavati jest služeći službama. U našoj je organizaciji mnogo pomoćnika i članova timova koje Lisa i ja stalno podsjećamo da će im pred prijestoljem suda biti odano priznanje za svaki život koji dotakne naša služba.

To znam zbog onog što je David rekao svim svojim ljudima kad su se vraćali iz bitke. U Prvoj Samuelovoj 30 nalazimo izvještaj o Davidu koji je u potjeri za Amalećanima i vraća natrag što je zarobljeno i ukradeno iz tabora Izraelaca. Kad su se David i njegovi ljudi vratili u tabor, neki od muškaraca koji su išli s Davidom nisu htjeli dijeliti plijen s onima koji su ostali iza čuvati opremu. No poslušajte Davidov odgovor:

„Nego, kakav je dio onome tko silazi u boj, takav neka bude dio onome koji ostaje kod stvari: neka podijele jednako.’ I bijaše od toga dana i nadalje tako da je on to učinio propisom i odredbom za Izraela sve do ovoga dana.“

(1. Samuelova 30: 24–25, GBV/Živa riječ).

David je jedna vrsta Kristovog prikaza. Stoga mi izjava „I bijaše od toga dana i nadalje tako da je on to učinio propisom i odredbom za Izraela sve do ovoga dana.“ govori da to vrijedi i danas s Isusom i Njegovom crkvom. Pred prijestoljem suda, sve što je služba dotakla

nije pripisano samo voditelju već i svima koji su vjerno služili, davali i molili, čak i ako nisu bili na bojnopolju.

Važan je stav

Sastavni dio primanja nagrade za vašu službu vaš je stav, kao što smo razmatrali. Ne računaju se samo naša djela već također i motivi koji ih napajaju, a naš će stav utjecati na naše motive. Bog kaže: „Budete li voljni i poslušni, blagovat ćete dobra zemaljska.“ (Izaija 1: 19).

Sjećam se razdoblja kad sam bio veoma suh u svojem hodu s Bogom. Činilo se kao da ništa ne dobivam od službi svoje crkve, posebno od propovijedi svojeg pastora. Zasigurno nisam cvao.

Radio sam kao osoblje u crkvi od osam tisuća članova. Bio sam izravno odgovoran pastoru i postao sam kritičan prema njemu. Jedno jutro u molitvi Bog mi je progovorio i rekao: „Problem nije u tvom pastoru. Problem je u tebi.“

Bio sam zapanjen. „Što je moj problem?“

Bog me potom pitao što kaže Izaija 1: 19. Kako sam naučio taj stih, citirao sam ga. Potom je rekao: „To je tvoj problem. Nastavljaš govoriti kako ne blaguješ, i to je točno, jer ne jedeš dobra zemaljska.“

Odmah sam odvratio: „Ja sam poslušan. Učinim sve što moj pastor traži od mene!“

Potom mi je Gospodin odgovorio: „Nisam rekao da ćete blagovati zemaljska dobra ako ste poslušni. Rekao sam, ako ste *voljni* i poslušni.“ Zatim je rekao: „Poslušnost je povezana s tvojim djelima, a *voljnost* s tvojim stavom. A tvoj je stav pišljiv!“

Gospodin je potom nastavio otkrivajući kako jesam bio poslušao i čak izgledao podložno, ali je moj stav bio kritičan, prigovarajući i osuđujući, što je utjecalo na moje motive za služenje.

Odmah sam se pokajao i sljedeće se službe otvorilo nebo. Ponovno sam primao od Boga. Prolijevao sam suze dok je moj pastor propovijedao, razmišljajući o svemu što sam mjesecima propuštao zbog svojeg stava. Kratko poslije toga, ove su mi Pavlove riječi, nadahnute Duhom Svetim, postale vrlo jasne: „To je bio razlog zašto sam vam pisao, da iskušam vaš stav i vidim biste li prošli test, jeste li poslušni i potpuno suglasni [da slijedite moje zapovijedi] u svemu“ (2. Korinćanima 2: 9, AMP).

Shvatio sam da će Bog iskušati naš stav podložnosti Njegovoj volji za nas. Ne pričam o toleriranju onog što nam đavao pokušava nametnuti, za što je Isus platio cijenu za našu slobodu. Neprijatelju se trebamo nepokolebljivo suprotstaviti kroz vjeru, molitvu i govorenje Božje riječi. Umjesto toga, govorim o našem stavu prema putu koji je Bog izabrao za nas da njime hodimo. O tome Pavao kaže: „Vaš bi stav trebao biti jednak onom koji je imao Isus Krist“ (Filipljanima 2: 5, NLT). Isus ne samo da je pio iz čaše koju je Otac pripremio za Njega već je to i učinio voljno. Iz tog nam je razloga Pavao rekao: „Budite stalno obnavljani u duhu svojeg uma [imajući svjež umni i duhovni stav]“ (Efežanima 4: 23, AMP).

Zašto? Zato što će naš stav utjecati na naše motive, a na prijestolju suda bit ćemo nagrađeni ne samo za svoja djela već također i za motive koji su ih napajali. Ponovno ćemo pogledati Pavlove riječi:

„Jer mi se svi trebamo pojaviti i biti otkriveni kakvi jesmo pred Kristovim prijestoljem suda, tako da svatko primi [svoju plaću] prema onom što je činio u tijelu, bilo da je dobro ili zlo [razmatrajući koje su njegove svrhe i motivi, i što

je postigao i čime je bio okupiran i ostvarenju čega je davao sebe i svoju pažnju].”

(2. Korinćanima 5:10, AMP)

Žalovao sam gledajući kako su neki postali ogorčeni služeći Bogu. Izgubili su iz vida vječnu perspektivu. Nastavljaju raditi, ali njihov stav postaje izmoren te njihovi motivi zavidni i sebični. To je, više od svega drugog na što mogu pomisliti, dovelo do toga da oni koji su počeli strastveno ne završe dobro. Zato smo upozoreni:

„Pripazite da tko ne otpadne od milosti Božje, da kakav korijen gorčine ne proklija te vam bude na smutnju pa se time okaljaju *mnogi*.“

(Hebrejima 12: 15, Vž)

Zamijetite da stih kaže da *mnogi* mogu postati okaljani. U preko trideset godina službe, mnogo sam puta tomu svjedočio i to slama srce. U *Amplified Bible*, taj nas stih potiče da „budemo dalekovidni i da budemo na straži da bismo pazili [jedni na druge]“. Jedni drugima trebamo govoriti riječi koje će spriječiti da nastupi gorčina, jer ne želimo vidjeti da naši ljubljani padnu ili ne uspiju primiti svoju punu nagradu zbog stava korijenja koji nije bio razriješen.

Moja žena i ja u tom smo području posebno pazili na svoju djecu i osoblje. Pozvani smo neprestano putovati, i naša djeca nad svojim životima imaju milost za naš životni stil. Međutim, ne želimo da oni otpadnu od te milosti. Govorili smo im riječi da ohrabrimo, čuvamo njihove stavove i održimo ih snažnima.

Sjećam se jednog dana kad sam sjedio sa svojom četvoricom sinova i govorio: „Dečki, vrlo ste svjesni toga da putujem mnogo dana mjesečno, i vaša je majka također odsutna nekoliko dana na mjesec. Činimo to zato što je to Božji poziv nad našim životima. To je način na koji nam je naložio da dotaknemo ljudske živote na Njegovu slavu i gradimo Njegovo kraljevstvo.“

Nastavio sam: „Božji poziv nad našim životima možete gledati na dva načina: kao da su vam vaši roditelji oduzeti, a vi ste zakinuti za normalan obiteljski život ili ga možete gledati kao vašu službu,

a ne samo vaših roditelja. Način na koji to postaje vaša služba jest taj da sijete svoje roditelje – šaljete ih u živote umnoženih tisuća za Božje svrhe. Ako je vaš stav takav, tad ćete na prijestolju suda biti nagrađeni za svaku dušu koju dotaknemo. Ako gledate na to kao da smo vam mi oduzeti, tad nećete primiti nijednu nagradu za živote koje dotaknemo. Zato, dečki, sve se svodi na jednu riječ: *stav*.“

Zgrabili su ono što im je rečeno i, kao rezultat toga, nikad se nisu žalili zbog naših putovanja. Čak štoviše, mnogo puta kad smo Lisa i ja odugovlačili s prihvaćanjem poziva, naši su nas dečki hrabрили da prihvatimo. Imamo sjajan odnos s njima. Svi vole Boga i svaki od njih služi s nama u našoj službi. Hvala neka ide Bogu zbog Njegove zadivljujuće milosti. Sad, kao rezultat toga, naši sinovi vrlo mladi umnožavaju svoje mine.

Isto sam učinio sa svojim osobljem. Rekao sam im: „Rad ovdje možete gledati kao posao i s vremenom ćete se zasititi i ogorčiti te nećete primiti nagradu na prijestolju suda. No možete ga gledati i kao svoju povlasticu da dotaknete milijune života. Svakom knjigom koju pošaljete, svakom e-porukom na koju nam pomognete odgovoriti, svakom osobom do koje doprete preko društvenih medija, svakim sastankom koji dogovorite i tako dalje, vi ste ključni dio onog što Bog čini da dotakne živote koje je povjerio ovoj službi. Vi ste kao Davidovi ljudi koji čuvaju opremu.“ Prigrlili su tu istinu i imaju sjajan stav. Moj je posao kao voditelja da govorim te riječi života koje će pomoći čuvati taj stav, iako krajnja odgovornost za stav pripada svakoj pojedinoj osobi.

Održavanje sjajnog stava pomaže nam da umnožimo svoje mine i dobro završimo. Bog gradi svoju kuću po mjeri – kakvu povlasticu imamo biti suizvođači s Njim. I bez obzira na to kako se vaš dio čini malenim, zapamtite da je svaki dio ključan i da možete biti toliko učinkoviti ili neučinkoviti koliko sami odaberete. Moja je nada za vas ista kao apostola Pavla: „Pazite na sebe, da ne izgubimo ono za što smo radili, nego da primimo potpunu nagradu.“ (2. Ivanova 8, NKJV).

ČETRNAESTO POGLAVLJE

OSOBNI UTJECAJ

No ti znaš... kako živim i koja je moja svrha u životu. Ti poznaješ moju vjeru i koliko sam dugo patio. Ti znaš moju ljubav i moju strpljivu izdržljivost.

– 2. Timoteju 3: 10, NLT

Uvječnosti ćemo biti nagrađeni ili pretrpjeti štetu s obzirom na naš utjecaj u životima drugih. To neće biti rezultat samo naših službi već također (i jednako važno) i našeg osobnog hoda – načina na koji smo živjeli i ponašali se prema drugima.

Način na koji gledamo druge određuje način na koji se ponašamo prema njima, bilo da je to na poučan, bilo na razoran način. Ako na ljude gledamo kao da su ispod nas, tako ćemo se i ponašati prema njima. Olako ćemo uzimati njihove potrebe i govoriti im s omalovažavanjem. A ako pojedince vrednujemo, nastojat ćemo izgrađivati i jačati njihove živote, vođeni suosjećanjem i ljubavlju iz srca.

Ako na ljude gledamo kao na izvore, iskorištavat ćemo ih, pogotovo kad su naše želje, potrebe ili čežnje postavljene iznad njihove vrijednosti. Ako na ljude gledamo kao na one koji su stvoreni na sliku Božju i iznimno su dragocjeni i vrijedni, tad će naš motiv biti da blagoslivljamo druge čak i kad se čini da je to o našem trošku. To je kristoliko ponašanje.

Sebične utvrde

Prije nego što sam upoznao Isusa, bio sam veoma usmjeren na sebe. Nakon mojeg obraćenja 1979., Duh Sveti trebao je napasti sebične utvrde u mojim obrascima ponašanja. Nije ni potrebno reći da je mojih prvih deset godina u Kristu bilo razdoblje snažnog suočavanja.

Jedna od utvrda u mojem životu bila je seksualna požuda. Ako sam bio kušan pornografijom, bilo mi je vrlo teško oduprijeti se. Nakon što sam se borio šest godina, četvrtog dana posta 1985. bio sam oslobođen. Jednom kad sam bio oslobođen, počeo je proces obnove duhom mogega uma.

Kroz nekoliko sljedećih godina otkrio sam korijen svoje požude. Božja ljubav nastavila je rasti u mojem srcu i moj je osjećaj ljudske vrijednosti postojano rastao. Shvatio sam iznimnu sebičnost svoje prošle ovisnosti. Pogledati ženu na pornografski ili požudan način značilo je svesti je na komad mesa, a to je mojem srcu postalo odvratno.

U meni je sve više raslo otkrivenje da su žene stvorene na sliku Božju i okrunjene slavom i čašću. Dugo sam znao tu istinu, ali je moje razumijevanje bilo samo znanje uma, a ne dio mojeg bića. S vremenom sam otkrio stvarnost Božjeg procesa mijenjanja. Kad bi pornografske slike bljesnule preda mnom na reklamnim panoima, naslovnicama časopisa ili televizijskim ekranima, osjećao bih se uvrijeđenim. Bio bih vrlo uznemiren zato što je dotična osoba za koju je Isus prolio krv svedena na komad mesa. Način na koji sam reagirao na žene značajno se mijenjao kako je to otkrivenje raslo.

Šokiran sam kako se prema ženama ponašaju čak i poneki u crkvi. Na njih se gleda s visine, kao manje vrijedne, a čak ih se i prezire. Muškarci i žene jednaki su nasljednici Božjeg kraljevstva i, kao snažnije posude (što se odnosi na snažnija fizička tijela, a ne snažnije duše ili srca), muškarci bi trebali žene poštivati više

od sebe. Trebali bi ih uvažavati, vrednovati, cijeniti, štiti i uvijek gledati kako ih izgraditi. Muževi, vi ste glave svojih zajednica, ali u kraljevstvu biti glava znači položiti svoj život za svoju obitelj kroz služnje. To ne znači da svoju ulogu predate ženi i djeci. Ako na vodstvo gledate tako da sebe stavljate iznad svoje žene, tad ćete se prema njoj odnositi na takav način da ćete je raniti i rušiti umjesto izgrađivati. Za to ćete dati račun na sudu.

Željni prihvaćanja

Drugo područje sebičnosti koje mi je Bog razotkrio bilo je još varljivije. Sredinom 1980-ih služio sam među crkvenim osobljem koje je brojilo otprilike četiri stotine zaposlenika. Naša je crkva imala preko osam tisuća članova i doticala je tisuće crkava diljem države.

U tom sam razdoblju mrzio suočavanje i zato sam ga izbjegavao pod svaku cijenu. Bio sam iznimno ljubazan i pristojan prema ljudima. U svakoj sam im prigodi govorio ljubazne stvari, čak i kad ono što sam rekao nije bila istina. Stekao sam ugled kao jedan od najljubaznijih mladića među osobljem. Ti su izvještaji dolazili do mene i uživao sam u njima.

Potom me jednog dana Bog upitao u molitvi: „Gdje sam u Prvoj Korinćanima 13 rekao da je ljubav ljubazna?“

Bio sam malo iznenađen i odgovorio: „Nigdje.“

Bog je potom rekao: „Sine, znaš li zašto drugima govoriš samo lijepe stvari, čak i ako one nisu istinite?“

Odgovorio sam: „Zašto, ne, nisam razmišljao o tome.“

Brzo je odgovorio: „Bojiš se njihovog odbijanja. Tko je, stoga, središte tvoje ljubavi, ti ili oni? Da zaista voliš ljude, rekao bi im istinu svidjelo im se to ili ne. Bio bi više zabrinut za njihovo

dobrostanje kako bi im pomogao, čak i ako bi to značilo da te oni odbace.“

Jasno sam vidio svoju sebičnost zamaskiranu ljubaznošću; bolna je istina bila očitovana. Koristio sam ljude zbog svoje potrebe za prihvaćanjem. Htio sam potvrdu da ublažim svoje nesigurnosti i prioritet mi nije bio pomaganje drugima. Samo sam htio njihovo prihvaćanje.

Iz tog razloga postoje bezbrojni službenici koji će samo propovijedati „pozitivnu“ stranu Božje riječi. Uzdržavat će se od upozoravanja, ispravljanja ili ukora. Više se brinu da ne uvrijede svoje članove i da im se crkva ne smanjuje nego da iskreno vole svoju zajednicu.

Tko je središte takve ljubavi, drugi ili mi sami? Da vidimo nekoga kako s povezom preko očiju ide prema litici, ne bismo li povikali da ga vratimo s puta propasti? A opet, čuo sam što neki od tih „službenika ljubavi“ pričaju privatno, i način je na koji govore o ljudima uznemirujuć. Prema konobarima, čuvarima i ljudima drugih uslužnih zanimanja odnose se kao da su građani nižeg reda. Kako takvi vjernici utječu na ljude izvan svojih javnih života? Dat će račun za način na koji su utjecali na svakog pojedinca s kojim su došli u doticaj.

Od pristojnog do grubog

Kad je jednom to otkrivenje došlo u moj život, otišao sam u drugu krajnost. Postao sam oštar propovjednik. Božja ljubav za ljude još uvijek nije gorjela u mojem srcu. Više sam bio usmjeren na to da sam u pravu nego na vječnu dobrobit ljudi. Ponekad bih ponizio zajednice. Središte je i dalje bio na meni, no sebičnost se očitovala na drukčiji način. Moje je ponašanje bilo klasični primjer ovog odlomka: „Smatrate da se svatko treba složiti s vašim savršenim znanjem. Iako znanje može činiti da se osjećamo važnima, ljubav je ta koja uistinu izgrađuje crkvu“ (1. Korinćanima 8: 1–2, NLT).

Sad kad pogledam rane godine naše putujuće službe, bude mi tako žao pastora koji su morali počistiti poslije mog odlaska. Da sam ja tih dana bio pastor, sigurno ne bih pozvao Johna Beverea da dođe i služi u mojoj crkvi. Tako sam zahvalan tim voditeljima koji su u meni vidjeli iskrenu želju da služim Bogu i Njegovim ljudima, iako sam trebao još mnogo rasti.

Tad više nisam laskao kako bih bio prihvaćen i izbjegao odbacivanje. Govorio sam istinu i suočavao, no sad s onim istim sebičnim skrivenim motivima koje je Bog čistio iz mene.

Poslije nekoliko godina, poznati me pastor kritizirao nekim vrlo utjecajnim voditeljima; s triju različitih kontinenta do mene je doprla vijest o njegovim komentarima. Ispočetka sam bio veoma ljut i razoren, ali sam znao da će povreda samo dovesti do toga da odlutam od Boga. S vremenom je napad tog čovjeka na mene uzrokovao da kao nikad dotad zavapim za više ljubavi Božje. Gorljivo sam molio Boga za veću mjeru suosjećanja u mojem životu. Bez mog shvaćanja, s vremenom je Bog učinio da u mojem srcu sazrije Njegova ljubav za Njegove dragocjene ljude.

Tijekom tog procesa, Bog mi je dao otkrivenje koje je promijenilo moju službu. Možda mislite da ćete čuti nešto vrlo duboko ili mudro, ali je zapravo vrlo jednostavno. Možda čak pomislite da zvuči smiješno dok ne promislite o tome. Otkrivenje je bilo sljedeće: „Lakše je uzeti lijek uz žlicu šećera.“ Shvatio sam da se snaga lijeka ne umanjuje ako je dâan s nečim slatkim. Time ga je zapravo samo lakše uzeti, a većinu ga vremena čak učini i ugodnim.

Brojni su mi voditelji rekli: „Johne, zadivljen sam kako si nas sve nasmijao dok smo bili rešetani Božjom riječju. Učinio si da tako ozbiljna tema donese život.“ Kad sam prvi put čuo te komentare, shvatio sam da je Božja milost učinila da sazrijem. Tako sam Mu zahvalan!

Iako me pastor koji me kritizirao drugim voditeljima vjerojatno nije namjeravao blagosloviti, zapravo je bio jedan od najvećih blagoslova za moj život. Zapamtite da će ponekad Bog upotrijebiti lošu namjeru ljudi da vas uvede u svoju volju za vaš život. On je upotrijebio Judinu izdaju da orkestrira Isusovom sudbinom na križu. Upotrijebio je zle namjere Josipove braće da ostvari Josipov bogomdan san. Popis se nastavlja.

Cilj je ljubav Božja

Sve se svodi na to kako gledamo na ljude. Ako dopustimo da Božja ljubav i suosjećanje raste u našim životima, nećemo na druge gledati s visoka. Gledanje na ljude kao da su ispod nas u našem ponašanju dovodi do kritiziranja, osuđujućih stavova, grubosti i sličnog. Pogledajte što Pavao kaže vjernicima u Rimu:

„Zašto kritiziraš i donosiš presudu svojem bratu? Ili ti, zašto gledaš s visoka ili prezireš svojeg brata? Jer ćemo svi stati pred Božji sud. ... Tako će svaki od nas dati račun za sebe samog [dati odgovor u odnosu na sud] Bogu.

(Rimljanima 14: 10, 12, AMP).

Ako kao vjernici izgubimo iz vida drugu najveću zapovijed – da ljubimo jedni druge – neizbježno ćemo pasti u zamku o kojoj piše Pavao, a ta je da na druge gledamo s visoka. Takav način mišljenja posebno nalazimo ako netko posjeduje biblijsko znanje odvojeno od temelja ploda Duha.

Pismo nam govori da je Bog ljubav. Važno je istaknuti da ljubav nije Bog. Postoji velika razlika. Božja osobnost, načini i svrhe nisu ograničeni našom definicijom toga što ljubav jest, jer nitko ne zna ljubav dok ne upozna Isusa. On je sama suština ljubavi.

Također, nigdje ne možemo pročitati: „Bog ima ljubav.“ On ima moć. On ima darove. On ima autoritet. Popis ide dalje. No Isus je

sama suština ljubavi. S obzirom na to da je tako, ni mi ne trebamo biti drukčiji, jer smo ponovno rođeni s Njegovom prirodom. Zato Pavao kaže:

„Da govorim bilo kojim jezikom bilo s neba, bilo sa zemlje, a ne volim druge, samo bih bućio bez značenja poput glasnog gonga ili zvečćeg cimbal. Da imam dar prorokovanja i da znam sve tajne budućnosti i sve o svemu, ali ne volim druge, što bih vrijedio? Da imam dar vjere tako da govorim planini i učinim da se premjesti, bez ljubavi ne bih nikome ništa koristio. Da sve što imam dam siromašnima i čak žrtvujem svoje tijelo, mogao bih se time hvaliti; ali ako ne volim druge, ne bih ništa vrijedio.“

(1. Korinćanima 13: 1–3).

Ljubav ne izvire iz naših riječi. Ne možemo reći da nam je do nekog stalo dok to naša djela niječu. Ljubav također ne počinje našim djelima. Pavao u prethodnom odlomku kaže da možemo činiti djela koja imaju izgled najuzvišeniije ljubavi (davanje svega siromašnima i žrtvovanje svojeg tijela), a da su ta djela odvojena od ljubavi. To nam govori da prava ljubav izvire iz srca.

Kad volimo, s drugima ćemo biti strpljivi i blagi. Nećemo zavidjeti na njihovom uspjehu jer ćemo žudjeti za tim da ih vidimo kako pobjeđuju. Nikad se nećemo hvaliti sobom i suzdržat ćemo se od svake uznositosti i ponosa. Nećemo zahtijevati svoje. Nećemo biti razdražljivi zbog svojih nestrpljivih stavova. Nećemo pamtit krivo koje nam je učinjeno, već ćemo umjesto toga odabrati oprostiti i otpustiti svaki dug. Nikad se nećemo smijati nepravdi; žarko ćemo gorjeti za milost i istinu. Nikad nećemo odustajati od ljudi ili gubiti vjeru, i uvijek ćemo vjerovati ono najbolje. Uvijek ćemo gledati na druge kao na nevine dok im se ne dokaže krivnja, a čak ćemo i tad održati nadu za pokajanje i obnovu. Bit ćemo puni nade i izdržati bilo koju nevolju u korist kraljevstva ili dobrobiti druge osobe. Da

sažmemo: živjet ćemo za izgrađivanje drugih u pobožnosti, koja se nalazi samo u njihovoj usklađenosti s Kristom i u ispunjenju Njegove volje za njihove živote.

Voditelj koji je utjecao na mnoge

Prije nekoliko godina nazočio sam sprovodu vrlo bliskog prijatelja. Njegovo je ime bilo Jack Wallace. Osnovao je Detroitško Ispružanje Svijetu u Detroitu u Michiganu, crkvu različitih rasa koja je u samo deset godina narasla na četiri tisuće članova. Jack je putovao u Zimbabve kako bi propovijedao na evangelizacijskom događaju kad se zbog srčanog udara srušio čim je sišao s aviona.

Tisuće su ljudi bile na Jackovom sprovodu: voditelji službi iz čitavog SAD-a, voditelji zajednica i dopredsjednici velikih korporacija, zajedno s onima koje društvo naziva industrijskim radnicima, ljudima s ulice i mamama na bonovima za hranu. To je bila demografska slika njegove crkve. Mnogi koji nisu znali Isusa također su došli na njegov sprovod, osoblje hotela i restorana kao i drugi u zajednici na koje je snažno utjecao u osobnim susretima.

Nazočnost građana izvan Jackove crkve nije me iznenadila. Jack i ja znatno smo vrijeme proveli izvan njegove crkve i bio sam vrlo blagoslovljen načinom na koji se ponašao prema svima koje bi susreo. Prema svakoj pojedinoj osobi odnosio se kao vrijednoj i dragocjenoj. Konobaricama i lakejima davao je velikodušne napojnice. Ponekad sam imao zadržku, razmišljajući kako je njegovo ponašanje malo pretjerano, ali je taj glupi stav bio ispravljen jednog dana kad mi je Jack rekao kako su svi ti ljudi Bogu vrijedni i dragocjeni. Kad biste bili s njim, Jack nije samo činio da se osjećate kao da ste najvažnija osoba. U njegovom društvu, vi biste mu doista i bili najvažnija osoba.

Sprovod je trajao četiri i pol sata. Mnogi voditelji koji su bili bliski s njim zamoljeni su da ustanu i podijele koju rečenicu. Nakon što smo od nas četvorice ili petorice čuli o tome kako smo bili bliski

s Jackom i što nam je značio, jedan poznati voditelj napokon je ustao i rekao: „Mislio sam da sam mu ja najbolji prijatelj.“ Svi su se nasmijali.

Svi smo znali da nas je Jack smatrao i ponašao se prema svakom od nas kao prema svojem najbližem prijatelju. Taj veliki voditelj nije samo utjecao na nacije kroz svoje evangelizacijske događaje i televizijske prijenose već je također i utjecao na svakog s kim je dnevno dolazio u doticaj. Nije bilo bitno jeste li izvršni direktor velike korporacije ili netko na socijalnoj pomoći. Jack je znao kako razgovarati s vama i voljeti vas kao ljudsko biće. Nije bio vjeran samo svojim pozivima i darovima, već je uzrokovao i da se njegove mine umnože u svakom životnom području.

Domar koji je utjecao na mnoštva

Neki od ljudi koji su imali najdublji utjecaj na moj život ljudi su koje nikad nećete vidjeti iza propovjedaonica. Jedan od njih bio je financijski radnik u Rockwell Internationalu. Njegovo je ime Mike i upoznao sam ga samo dvije godine nakon što sam postao kršćanin. Na poslu je sjedio blizu mene i tijekom stanki i ručka običavali smo govoriti o Božjim stvarima. Kasnije smo se satima družili u svojim domovima i u crkvi. Na mene je najviše utjecao Mikeov integritet i praktična mudrost iz Pisma. Također je utjecao način na koji je častio, ljubio i poštivao svoju ženu, djecu i svakog pojedinca koji bi naišao na njegov put.

S vremenom sam napustio Rockwell i prešao u službu. Ubrzo nakon toga, Mike je također napustio tvrtku i započeo vlastito računovodstvo koje djeluje i danas. Njegov je posao postao vrlo uspješan. Pomogao je preko dvanaest tisuća klijenata s njihovim povratom poreza i vođenjem računa, i pet tisuća od njih dolazi mu redovno. Zbog njegove iskrenosti i poštenja godinama su s njim.

Nedavno sam Mikea upitao o tome kolikim je klijentima služio Božju riječ. Rekao je: „John, pažljiva procjena bila bi 90 posto.“ To podrazumijeva preko deset tisuća ljudi.

Bio sam oboren s nogu. Potom sam pitao kolike je vodio spasenju. Njegov je odgovor bio: „Stotine.“ Rekao je: „Baš sam prošli tjedan čovjeka s Kube vodio Gospodinu i molio se s njim da bude iscijeljen od raka.“

Mike je također pomogao mnogim službama da postave svoje vođenje računa. Naša služba, kad smo bili u početnom stadiju, bila je jedna od njih. On je vidio poziv nad mojim životom i godinama je bez naknade računao povrat poreza. Njegov je život na toliko načina utjecao na ljude.

Sjećam se iz naših dugih razgovora kako je govorio o domaru koji je na njegov život utjecao više nego bilo tko drugi. Nedavno sam ga nazvao da ga ponovno priupitam o tom čovjeku. Mike je na telefonu počeo plakati.

Rekao je: „John, šestoro od mojih devetero ujni i ujaka završilo je u ustanovi za mentalno oboljele. Moja je majka završila u jednoj. Obojicu je djedova netko ustrijelio. Obitelj mi je bila vrlo zbrljana i ja sam bio na putu prema istoj sudbini.“

„Međutim, zbog financijskih problema, majka me poslala u drugu obitelj da se brine o meni. S njima sam živio sedam godina. Glava obitelji bio je domar u mjesnom mlinu papira. Zvao se Charlie. Njegov je integritet, predanost Isusu i ljubav za ljude slomila prokletstvo nad mojim životom. Svaki me tjedan vodio u crkvu i učio me Božjim putevima. Njegov utjecaj nad mojim životom pomogao je oblikovati onog koji danas jesam. Moja je kći jednom napisala sastav i nazvala ga ‘Najveći čovjek kojeg nikad nisam poznavala’. Bio je o Charlieju.“

Na zemlji vjerojatno nećete čuti o Charlieju nigdje drugdje izvan korica ove knjige. Međutim, njegov se utjecaj protegao do tisuća kojima je služio Mike. Također, njegov je utjecaj dotaknuo mene

preko Mikea. Tako su milijuni kojima sam ja imao čast služiti indirektno također dotaknuti kroz Charlieja. Vidite li kako je jedan domar umnožio svoje mine i jednog će dana biti bogato nagrađen?

Utjecaj na nasljeđe

To me podsjetilo na istinito izvješće koje mi je nedavno pročitao jedan od mojih zaposlenika. Evo priče:

Max Jukes, ateist, živio je bezbožnim životom. Oženio je bezbožnu djevojku i iz njihovog sjedinjenja bilo je 310 njih koji su umrli kao siromasi, 150 ih je bilo kriminalaca, 7 ubojica, 100 pijanica, a više od pola žena bilo je prostitutkama. Njegovih je 540 potomaka državu koštalo milijun i dvjesto pedeset tisuća dolara.

No slava Bogu da djeluje i u drugom smjeru! Postoji trag o velikom američkom čovjeku Božjem, Jonathanu Edwardsu. Živio je u isto vrijeme kao Max Jukes, ali je oženio pobožnu djevojku. Istraživanje je došlo do 1394 poznatih potomaka Jonathanu Edwardsa, od kojih je 13 postalo rektorima fakulteta, 65 sveučilišnim profesorima, 3 senatorima u SAD-u, 30 sudcima, 100 odvjetnicima, 60 liječnicima, 75 časnicima vojske i mornarice, 100 propovjednicima i misionarima, 60 istaknutim autorima, jedan potpredsjednikom SAD-a, 80 je postalo javnim službenicima u drugim svojstvima, 295 završilo je fakultet, među kojima je bilo guvernera država i ministara stranih država. Njegovi potomci državu nisu koštali ni jednu lipu.¹

To je još jedan primjer umnožavanja mina. Ti ljudi, Charlie, Mike i Jonathan Edwards, utjecali su na tako velik broj života. Njihov je utjecaj vodio do velikog naslijeđa. A opet, na to mnoštvo o kojem govorimo nije utjecala njihova javna služba, već osobni život.

To je povlastica koju Bog daje svakom od nas. Kako odgovarate policajcu, način na koji pričate o svojem pastoru, kako postupate

prema svojoj djeci, način na koji vodite svoje financije, riječi koje koristite kad govorite s ljudima, a popis se nastavlja – sve to utječe na živote drugih oko vas. Hoćete li biti graditelj ili kamen spoticanja?

„Da, svatko će od nas morati dati osobni račun Bogu. Stoga nemojte više osuđivati jedni druge. Umjesto toga odlučite živjeti na takav način da ne stavljate prepreke na put drugog kršćanina. ... Ciljajmo na harmoniju u crkvi i trudimo se izgrađivati jedni druge.“

(Rimljanima 14: 12–13, 19, NLT).

Pavao to govori u izravnom odnosu na Božje prijestolje suda. Tamo će svaki utjecaj koji smo imali na pojedince doći na jasan pregled. Od najveće je važnosti da to cijelo vrijeme imamo pred očima. To će nas motivirati da pobijedimo umjesto da gledamo na sebe.

Rebecca Ruter Springer živjela je u devetnaestom stoljeću i dân joj je produženi posjet nebu prije nego što je trajno otišla k svojoj nagradi. Po povratku je napisala klasičnu knjigu nazvanu *Intra Muros*. U njoj citira rođaka koji je s njom proveo mnogo vremena u raju. Izvijestila je da je taj rođak, brat njezinog muža, bio blizak Gospodaru. Ovo su bile njegove riječi koje joj je rekao:

„Kad bismo barem mogli shvatiti dok smo još smrtni da dan po dan gradimo za vječnost, kako bi na mnogo načina naši životi bili drukčiji! Svaka blaga riječ, svaka velikodušna misao, svako nesebično djelo postat će stup vječne ljepote u životu koji treba doći.“²

Voditi druge k Isusu

Najveći utjecaj koji možemo imati na pojedinca jest dovesti tu osobu Kristu. Kad razumijete vječni sud, bit ćete motivirani reći plan spasenja onima koje znate. Čitamo: „Onaj tko je mudar

zadobiva ljudske živote [za Boga, kao ribar ljudi – on ih skuplja i prima za *vječnost*]“ (Izreke 11: 30, AMP).

Kao mladi vjernik, osjećao sam pritisak propovijedati evanđelje svakom pojedincu s kojim sam dolazio u doticaj. Međutim, kasnije sam naučio tražiti Duha Svetog za vodstvo u tome kad i što govoriti. Shvatio sam da je čak i Isus rekao da je činio samo ono što je vidio svojeg Oca da čini. Kad hodamo s Bogom, postoji protok, a ne prisila koja dovodi do frustracije i odbija ljude.

Međutim, potreba da druge vodimo do vječnog života bit će uvijek prisutna dok ne budemo odvedeni kući. Ljubav Božja napaja tu želju. Dovedi nekog Kristu uzrokuje da se svi anđeli, kao i sam Bog, vesele neizrecivom radošću. To donosi određenu nagradu. Isus kaže: „Oni koji žanju primaju dobre plaće, i plod koji žanju ljudi su uvedeni u život vječni“ (Ivan 4: 36, NLT).

Imao sam povlasticu vođenja svoje žene Kristu na našem prvom spoju. Ubrzo nakon što sam došao Isusu, obvezao sam se da neću izlaziti ni s jednom djevojkom dok mi Bog ne dovede ženu. Razmišljao sam da, ako je Bog doveo Evu Adamu, moći će to isto učiniti i meni.

Prije nego što sam postao kršćanin, izlazio sam s mnogo djevojaka. Poslije svojeg obraćenja, izlazio sam s nekoliko kršćanki i otkrio da se to upliće u moj odnos s Bogom. U našim je dušama bilo rana i ožiljaka nakon što bismo prekinuli. Nije trebalo mnogo vremena da otkrijem da je to za mene bilo nezdravo. Zato sam se obvezao moliti se prije nego što izađem s još jednom djevojkom.

U to je vrijeme moja žena bila partijanerica. Jedan momak s kampusa rekao je da je tamo bila najdivlja djevojka. Ne znam je li to bilo u potpunosti točno, ali je bilo tomu blizu. Kad je počela moja veza s Lisom, godinu i pol nisam izišao ni s jednom djevojkom jer mi je Gospodin rekao da ne idem svaki put kad bih pitao. Međutim,

osjetio sam se primoranim da pozovem Lisu na nadolazeći piknik proučavanja Biblije. Prihvatila je. Poslije piknika, Lisa i ja šetali smo kampusom i dijelio sam s njom evanđelje od ponoći do 1:30 ujutro. Prekinula me i zatražila da se odmah spasi. Ubrzo nakon toga, oboje smo znali da je Božja volja da se vjenčamo. Iskreno mogu reći da sam prošao bolje. Ne bih bio čovjek koji sam danas da nije bilo nje.

Lisa je dotaknula milijune života. Ona je plodna autorica i odvjetnica pravde te govori na konferencijama diljem svijeta. A što da nisam iskoristio priliku da doprem do nje? Što da me moj strah od njezinog ismijavanja spriječio da joj govorim o Isusu? Vjerujem da bi Bog poslao nekog drugog, no ja bih propustio Božji najbolji izbor za svoju ženu i ne bih imao udjela u ljudima kojima je vječno služila. Hvala Bogu na Njegovim darovima!

Upamtite, sjeme će se umnožiti, ali sjeme izgleda beznačajno. Vođenje Duha Svetog nikad nemojte uzimati zdravo za gotovo, i još bitnije, nemojte Ga ignorirati. „Najnebitnije“ stvari u koje me Bog vodio da ih činim ispale su najbitnijim čimbenicima umnožavanja u mojem životu. Bog želi da umnožavate. I Bog vas također želi nagraditi za vaše umnožavanje.

Posljednji poticaj

Toliko je toga na kocki. Ne možemo olako uzeti vrijeme koje nam je povjereno ovdje na zemlji. Vječne sudbine ljudi ovisne su o našoj poslušnosti Božjem planu. Njegova je volja da svi budu spašeni i uobličeni na Isusovu sliku. On ne želi da itko bude izostavljen.

Cijela je generacija bila izgubljena u divljini nakon što je izišla iz Egipta. Imali su jednog od najvećih vođa svih vremena, a opet nisu uspjeli. Možemo imati sjajne vođe, ali je na svima nama kao generaciji da ispunimo plan Glavnog Graditelja. On je odredio: „Ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedat će se po svemu svijetu, svim narodima za svjedočanstvo, i tada će doći svršetak.“

(Matej 24: 14). Nemojmo propustiti svoj zadatak! Vrijeme je, sezona je na nama i On je pred vratima! Ako mi ne ispunimo svoju sudbinu, onda će Bog morati podići drugu generaciju kao što je učinio s Jošuinom da dovrši svoju kuću, jer već je naložio da Njegova kuća bude puna.

Mi činimo svoj dio da ispunimo Božji plan umnožavajući ono što nam je On povjerio da činimo. Nemojte biti obeshrabreni. Nemojte gledati na svoj dio kao da je nevažan. Nemojte izgubiti svoj žar. Nemojte izgubiti pogled s nebeske vizije obznanjene u Novom zavjetu, a koja je u glavnim crtama prikazana u ovoj knjizi. Ne samo da drugi u vašoj generaciji računaju na vas – neki su u očajničkoj potrebi da im otkrijete Isusa, a drugi su u potrebi da im ukažete na Njegovo ohrabrenje i snagu. Vaša vas vječna sudbina također čeka. Možete uspjeti potpuno oviseći o Njegovoj milosti. On je vjeran!

Obraćam vam se kao sugrađanima kraljevstva. Ispunite svoj poziv i učinite svoje izabranje sigurnim. Trčite svoju trku sve do kraja. Osvrnut ćete se za deset milijuna godina i biti sretni što ste tako postupili. Ne postoji preveliko predanje Božjoj volji. Zato trčite svoju trku da pobijedite!

Kao posljednje riječi ohrabrenja, ostavljam vas s jednom od Pavlovih žarkih molitvi za sve svete:

„Neka Gospodin učini da vaša ljubav jednih za druge i za sve ljude raste sve više i više i neka postane velika kao naša ljubav za vas. Na taj će vas način on ojačati i bit ćete savršeni i sveti u prisutnosti našeg Boga i Oca kad naš Gospodin Isus dođe sa svima koji mu pripadaju.“

(1. Solunjanima 3: 12–13, TEV).

Pismo sadrži mnoge stihove koji se odnose na vječne nagrade, mnogo više nego što se može obuhvatiti ovom knjigom.

Za listu odlomaka koji otkrivaju važna područja vječnog suda i nagrade, posjetite DrivenByEternity.com/EternalRewards.

PITANJA ZA RAZMATRANJE:

ŠESTI DIO: POGLAVLJA 13–14

1. Postoje li područja vašeg života, ili čak nešto središnje u vašem životu, što vam se čini nevažnim ili neupečatljivim? Razmišljajte o tim stvarima iz nebeske perspektive. Zašto bi vaša vjernost u tim naoko nebitnim stvarima bila bitna Bogu?
2. Za većinu nas, nagon je da se natječemo ili uspoređujemo instinktivno. Što se mijenja u našem pristupu kraljevstvu Božjem kad nismo usmjereni na to da se uspoređujemo s bilo kim drugim?
3. Je li vaš život bogat umnožavanjem? Kako možete bolje upravljati svojim vremenom, molitvom, talentima i sredstvima?
4. Na samom početku našeg putovanja, razmotrili smo 1. Ivanovu 4: 17 koja kaže da možemo imati pouzdanje pred Kristovim prijestoljem suda. Znajući što sad znate, možete li objasniti zašto je to tako?
5. Kako možete, upravo sad, iskazati namjeru da izgrađujete život od vječnog utjecaja?

DODATAK

KAKO PRIMITI SPASENJE

Ako ustima ispovjediš da je Isus Gospodin i u svojem srcu vjeruješ da ga je Bog podigao od mrtvih, bit ćeš spašen. Jer, vjerom srca opravdan si pred Bogom, a ispovijedanjem si toga svojim ustima spašen.

– Rimljanima 10: 9–10, NLT

Bog vas želi vidjeti u položaju za vječni uspjeh. On je strastven što se tiče vas i plana koji ima za vaš život. No postoji samo jedan način da započnete put k vašoj sudbini: primajući spasenje kroz Božjeg Sina, Isusa Krista.

Kroz Isusovu smrt i uskrnuće, Bog je izgradio put da uđete u Njegovo kraljevstvo kao ljubljeni sin ili kći. Isusova žrtva na križu učinila vam je besplatno dostupnim vječni i izobilni život. Spasenje je Božji dar vama; ništa ne možete učiniti kako biste ga zaradili ili zaslužili.

Kako biste primili taj dragocjeni dar, prvo priznajte svoj grijeh življenja neovisno o svojem Stvoritelju (jer to je korijen svakog grijeha koji ste počinili). To pokajanje važan je dio primanja spasenja. Petar je to razjasnio u Djelima na dan kad je pet tisuća ljudi bilo spašeno: „Pokajte se, stoga, i obratite da se izbrišu vaši grijesi“ (Djela 3: 19). Pismo objavljuje da je svatko od nas rođen kao rob grijeha. To je ropstvo ukorijenjeno u grijehu Adama, koji je počeo obrazac svojevoljne neposlušnosti. Pokajanje je odabir odlaska od poslušnosti sebi i Sotoni, ocu laži, i okretanja k poslušnosti svojem novom Gospodaru, Isusu Kristu – Onom koji je dao svoj život za vas.

Gospodstvo nad svojim životom morate predati Isusu. Učiniti Isusa „Gospodinom“ znači da Mu predate vlasništvo nad svojim životom (duhom, dušom i tijelom) – nad svime tko jeste i što imate. Njegov autoritet nad vašim životom postaje potpun. Onog trena kad to učinite, Bog vas izbavi od vlasti tame i prenese vas u svjetlo i slavu svojega kraljevstva. Jednostavno prijedete iz smrti u život – postanete Njegovo dijete!

Ako želite primiti spasenje kroz Isusa, molite ove riječi:

Bože u nebu, priznajem da sam grešnik/ca i da ne ispunjavam Tvoje standarde pravednosti. Zaslužujem biti osuđen/a za vječnost zbog svojeg grijeha. Hvala Ti što me nisi ostavio u tom stanju, jer vjerujem da si poslao Isusa Krista, svojeg jedinorođenog Sina, koji je bio rođen od djevice Marije, da umre za mene i ponese moju osudu na križu. Vjerujem da je treći dan uskrsnuo i sad sjedi kraj Tvoje desne ruke kao moj Gospodin i Spasitelj. Stoga se danas kajem zbog svoje neovisnosti o Tebi i potpuno predajem svoj život Isusovom gospodstvu.

Isuse, priznajem Tebe kao svojeg Gospodina i Spasitelja. Dođi u moj život kroz svojeg Duha i promijeni me u Božje dijete. Odričem se djela tame kojih sam se nekoć držao/la i od ovog dana nadalje, neću više živjeti za sebe. Tvojom ću milošću živjeti za Tebe koji si sebe predao za mene, da mogu živjeti zauvijek.

Hvala Ti, Gospodine. Moj je život sad potpuno u Tvojim rukama i, prema Tvojim riječi, nikad neću biti posramljen/a.

Dobrodošli u Božju obitelj! Potičem vas da svoje uzbuđljive novosti podijelite s drugim vjernikom. Također je važno da se priključite mjesnoj crkvi koja je vjerom utemeljena na Bibliji i da

se povežete s drugima koji vas mogu ohrabriti u vašoj novoj vjeri. Slobodno kontaktirajte s našom službom (posjetite [Messenger International.org](http://MessengerInternational.org)) da vam pomogne u traženju crkve na vašem području.

Upravo ste se ukrcali na najizvanrednije putovanje. Svaki dan rastite u otkrivenju, milosti i prijateljstvu s Bogom!

BILJEŠKE

Ako ustima ispovjediš da je Isus Gospodin i u svojem srcu vjeruješ da ga je Bog podigao od mrtvih, bit ćeš spašen. Jer, vjerom srca opravdan si pred Bogom, a ispovijedanjem si toga svojim ustima spašen.

– Rimljanima 10: 9–10, NLT

Prvo poglavlje

1. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (New York: Gramercy, 1993), pod navodom „vječnost”.
2. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, četvrto izdanje (New York: Houghton Mifflin, 2000), pod navodom “vječnost”. Vječnost: stanje ili kvaliteta bivanja vječnim; vječan: koji postoji izvan vremena; stoga: stanje postojanja izvan vremena.
3. Merrill F. Unger, *The New Unger's Bible Dictionary*, ed. R. K. Harrison (Chicago: Moody, 1988), BibleSoft PCStudyBible Version 4.
4. Robert Young, *Young's Literal Translation of the Holy Bible* (Grand Rapids, MI: Baker, 1986).

Treće poglavlje

1. Otkrivenje 2: 23, AMP.
2. Luka 16: 2.
3. Hebrejima 4: 13.
4. Ivan 8: 24.
5. Djela 4: 12, AMP.
6. Jakovljeva 2: 10, TLB.
7. Efežanima 2: 8–9, NLT (ime *Bog* promijenjeno je u *Jalyn* kako bi se uklopilo u priču).

8. Propovjednik 9: 5–6.
9. Izreke 24: 20.
10. Izreke 13: 13.
11. Matej 22: 13–14.
12. Otkrivenje 22: 14–15.
13. Titu 1: 16 (ime *Bog* promijenjeno je u *Jalyn* da se uklopi u priču).
14. Luka 6: 46.
15. Matej 7: 21–23, TLB (riječ *nebo* promijenjena je u *Affabel* da se uklopi u priču).
16. Jakovljeva 2: 14, 17–20, NLT (ime *Bog* promijenjeno je u *Jalyn* da se uklopi u priču).
17. Ezekiel 18: 25, 27–28 TLB.
18. Psalam 50: 16–21, TLB.
19. Matej 22: 13.
20. Izreke 30: 12, GBV/Živa riječ.
21. Matej 24: 12–13.
22. 2. Petrova 2: 20–21 (ime *Isus Krist* promijenjeno je u *Jalyn* kako bi se uklopilo u priču).
23. Ezekiel 18: 24–27 (ime *Jahve* promijenjeno je u *Gospodin* kako bi se uklopilo u priču).
24. Matej 24: 13, GBV/Živa riječ.
25. Otkrivenje 3: 5, GBV/Živa riječ.
26. Izreke 21: 16.
27. Matej 22: 13–14 (zamjenica njemu u svojem kratkom obliku mu promijenjena je u ženski rod kako bi se uklopila u priču).
28. Hebrejima 10: 26–27, 30–31 (ime *Jalyn* ubačeno je ispred riječi sud, i ime *Bog* promijenjeno je u *Jalyn* kako bi se uklopilo u priču).
29. Jakovljeva 3: 1, NLT (riječ *crkva* promijenjena je u *škola* i ime *Bog* promijenjeno je u *Jalyn* kako bi se uklopilo u priču).
30. Marko 9: 42.
31. Luka 12: 45–48.
32. Juda 13.

33. Matej 22: 13–14.
34. Otkrivenje 16: 5–6, TEV.

Četvrto poglavlje

1. *The American Heritage Dictionary, Third Edition* (New York: Houghton Mifflin, 1992), pod navodom „osnovno”.
2. *The American Heritage Dictionary of the English Language, Fourth Edition*. Houghton Mifflin Co., 2004 (računalno izdanje).

Peto poglavlje

1. Movie Reviews: *The Matrix*. <http://www.pluggedinonline.com/movies/movies/a0000128.cfm>. Pristupljeno 5. rujna 2005.
2. Alexander Roberts and James Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Polycarp: Letter to the Philippians,” 10 vols. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), prvo poglavlje.
3. Alexander Roberts and James Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Polycarp: Letter to the Philippians,” 10 vols. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), drugo poglavlje.
4. Alexander Roberts and James Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Clement of Rome Letter to the Corinthians,” 10 vols. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), trideset drugo poglavlje.
5. Alexander Roberts and James Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Clement of Rome Letter to the Corinthians,” 10 vols. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), trideset četvrto poglavlje.
6. David W. Bercot, ed., *A Dictionary of Early Christian Beliefs* (Hendrickson Publishers, Inc., 1998), 586.
7. Ibid.

8. Josh McDowell, *Evidence That Demands a Verdict* (San Bernardino, CA: Here's Life Publishers, 1972), 50–52.

Šesto poglavlje

1. Kenneth E. Hagin, *I Believe in Visions* (Tulsa, OK: Faith Library Publications, 1984), 68–71 (drugo izdanje; deseti tisak).
2. Iz UBS Handbook Series. © 1961–1997 by United Bible Societies.
3. David W. Bercot, ed. *A Dictionary of Early Christian Beliefs* (Hendrickson Publishers, Inc., 1998).
4. Ibid.
5. Ibid.
6. Ibid.
7. Ibid.
8. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, Fourth Edition. Houghton Mifflin Co., 2004 (računalno izdanje).

Osmo poglavlje

1. Luka 14: 12–14.
2. Marko 12: 43–44.
3. Kološanima 1: 28 (ime Krist promijenjeno je u Jalyn da bi se uklopilo u priču).
4. Ezekiel 13: 10–11, NIV.
5. 1. Korinćanima 3: 12–15.
6. 1. Solunjanima 2: 19–20, NLT.
7. Matej 12: 36–37, TEV.
8. Izreke 12: 14, TEV.
9. Jeremija 11: 20, NKJV.
10. Jeremija 17: 10, NLT (ime *Jahve*, u nekim prijevodima *Gospod*, *Gospodin*, promijenjeno je u *Jalyn* kako bi se uklopilo u priču).
11. Razgovor je prilagođen iz Mateja 25: 34–40, TEV.
12. 2. Korinćanima 9: 10.

13. 2. Korinćanima 9: 9, AMP.
14. Luka 14: 11, AMP.
15. Luka 19: 17, NLT.
16. Otkrivenje 2: 26–27, NIV.
17. Matej 25: 21.

Deveto poglavlje

1. Radi poštivanja privatnosti, imena su u ovoj priči promijenjena.

Deseto poglavlje

1. James Strong, *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1988).
2. *Biblesoft New Exhaustive Strong's Concordance*, (Seattle, WA: Biblesoft, Inc., ver. 4, 1994).

Dvanaesto poglavlje

1. Ovaj je dio prilagođen prema sadržaju koji je prvotno objavljen u mojoj knjizi *Ustrajni: Snaga koja vam je potrebna da nikad ne odustanete* (Colorado Springs, CO: Waterbrook Press, 2011), 217–219.

Trinaesto poglavlje

1. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (New York: Gramercy, 1993), pod navodom „zavist”.
2. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, četvrto izdanje. Houghton Mifflin Co., 2004 (računalno izdanje).

Četrnaesto poglavlje

1. Leonard Ravenhill, *Sodom Had No Bible* (Minneapolis, MN: Bethany House, 1971), 155.
2. Rebecca Ruter Springer, *My Dream of Heaven: A Nineteenth Century Spiritual Classic: Originally Known As Intra Muros* (Cincinnati, OH: Harrison House), 21.

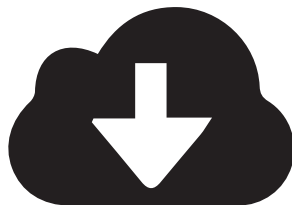

Svrha je postojanja službe Messenger International da pomogne pojedincima, obiteljima, crkvama i nacijama da razumiju i iskuse preobražujuću moć Božje riječi.

To će shvaćanje za posljedicu imati osnažene živote, promijenjene zajednice i dinamičan odgovor na nepravde koje more naš svijet.

Cloud Library mrežna je platforma koja pastorima i voditeljima diljem svijeta dopušta pristup besplatnim digitalnim materijalima na njihovom jeziku.

Posjetite [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org) za više materijala Johna i Lise Bevere na više od 80 jezika! E-knjige, videoučenja i audioučenja, audioknjige, Biblije...

**CLOUD
LIBRARY**

Želite saznati više? Skenirajte ovde:

PRIČA O BRAKU

Jednom davno...

Brak je trebao trajati zauvijek. Brak je bio savez koji je spleo jednog muškarca s jednom ženom. To je tkanje oboje činilo jačim, plemenitijim i zvonkijim izražajima onoga što su stvoreni biti. Zajedno su bili bolji nego kada su bili odvojeni.

Obred vjenčanja bio je tek početak – predvorje njihovog sretnog življenja do kraja života. Svaki odabir i postupak osmišljeno je izgrađivao život koji je predstavljala njihova zajednica. Muž i žena hodali su ususret nepoznatom s isprepletenim rukama, srcima i glasovima, kako bi izrazili ljubav svojega Stvoritelja.

Kako smo izgubili dodir s tom dubokom ljubavnom pričom? U *Priči o braku* John i Lisa Bevere pozivaju vas da ponovno otkrijete Božji izvorni naum. Bez obzira na to jeste li u braku, zaručeni ili sami, vaša je priča dio Njegove.

Interaktivna knjiga uključuje:

- dnevne pobožnosti
- pitanja za grupnu raspravu
- alate za nacrt vašeg braka iz snova
- korake za uspješno pisanje vaše priče.

DOBRO ILI BOG?

Zašto dobro bez Boga nije dovoljno?

AKO JE DOBRO, TO MORA BITI BOG. ZAR NE?

U današnje vrijeme termini dobro i Bog čine se kao sinonimi. Vjerujemo da ono što je općenito prihvaćeno kao dobro mora biti u skladu s Božjom voljom. Darežljivost, poniznost i pravednost su dobre. Sebičnost, arogancija i nasilje su zli. Razlika je prilično očita.

Ali je li to sve? Ako je dobro tako očito, zašto Biblija poučava da moramo imati uvježbana osjetila za razlikovanje dobra i zla?

Dobro ili Bog? nije samo još jedna poruka samopomoći. Ova će knjiga učiniti mnogo više od toga da traži promjenu tvog ponašanja. Osnajit će te da se povežeš s Bogom na razini koja će promijeniti svaki aspekt tvog života.

Datoteke s dodatnim učenjima dostupne su na mnogim jezicima na [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org).

CLOUD
LIBRARY

BEZ SUPARNIŠTVA

Prihvatite svoj identitet i svrhu
u dobu zbunjenosti i uspoređivanja

Ima razloga zašto gledamo na druge kao na suparnike i ograničavamo se na uspoređivanje i natjecanje. Imamo neprijatelja koji napada naš um, volju i emocije u nadi da ćemo nasrnuti na sebe i jedni na druge. To je začarani krug koji nas odvaja od prisnih odnosa, stvara zbunjenost u vezi s našim identitetom te ograničava našu svrhu.

U knjizi *Without Rival (Bez suparništva)*, Lisa Bevere, autorica najprodavanijih knjiga, dijeli kako otkrivenje Božje ljubavi lomi ta ograničenja. Naučit ćete kako prestati gledati druge kao suparnike i kako ostvariti duboku povezanost sa svojim Stvoriteljem za kojim čeznete – povezanost koja nosi obećanje istinskog identiteta i intimnosti. Zdravim biblijskim učenjem, ispunjenim proročkim uvidom u naše dane, Lisa koristi humor i strast da vas izazove.

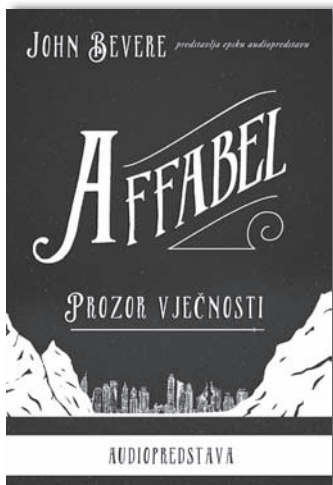
Vrijeme je da iskoračimo naprijed i živimo život bez suparništva.

Datoteke s dodatnim učenjima dostupne su na mnogim jezicima na [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org).

AFFABEL

audio predstava

Affabel je epska alegorija koju je napisao John Bevere. Ona otvara prozor u ono što se krije iza naše zemaljske stvarnosti i ilustrira mnoge istine o kraljevstvu Božjem. Od životne je važnosti da vjernici žive imajući u vidu vječnost koja, opet, može biti teška za pojmiti.

Pridružite se veličanstvenom kralju Jalynu, tamnom gospodaru Dagonu, Milosrdnoj, Neovisnom i drugima dok otkrivате čudesnu zemlju Affabela i strašni vanjski dio Samoće. Bit ćete izazvani dok likovi budu otkrivali ono što se nalazi u vašem srcu.

Epizode su Affabel audiopredstave uvjerljive te čine dinamičan i ilustrativan dio poruke Vođeni vječnošću.

Datoteke s dodatnim učenjima dostupne su na mnogim jezicima na [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org).

CLOUD
LIBRARY

VOĐENI VJEČNOŠĆU

set materijala

Knjiga koju upravo držite dio je seta materijala Vođeni vječnošću Johna Beverea. Čitajući tu knjigu i koristeći dodatne materijale poučavanja koji su dostupni na pratećem DVD-u i za preuzimanje s CloudLibrary.org, moći ćete proučiti svaki dio tog dinamičnog učenja koje mijenja život. Dobro proučavanje materijala utjecat će na vaš kršćanski hod omogućavajući vam da činite više za Boga.

Set materijala *Vođeni vječnošću* sadrži:

- knjigu *Vođeni vječnošću*
Ona je jedini tiskani dio tog seta. Također se nalazi na DVD-u u PDF formatu.
- *Vođeni vječnošću* DVD s materijalima
Priloženi DVD sadrži cjelokupni materijal u digitalnom obliku. Taj se DVD ne može reproducirati na vašem DVD uređaju. Međutim, sve datoteke mogu se učitati na vašem tabletu/padu, računalu ili pametnom telefonu.
- audioknjigu *Vođeni vječnošću*
Sva poglavlja tiskane knjige *Vođeni vječnošću* dostupna su za slušanje na vašem jeziku u MP3 formatu.
- *Vođeni vječnošću* videoserije poučavanja
Svih 6 poglavlja videoučenja u MP4 formatu.
- *Affabel* audiopredstavu u MP3 formatu
Audiopredstava u MP3 formatu.
- Dodatni materijali
DVD ROM također sadrži dodatne knjige i materijale koji uključuju e-knjige *Bez suparništva*, *Dobro ili Bog?*, *Priča o braku* i *Duh Sveti*.

Svi su ti materijali poklon vama!

VOĐENI VJEČNOŠĆU

Budite slobodni umnožavati taj DVD ROM, umnožavati materijale, slati ih prijateljima elektroničkom poštom, kopirati i lijepiti tekst u dokumente u Wordu, slati učenja svojoj crkvi i učitavati ih na internet da ih drugi koriste. Dijelite materijale gdje god postoji glad za dobrim učenjem Božje riječi i za osnaženim kršćanskim životom.

Detaljnije informacije o materijalima učenja *Vođeni vječnošću*:

- **Datoteke na ovom DVD ROM-u ne mogu se reproducirati na uobičajenom DVD uređaju.** Kako su u pitanju 'višemedijske' videodatoteke, audiodatoteke i tekstualne datoteke, mogu se puštati i gledati samo na računalu ili digitalnom uređaju.
- **MP4 videodatoteke možete učitati i puštati sa svojeg tableta ili računala.**
- **MP3 audiodatoteke možete prebaciti na svoj medijski audiouređaj, pametni telefon ili računalo.**
- **PDF digitalne datoteke možete prebaciti na svoj tablet ili računalo.** Lako ih se čita, ispisuje ili umnaža. Male dijelove teksta možete stavljati u vlastite dokumente!

Datoteke s dodatnim učenjima dostupne su na mnogim jezicima na [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org).

CLOUD
LIBRARY

VOĐENI V JEČNOŠĆU

DVD
S MATERIJALIMA

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Preuzmite dodatne materijale
na stranici:
Cloudlibrary.org

Namijenjeno za
korištenje samo na
računalu

JOHN BEVERE

Ovo poučavanje i druga učenja Johna i Lise Bevere dostupni su na Messengerovoj besplatnoj stranici s video i drugim materijalima za preuzimanje:

CloudLibrary.org

Dodatni materijali na mnogim jezicima dostupni su za pregled i preuzimanje na stranicama YouTube.com & Youku.com i drugim mrežnim stranicama s medijskim sadržajima.

KAKO ĆE IZGLEDATI VAŠA VEČNOST?

Što bi bilo da saznate da ste dio eksperimenta u kojem će sljedeća 24 sata odrediti kvalitetu ostatka vašeg života? Sve, od posla koji obavljate do četvrti i kuće u kojoj živite, bit će određeno time kako upravljate jednim jedinim danom. Kako biste se odnosili prema tom vremenu? Biste li živjeli svrhovito ili biste prepuštili stvari slučaju i nadali se najboljem?

Ta se ideja može činiti napregnutom, no nije. Ona, zapravo, vrlo sliči tomu kako će vaši izbori danas utjecati na vašu sudbinu zauvijek.

U knjizi *Vodeni vječnošću*, autor najprodavanijih knjiga John Bevere koristi alegoriju koja otvara oči te brojne stihove Pisma da oslika živu sliku načina na koji naš zemaljski život oblikuje naše vječno postojanje.

Život poslije posljednjeg daha predstavlja mnogo više od samog odredišta. Nemojte čekati da bude prekasno. Otkrijte sada kako možete učiniti da vam se život računa i danas i zauvijek.

SADRŽI MATERIJALE

VOĐENI VJEČNOŠĆU NA DVD-U

John i Lisa Bevere osnivači su službe Messenger International. Službenik i autor najprodavanijih knjiga, John Bevere, s odvažnošću i žarom donosi poruke beskompromisne istine. Njegova je želja podržati lokalnu crkvu i opremiti voditelje materijalima, bez obzira na to gdje su, kojim jezikom govore i kakvo im je financijsko stanje. Kako bi to bilo ostvareno, njegovi su materijali prevedeni na više od 90 jezika i milijuni su kopija podijeljeni pastorima i voditeljima diljem svijeta. Kad je kod kuće, John pokušava uvjeriti Lisu da počne igrati golf i provodi vrijeme sa svojih četvero sinova, snahom i unučadi.

Preuzmite dodatne materijale na stranici www.CloudLibrary.org

OVA JE KNJIGA AUTOROV DAR
I NIJE NA PRODAJU

SYLOAM
www.press.syloam-international.org
www.media.syloam-international.org

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

ŽELITE VIŠE?
SKENIRAJTE OVDJE.